

PROLOG

1959

Când Land Reverul își făcu apariția în colțul străzii, Kelly tocmai trecea prin fața bisericii Sfântului Nume, din Drumore. Păși repede în portal, deschise ușa grea și intră înăuntru, lăsând-o puțin deschisă ca să poată vedea ce se-ntâmplă.

Land Rover-ul fusese redus la elementele esențiale, așa încât șoferul și cei doi polițiști care stăteau ghemuiți în spate erau total expuși vederii. Purtau uniforma verde închis, ușor de recunoscut, a Poliției Regale din Ulster. Mitraliere Sterling stăteau pregătite să intre imediat în acțiune. Dispărură pe strada îngustă ce ducea spre centru și Kelly rămase pentru o clipă în biserică, ocrotit de semi-obscuritatea dinăuntru și simțind acele mirosuri familiare.

— Tămâie, luminări și apă sfințită, rosti el încet și mâna lui reacționa, cufundându-se în vasul de granit de lângă ușă.

— Cu ce pot să te ajut, fiule?

Glasul nu era decât o șoaptă și, când Kelly se întoarse, din întuneric se desprinsese un preot bătrân într-o sutană ponosită, cu părul foarte alb, sclipind în lumina luminărilor. Avea în mână o Umbrelă.

— Mă adăpostesc de ploaie, atâta tot, părinte, îi spuse Kelly.

Stătea acolo cu umerii ușor aduși, cu mâinile

vârâte adânc în buzunarele vechiului său impermeabil cafeniu. Era scund, având cel mult un metru șaptezeci, nefiind cu mult mai înalt decât un băiețandru, dar chipul palid, drăcesc, de sub borul vechii pălării de fetru și ochii căprui închis, iscoditori, care păreau să privească prin și dincolo de lucruri, spuneau multe.

Bătrânul preot văzu toate acestea și înțelese. Zâmbi cu blândețe:

— Mi se pare că nu locuiești în Drumore.

— Nu, părinte, sunt în trecere. Am întâlnire cu un prieten aici, la circiuma lui Murhpy.

Glasul lui era lipsit de accentul dur, specific celor din Ulster. Preotul spuse:

— Ești de dincolo, din Republică?

— Sunt din Dublin, părinte. Cunoașteți cumva circiuma lui Murphy? E important. Prietenul meu a zis că mă duce până la Belfast. Am o promisiune de angajare acolo.

Preotul dădu din cap:

— Te conduc. E-n drumul meu.

Kelly deschise ușa și bătrânul ieși. Începuse să plouă zdravăn și preotul își deschise umbrela. Kelly veni lângă el și porniră pe trotuar. Se auzea o fanfară cântând un vechi imn, "Rămâi cu mine" și glasurile se înălțau melancolice, în ploaie. Bătrânul preot și Kelly se opriră, privind înspre piața orașului. Pe soclul unui monument de granit, în amintirea războiului, se aflau depuse coroane. În jurul lui era adunat un grup de oameni, cu fanfara într-o parte. Un pastor al bisericii irlandeze oficia slujba. Patru bărbați în vârstă țineau mândri câteva steaguri în

ploaie, deși singurul care-i era cunoscut lui Kelly era steagul britanic.

— Ce-i asta? se interesă el.

— E Ziua Armistițiului, se comemorează morții din cele două războaie mondiale. Aceștia sunt din filiala locală a Legiunii Britanice. Prietenilor noștri protestanți le place să respecte cu strictețe ceea ce c-i numesc tradițiile lor.

— Adevărat? spuse Kelly.

Porniră mai departe pe stradă. La colț stătea o fetiță, de vreo șapte, opt ani. Purta o beretă veche cu câteva numere prea mare, ca și paltonul. Avea găuri în ciorapi și pantofii îi erau scâlțiați. Era palidă și pielea de pe față era întinsă peste pomeții proeminenți, dar ochii căprui erau ageri și inteligenți și reuși să zâmbescă deși mâinile, cu care ținea în față ei o tavă de carton, îi erau vinete de frig:

— Bună ziua, părinte, spuse ea. Cumpărați un mac?

— Sărmana mea copilă, ar trebui să stai acasă pe o vreme ca asta. Găsi o monedă în buzunar și o vârî în cutia în care fetița strângea banii, luându-și un mac stacojiu.

— În memoria morților noștri glorioși, îi spuse el lui Kelly.

— Zău? întorcându-se spre fetiță, Kelly văzu că ea îi întindea sfioasă un mac.

— Cumpărați un mac, domnule.

— De ce nu?

Fetița îi prinse macul de impermeabil. Kelly se uită o clipă în jos, la fețișoara aceea încordată, cu

ochii întunecați, apoi înjură încet, în barbă. Scoase un portofel de piele din buzunarul dinăuntru, îl deschise și extrase din el două lire. Ea le privi uimită, iar el le făcu sul și le vârî în cutia de bani. Apoi îi luă cu blândețe tava cu maci din mână.

— Du-te acasă, spuse el cu glas blând. Stai la caldură. O să descoperi foarte curând cât de rece e lumea, mititico.

În ochii ei se citea uimirea. Nu înțelegea ce vrea să spună și se-ntoarse și fugi. Bătrânul preot spuse:

— Am luptat și eu pe Somme, dar ăștia de-aici — arată cu capul spre mulțimea de la monument — preferă să uite asta. Clătină din cap în timp ce porniră mai departe. Atâția morți! Eu n-aveam timp să-i întreb care era catolic și care protestant.

Se opri și privi peste drum. Pe o firmă aproape ștearsă scria "La Murphy. Dar Select."

— Iată că am ajuns. Ce faci cu astea?

Kelly se uită în jos, la tava cu maci:

— Dumnezeu știe.

— Eu descopăr de obicei că El știe. Bătrânul scoase o tabacheră de argint din buzunar și își alese o țigară, fără să-i ofere și lui Kelly una. Dădu fumul afară tușind. Când eram tânăr preot, am vizitat o veche biserică catolică din Norfolk, în Study Constable. Era acolo o frescă medievală remarcabilă, a unui oarecare geniu necunoscut. Moartea într-o pelerină neagră cu glugă, venita să-și ceară tributul. Astăzi am văzut-o din nou în propria mea biserică. Singura deosebire este că de data asta purta o pălărie de fetru și un impermeabil vechi.

Îl trecu brusc un fior.

— Du-te acasă, părinte, spuse Kelly cu blândețe. E prea frig pentru dumneata aici.

— Da, spuse bătrânul. Mult prea frig.

Plecă repede, în timp ce fanfara mai atacă un imn, iar Kelly se-ntoarse, urcă treptele de la intrarea cârciumii și împinse ușa. Se trezi într-o încăpere lungă, îngustă, în care ardea. Într-unui din capete, un foc de cărbuni. Erau mai multe mese și scaune din fontă și o bancă de-a lungul peretelui. Barul propriu-zis era din mahon închis, cu o placă de marmură deasupra și o bară de alamă la nivelul picioarelor. Obișnuitul șir de sticle era aliniat în fața unei oglinzi mari, a cărei ramă aurie se cojise, lăsând să se vadă ipsosul ieftin. Nu era nimeni înăuntru în afară de barmanul care stătea sprijinit de pompele de bere, un bărbat solid, aproape chel, cu fața înecată în grăsime, într-o cămașă furt guler, pătata la gât.

Își ridică privirea spre Kelly, observând tava cu maci.

— Am unul.

— Toți avem. Kelly puse tava pe masă și se aplecă peste bar. Unde-s oamenii?

— În piață, la ceremonie. E un oraș protestant, fiule.

— De unde știi că nu sunt și eu?

— Ar însemna că nu-s de douăzeci și cinci de ani cârciumar. Las-o baltă. Ce bei?

— Bushmills.

Grăsanul aprobă din cap și întinse mâna după

sticla.

— Un om de gust.

— Tu ești Murphy?

— Așa mi se spune. Își aprinse o țigară. Nu ești de prin părțile astea.

— Nu. Trebuia să mă întâlnesc aici cu un prieten Poate-l cunoști.

— Cum îl cheamă?

— Cuchulain.

Zâmbetul dispăru de pe fața lui Murphy.

— Cuchulain, șopti el.

— Ultimul dintre eroii misterioși.

Murphy spuse:

— Ei, Doamne, dar văd că vă place melodrama, băieți. E ca un film prost la televizor sâmbătă seara. Vi s-a spus să nu umblați cu arme.

— Și...? întrebă Kelly.

— Au fost o mulțime de acțiuni ale poliției. Percheziții corporale. Te-ar umfla în mod sigur.

— N-am arme.

— Bravo, Murphy scoase o pungă mare, maro, din plastic, de sub bar. Exact în partea opusă a pieții se află sediul poliției. Camionul firmei locale de aprovizionare este lăsat să intre pe poartă la ora douăsprezece fix, în fiecare zi.

— Azvârle asta în partea din spate a camionului. E aici îndeajuns ca s-arunce în aer jumătate din clădire. Băgă mâna în pungă. Se auzi clar un declic. Ai cinci minute la dispoziție.

Kelly luă punga și se-ndreptă spre ușă. În mo-

mentul când ajunsese la ea, Murphy strigă:

— Cuchulain, erou misterios! Kelly se-ntoarse și grăsanul ridică paharul, rostind un toast. Vorba aceea, să-ți fie dat să mori în Irlanda.

Ochii lui aveau o licărire zeflemitoare, care-i făcu pe Kelly să se zbârlească în clipa când ieși și se îndreptă spre partea opusă a pieții. Fanfara trecuse la alt imn și, în ciuda ploii, mulțimea cânta, nedând vreun semn că ar vrea să plece. Aruncă o privire peste umăr și văzu că Murphy stătea în capul scărilor, în fața cârciumii. Ciudat! Apoi cârciumarul făcu de câteva ori cu mâna ca și cum îi făcea semn cuiva și cu un uruit brute: Land Roverul ieși dintr-o stradă laterală și pătrunse în piață în derapaj controlat.

Kelly începu să fugă, alunecă pe pavajul umed și căzu pe un genunchi. Țeava unei mitraliere Sterling i se înfipse dureros în șale. În timp ce urla, șoferul, care, după cum văzu acum, era sergent, își apăsă tare piciorul pe mâna întinsă a lui Kelly și ridică de jos punga de plastic. Ceilalți o răsturnară și dinăuntru căzu un ceas ieftin de bucătărie, din lemn. Kelly îi dădu un șut înspre partea opusă a pieții unde era mulțimea, care se împrăștie.

— Nu-i nevoie! strigă sergentul. Nu explodează! Se aplecă, înșfăcându-l pe Kelly de părul lung de la ceafă. Nu vă mai învățați minte, apucaților? Nu poți avea încredere în nimeni, fiule. Trebuiau să te învețe asta.

Kelly privi dincolo de el, spre Murphy, care stătea pe treptele din fața barului. Așa deci, un informator. Veșnicul blestem al Irlandei. Totuși, nu era furios. Acum îi era pur și simplu frig; era înghețat și respira

încet, inspirând și expirând aerul din plămâni.

Sergentul îl ridică de ceafă și-l așeză în genunchi, ghemuit, ca un animal. Se aplecă, pipăindu-l cu mâinile pe la subțiori și de-a lungul corpului, după arme, apoi îl îmbrânci îngenuncheat cum era, trântindu-l de Land Rover.

— E-n regulă, mâinile la spate. Mai bine rămâneai acasă în mlaștinile tale.

Kelly începu să se ridice, ținând cu amândouă mâinile patul Browningului pe care și-l prinsese cu atâta grijă de picior, pe partea dinăuntru, chiar deasupra gleznei stingi. Îl smulse, se-ntoarse și-l împușcă pe sergent în inimă. Violența împușcăturii îl propulsă în sus pe sergent, care se lovi de polițistul care stătea lângă el. Acesta se răsucii încercând să-și țină echilibrul, și Kelly îl împușcă în spate, îndreptând deja pistolul spre cel de-al treilea polițist, care se-ntorsese cuprins de panică de cealaltă parte a Land Roverului, ridicându-și mitraliera prea târziu, pentru că al treilea glonte al lui Kelly îl lovi în piept, azvârlindu-l înapoi, spre zid.

Mulțimea se împrăștia, femeile țipau, câțiva muzicanți lăsară să le cadă pe jos instrumentele. Kelly stătea perfect nemișcat, foarte calm, pe locul măcelului și îl privea, de-a curmezișul pieții, pe Murphy, care rămăsese încremenit în capul treptelor din fața baiului.

Ridică Browningul, ochind, și în clipa aceea un glas strigă pe rusește, printr-un megafon, bubuind în ploaie.

— Gata, Kelly! Ajunge!

Kelly se-ntoarse, lăsând în jos pistolul. Omul cu

megafonul, care înainta în lungul străzii, purta uniforma de colonel KGB, cu mantaua militară pe umeri, ca să-l apere de ploaie. Lângă el pășea un bărbat la vreo treizeci de ani, înalt și slab, cu umerii aduși. Purta o haină de piele, avea părul blond și ochelari cu rame de oțel. În spatele lor, apărură mai multe detașamente de soldați ruși, cu puștile pregătite, și porniră în marș spre piață. Erau în ținută de luptă și purtau tresele Brigăzii Ciocanul de Fier, din comandamentul forțelor speciale de elită.

— Așa, ești băiat cuminte. Pune jos pistolul! strigă colonelul.

Kelly se-ntoarse, brațul îi zvâcni. În sus și trase o dată, cu o uluitoare precizie pentru distanța aceea și aproape toată urechea stingă a lui Murphy se dezintegrează. Grăsanul scoase un urlet și își duse mâna la cap în timp ce sângele îi țâșnea printre degete.

— Nu, Mihail! Ajunge! strigă bărbatul în haină de piele.

Kelly se-ntoarse spre el și zâmbi. Spuse pe rusește:

— Desigur, tovarășe profesor, cum doriți, și așeză cu grijă Browningul pe capota Land Roverului.

— Parcă spuneai că este instruit să execute ce i se spune, îi reproșă colonelul.

Un locotenent se apropie de ei și salută.

— Unul din ei mai trăiește, doi sunt morți, tovarășe colonel Maslovski. Ce ordonați?

Maslovski nu-l băgă în seamă și-i spuse lui Kelly:

— Nu era prevăzut să porți pistol.

— Știu, spuse Kelly. Dar, pe de altă parte, regulile

jocului nu prevedeau că Murphy este informator. Mi s-a spus că este membru IRA.

— Și tu cred întotdeauna ce ți se spune?

— Așa mă-nvață Partidul, tovarășe colonel. Poate aveți pentru mine un alt regulament?

Maslovski era vizibil furios, fiindcă nu era obișnuit cu asemenea atitudini — din partea nimănui. Deschise gura ca să-i dea o replică usturătoare și atunci se auzi brusc un țipăt. Fetița care-i vânduse macii lui Kelly își croi drum prin mulțime și îngenunche lângă cadavrul sergentului de poliție.

— Tăticule, se tânguia ea pe rusește, tăticule... Își ridică privirea spre Kelly, palidă la față. L-ai omorât! Mi-ai omorât tatăl!

Se repezi la el ca un tigru tânăr, încercând să-l zgârie fața cu unghiile, plângând isteric. El o prinse strâns de încheieturi și deodată o părăsiră puterile, sprijinindu-se de el. El o cuprinse în brațe, o ținu și-o mingile pe păr, șoptindu-i ceva în ureche.

Bătrânul preot se desprinsese din mulțime:

— O iau eu, spuse el, punându-și cu blândețe mâinile pe umerii ei.

Se îndepărtară și mulțimea le făcu loc să treacă. Maslovski îi strigă locotenentului:

— Gata, hai să degajăm piața. Se-ntoarse spre bărbatul, în haină de piele. M-am săturat de ploaia asta ucraineană, fără de sfârșit. Hai înăuntru. Ia-ți și protejatul cu tine. Trebuie să stăm de vorbă.

KGB-ul este cel mai mare și mai complex serviciu

de spionaj din lume, având control total asupra a milioane de oameni în Uniunea Sovietică și întinzându-și tentaculele în toate țările. Inima sa, zona cea dintâi secretă, o reprezintă activitatea Direcției 13, care se ocupă de crimă, asasinat și sabotaj în țări străine.

Colonelul Ivan Maslovski era de 5 ani comandant la D-13. Era un tip îndesat, cu o înfățișare cam brutală, care contrasta cu originea lui socială. Născut în 1910 la Leningrad, fiu al unui medic, urmasa Dreptul în același oraș, absolvind facultatea la numai câteva luni înaintea invaziei germane în Rusia, Petrecuse prima parte a războiului luptând în detașamentele de partizani, în spatele frontului. Datorită educației sale și a talentului pentru limbi, fusese transferat pe perioada războiului în unitatea de contraspionaj cunoscută sub numele de SMERȘ. Avusese atât de mult succes, încât rămăsese să lucreze în spionaj și după război și nu mai practicase niciodată avocatura.

El fusese principalul inițiator al unor școli extrem de originale pentru pregătirea spionilor în localități ca Gaczyna, unde agenții erau instruiți pentru a lucra în țări de limbă engleză, într-o replică a unui oraș englezesc sau american, trăind exact așa cum ar fi trăit în Occident. Extraordinarul succes al infiltrării KGB-ului în serviciul de spionaj francez, la toate nivelele, fusese, în principal, rezultatul instruirii în școala pe care o înființase el la Grosnia, unde se pune accent pe reconstituirea fidelă a tot ce era franțuzesc — mediu, cultura, bucătărie și vestimentație.

Superiorii săi aveau toată încrederea în el și îi

dăduseră mână liberă să extindă sistemul, ceea ce explica existența uni mic târg specific Ulsterului, numit Drumore, în inima Ucrainei.

Încăperea folosită de Maslovski ca birou, când venea în vizită de la Moscova, era destul de banală. Conținea un birou, dulapuri pentru dosare și o hartă mare a târgu-lui Drumore, pe perete. Un foc de bușteni ardea cu vâlvătăi într-un cămin, și el stătea în fața lui, bucurându-se de căldură, ținând în căușul palmelor o cană cu cafea neagră, tare, cu puțină vodca în ea. Ușa se deschise în spatele lui și bărbatul în haină de piele intră și se apropie tremurând de foc.

— Doamne, da' ce frig e afară!

Se servi cu cafea și cu votcă de pe tava așezată pe birou și se apropie de foc. Pavel Cerni avea treizeci și patru de ani, și era un bărbat chipeș, vesel din fire, care avea deja o reputație internațională în domeniul psihologiei experimentale. O realizare extraordinară pentru fiul unui fierar dintr-un sat ucrainean. La vârsta de șaisprezece ani. luptase în război cu un detașament de partizani. Șeful lui de detașament, fost conferențiar de limba engleză la Universitatea din Moscova, știa să recunoască un talent când îl întâlnea.

Cerni intrase la universitate în 1945. Își luase diploma în psihologie, apoi urmasese doi ani la Universitatea din Dresda, într-o secție care se ocupa de psihiatria experimentală, luându-și doctoratul în 1951. Preocupându-se de psihologia comportamentală, ajunsese apoi la Universitatea din Pekin, pentru

a lucra cu celebrul psiholog chinez Pin Chow, specialist în folosirea tehnicilor comportamentale în interogarea și programarea psihică a prizonierilor britanici și americani din Coreea.

Când Cerni se pregătea să se întoarcă la Moscova, activitatea lui în domeniul condiționării comportamentului uman prin folosirea tehnicilor pavloviene atrăsese deja atenția KGB-ului și îndeosebi a lui Maslovski, care contribuise la numirea lui ca profesor de psihologie experimentală la Universitatea din Moscova.

— E un răzvrătit, spuse Maslovski. N-are respect față de superiori. Nu se supune niciodată ordinelor. Doar i s-a spus să nu poarte pistol, nu?

— Da, tovarășe colonel.

— Deci nu respectă ordinele și transformă un exercițiu de rutină într-o baie de sânge. Nu că m-aș sinchisi de blestemații ăștia de dizidenți pe care-i folosim aici. E o metodă de a-i sili să-și slujească patria. Apropo, cine erau polițiștii?

— Nu știu precis. Numai o clipă. Cerni ridică receptorul. Levin, vino încoace.

— Cine-i Levin? Întrebă Maslovski.

— E aici de vreo trei luni. Un dizident evreu, cu o condamnare de cinci ani pentru corespondență secretă cu rudele din Israel.

— Ce profesie are?

— Fizician... inginer constructor. Mi se pare că s-a ocupat de proiectarea de avioane. Am toate motivele să cred că e deja conștient de greșelile lui.

— Așa spun toți, îi spuse Maslovski.

Se auzi o bătaie în ușă și bărbatul menționat intră. Victor Levin era un tip mărunț, care părea mai solid numai datorită pufoaicei și a pantalonilor matlasați pe care-i purta. Avea patruzeci și opt de ani, părul cărunt, iar ochelarii cu rame de oțel erau lipiți cu leucoplast. Avea o înfățișare; de om hăituit, de parcă se aștepta ca în orice moment KGB-ul să dea buzna pe ușă, ceea ce, în situația lui, nu era o presupunere tocmai exagerată.

— Cine erau cei trei polițiști? întrebă Cerni.

— Sergentul era un individ pe nume Voronin, tovarășe, îi spuse Levin. Fost actor la Teatrul din Moscova. A încercat să fugă în Occident anul trecut, după moartea soției. Condamnat la zece ani.

— Și copilul?

— Tania Voroninova, fiica lui. Va trebui să-i verific și pe ceilalți doi.

— Lasă deocamdată. Poți pleca.

După ce ieși Levin, Maslovski spuse:

— Să revenim la Kelly. Nu pot trece cu vederea faptul că l-a împușcat pe omul din fața barului. În contradicție fățișă cu ordinul meu expres. Și, adăugă el morocănos, cu câtă precizie!

— Da, e bun.

— Mai spune-mi o dată datele lui.

Maslovski își mai turnă cafea, și votcă și se așeză lângă foc, iar Cerni luă un dosar din birou și-l deschise.

— Mihail Kelly, născut în satul Ballygar, de pe râul Kerry. Asta-i în Republica Irlanda. În 1938,

tatăl, Sean Kelly, a fost activist IRA în războiul civil din Spania, când a cunoscut-o la Madrid pe mama băiatului, Marta Voronski, cetățean sovietic.

— Din câte îmi amintesc, tatăl a fost spânzurat de britanici.

— Exact. A luat parte la o acțiune cu bombe organizată de IRA în zona Londrei, în primele luni ale celui de-al doilea război mondial. A fost prins, judecat și executat.

— Încă un martir irlandez. Oamenii ăștia par să prospere pe seama lor.

— Marta Voronski a primit cetățenia irlandeză și a continuat să trăiască la Dublin, câștigându-și existența ca ziaristă, iar băiatul a urmat o școală iezuită din oraș.

— Educație catolică?

— Bineînțeles. Aceste circumstanțe destul de ciudate au atras atenția omului nostru din Dublin, care a raportat la Moscova. Potențialul băiatului fiind evident, mama a fost convinsă să se întoarcă împreună cu el în Rusia, în 1953. Doi ani mai târziu, ea a murit. Cancer la stomac.

— Deci înțeleg că băiatul are acum douăzeci și unu de ani și e inteligent.

— Foarte inteligent. Are fler la limbi. Pur și simplu le prinde din zbor. Cerni aruncă din nou o privire în dosar. Dar marele lui talent este actoria. Aș merge până acolo încât să spun că e genial.

— Extrem de potrivit în împrejurările actuale.

— Dacă lucrurile ar fi stat altfel, ar fi putut foarte bine să ajungă mare în domeniul ăsta.

— Da, bine, n-are rost să se gândească la asta, comentă acru Maslovski. Se pare că are un instinct de a ucide bine dezvoltat.

— Instinctul ucigaș nu e o problemă în astfel de treburile, îi spuse Cerni. După cum știe prea bine și tovarășul colonel, oricine poate fi instruit să ucidă și de aceea punem accentul pe inteligență când recrutăm oameni. Totuși Kelly are o aptitudine rar întâlnită pentru mânăuirea pistolului. Absolut unică.

— Am observat și eu, spuse Maslovski. Să ucizi așa, cu atâta cruzime... Trebuie să aibă ceva de psihopat în el.

— Nu e cazul în ce-l privește, tovarășe colonel. E poate un pic cam greu de înțeles, dar, după cura v-am spus, Kelly este un actor strălucit. Astăzi el a jucat rolul pușcașului din IRA și l-a dus până la capăt, exact ca și cum ar fi jucat acest rol într-un film.

— Numai că n-a existat un regizor care să strige: Opreți!, remarcă Mitslovski, și mortul nu s-a ridicat să plece după ce camera a încetat să mai filmeze.

— Știu, spuse Cerni. Dar se explică psihologic de ce a trebuit să-i împuște pe cei doi și de ce a tras în Murphy, contrar ordinelor. Murphy era un informator. Trebuia pedepsit în public. În rolul pe care îl juca. era imposibil pentru Kelly să procedeze altfel. Acesta este scopul instruirii.

— Bine, am priceput. Și crezi că e pregătit să-l azvârlim singur în luptă acum?

— Eu așa cred, tovarășe colonel.

— E-n regulă, cheamă-l înăuntru.

Fără pălărie și impermeabil, Mihail Kelly arăta mai

tânăr ca oricând. Purta un pulover pe gât de culoare închisă, un sacou de tweed de Donegal și pantaloni de catifea reiată. Părea perfect calm, aproape rezervat și Maslovski simți din nou cum îl cuprinde acea senzație vagă de iritare.

— Probabil că ești satisfăcut de ce s-a întâmplat afară. Ți-am spus să nu tragi în omul acela, Murphy. De ce ai încălcat ordinul meu?

— Era un informator, tovarășe colonel. Pentru ca oameni ca mine să supraviețuiască, asemenea indivizi trebuie învățați minte. Dădu din umeri. Scopul terorismului este să terorizeze. Lenin a spus asta. În timpul revoluției irlandeze era citatul preferat al lui Michael Collins.

— Era un joc, lua-te-ar naiba! izbucni Maslovski. Nu era de-adevăratele.

— Dacă jucăm acest joc prea mult timp, tovarășe colonel, s-ar putea ca uneori să sfârșim prin a deveni noi miza, îi răspunse calm Kelly.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Maslovski; nu se mai exprimase astfel de mulți ani. Bine, hai să mergem mai departe. Se așeză la birou, cu fața spre Kelly. Profesorul Cerni e de părere că ești pregătit să te apuci de treabă. Ești de acord?

— Da, tovarășe colonel.

— Misiunea ta este simplu de explicat. Principalii noștri adversari sunt America și Marea Britanic. Marea Britanic este cea mai slabă dintre ele și edificiul său capitalist se năruie. Cel mai mare ghimpe în coasta Angliei este IRA. Tu ești pe cale de a deveni un al doilea ghimpe.

Colonelul se aplecă în față și-l privi pe Kelly drept

în ochi.

— Din acest moment, vei deveni un provocator de dezordine.

— În Irlanda?

— În cele din urmă, dar mai întâi trebuie să mai capeți exercițiu în lumea din afară. Să-ți explic mișcarea mai detaliat. Se ridică și se apropie de foc. În 1956, Consiliul de armată al IRA a votat începerea unei noi campanii în Ulster. În mod ciudat, n-a avut succes. Nu mai există aproape nici o îndoială că această campanie va fi oprită, probabil cât de curând. Nu s-a realizat nimic.

— Și...? Întrebă Kelly.

Maslovski se-ntoarse la birou.

— Cu toate acestea, sursele noastre de spionaj relevă că până la urmă în Irlanda va izbucni un conflict de o natură mult mai serioasă decât tot ce s-a întâmplat până acum. Când va sosi momentul, trebuie să fii temeinic pregătit și gata de acțiune.

— Înțeleg, tovarășe.

— Sper. Dar deocamdată ajunge. După, ce plec, profesorul Cerni te va informa asupra planurilor imediate. Acum poți să pleci.

Kelly ieși fără o vorbă. Cerni spuse:

— E capabil s-o facă. Sunt sigur de asta.

— Sper. Oricum pare mai bun decât agenții adoarmiți pe care-i avem acolo printre localnici și bea mai puțin.

Maslovski se duse la fereastră și contemplă rafalele de ploaie, brusc obosit, uitând cu totul de Kelly și amintindu-și, fără vreun motiv aparent, de

expresia de pe chipul fetei când îl atacase pe irlandez în piață.

— Fetița aceea, spuse el, cum spuneai că o cheamă?

— Tania. Tania Voroninova.

— A rămas orfană? Nu mai are pe nimeni care să aibă grijă de ea?

— Din câte știu, nu.

— Era chiar frumușică și inteligentă, nu crezi?

— Într-adevăr, așa părea. N-am avut de-a face cu ea personal. Îl interesează pe tovarășul colonel în mod deosebit?

— S-ar putea. Unica noastră fiică s-a prăpădit anul trecut, la vârsta de șase ani, în urma epidemiei de gripă. Soția mea nu mai poate avea alt copil. S-a angajat la un serviciu de asistență socială, dar se chinuie, Cerni. Pur și simplu nu mai e aceeași femeie. Uitându-mă la fetița aceea din piață, am început să mă-ntreb dacă nu cumva ar putea ea să umple golul.

— E o idee excelentă, tovarășe. Pentru toată lumea, dacă pot spune așa.

— E-n regulă, spuse Maslovski, luminându-se brusc. O iau cu mine la Moscova și-i fac Sușei o surpriză.

Se duse la birou, scoase dopul sticlei de votcă cu dinții, umplu două pahare și spuse:

— Să bem pentru operațiunea Irlanda și pentru... Se opri, încruntându-se. Care ai zis că-i numele lui conspirativ?

— Cuchulain, îi spuse Cerni.

— Aşa, spuse Maslovski. Pentru Cuchulain. Dădu votca pe gât şi aruncă paharul în foc.

1982

1

Când maiorul Tony Villiers intră în popota ofițerilor Gărzii de Grenadieri de la garnizoana Chelsea, nu era nimeni acolo. Era o încăpere întunecoasă, iluminată doar cu luminările ce pâlpâiau în sfeșnicele de pe masa lungă, lustruită, lumina lor fiind reflectată de argintăria popotei.

La capătul mesei era pus un singur tacâm, ceea ce-l surprinse, dar într-o frapieră de argint aștepta o sticla de șampanie Krug 1972, preferata lui. Se opri, privind în jos spre ea, apoi o ridică și scoase dopul, întinzând mâna după unul din paharele înalte de cristal așezate pe masă și turnă încet, cu grijă. Se duse lângă foc și rămase acolo, în picioare, studiindu-și imaginea în oglinda de deasupra.

Tunica stacojie îi stătea destul de bine și medaliile agățate de ea îi atestau vitejia, mai ales dungile albe și purpurii ale Crucii Militare cu rozeta de argint care era ea însăși o a doua medalie. Era un bărbat de talie mijlocie, cu umeri solizi, iar părul negru îl avea mai lung decât te-ai fi așteptat la un militar activ. În ciuda faptuim că avusese cândva nasul fracturat, era destul de chipeș.

Era liniște deplină. Doar marii bărbați ai

trecutului îi priveau solemn de sus, din portretele întunecate de umbre. Totul avea un aer de ireal și dintr-un motiv oarecare i se păru că imaginea lui se reflecta în oglindă de mai multe ori, până la infinit. Îi era cumplit de sete. Ridică paharul și își auzi vocea foarte răgușită, de parcă ar fi aparținut altcuiva.

— În cinstea ta, Tony, bătrâne, spuse el. Un an nou fericit.

Duse paharul de cristal la buze. Șampania era mai rece decât orice băutură pe care o băuse vreodată. O înghiți lacom și parcă i se prefăcu în gură în foc lichid, arzându-i măruntaiele și urlă de durere în timp ce oglinda se făcu țândări, pământul păru că se cascadează sub picioarele lui și se prăbuși.

Când se trezi, se pomeni exact în locul în care se afla deja de o săptămână, proptit de perete, în colțul micii încăperi, neputând să se întindă din cauza cadrului de lemn din jurul gâtului, încuiat cu lacăt, care-i ținea încheieturile mâinilor la nivelul umerilor.

Avea un turban verde răsucit în jurul capului, asemenea membrilor tribului Baluchi, aflat sub comanda lui în ținuturile muntoase din Dhofar, până în urmă cu zece zile când fusese luat prizonier. Bluza și pantalonii kaki, de camuflaj, erau acum murdare și sfâșiate în multe locuri. Era în picioarele goale, fiindcă unul din rashizi îi furase ghetetele de deșert, din piele de căprioară. Îi crescuse și barba care-l deranja, fiind incomodă. Nu reușise niciodată să se dezbrace de vechiul obicei, de pe când era în Gardă, de a se bărbieri bine în fiecare zi, indiferent de situație. Nici măcar SAS-ul nu reușise să-l

dezvețe de acest obicei.

Se auzi scrâșnetul unui zăvor, ușa se deschise scârțâind și se ridică o perdea de muște. Intrară doi rashizi, niște bărbați scunzi, vânoși, înfășurați în veșminte albe soioase, cu cartușierele încrucișate peste piept. Îl săltară în sus între ei, fără o vorbă și îl duseră afară, îl trântiră jos cu brutalitate proptindu-l de zid și plecară.

Abia după câteva clipe i se adaptară ochii la lumina strălucitoare a soarelui dimineții. Bir al-Gafarno era un cătun sărăcăcios, neavând mai mult de o duzină de case cu acoperișul plat, iar mai jos se zărea oaza străjuită de palmieri. Un băiat mâna șase cămile spre adăpătarea unde câteva femei în veșminte închise la culoare și cu măști negre spălau rufe.

În depărtare, înspre dreapta, se înălțau spre cerul albastru munții din Dhofar, provincia cea mai sudică a Omanului. Cu doar puțin mai mult de o săptămână în urmă, Villiers se afla în acești munți în fruntea războinicilor Baluchi, în urmărirea unor partizani marxiști. Bir al-Gafani în schimb era teritoriu inamic, întrucât Republica Democrată Populară a Yemenului de Sud se întindea spre nord până la zona deșertului.

În stânga lui era un vas mare de lut, plin de apă, cu un polonic în el, dar nu era prost să-ncerce să bea, așa că așteptă cu răbdare. În depărtare, se ivi pe creasta unei dune o cămilă, care se îndrepta iute spre oază, ușor ireală în pâcla produsă de caniculă.

Închise o clipă ochii, lăsându-și capul pe piept, ca să-și dezmoștească gâtul și auzi zgomot de pași. Ridicându-și privirea, îl văzu apropiindu-se pe Salim

bin al-Kaman. Purta un turban negru și veșminte largi, negre. Pe șoldul drept, avea un pistol automat Browning vârât în toc, un pumnal încovoiat înfipt în centură, iar în mână ținea o pușcă chinezească AK, mândria vieții lui. Se opri, privind în jos către Villiers. Era un bărbat cu o înfățișare prietenoasă, cu un smoc de barbă căruntă și o față de culoarea pielii de Cordoba.

— *Salaam alaikum*, Salim bin el-Kaman, spuse Villiers ceremonios în arabă.

— *Alaikum salaam*. Bună dimineața, Villiers Sahib. Era tot ce știa să spună în engleză, după care continuată în arabă.

Salim își rezemă AK-ul de zid, umplu polonicul cu apă și-l duse cu grijă la gura lui Villiers. Englezul bău cu lăcomie. Pentru ei doi era ritualul de dimineață. Salim umplu din nou polonicul și Villiers își înălță fața ca să primească șuvoiul răcoritor.

— E mai bine? întrebă Salim.

— Așa s-ar zice.

Cămila era acum aproape, la cel mult o sută de metri distanță. Călărețul avea o frânghie înfășurată în jurul corpului. La celălalt capăt al ei era legat un om, mergând împleticit pe lângă cămilă.

— Cine e? întrebă Villiers.

— Hamid, spuse Salim.

— Împreună cu un prieten?

Salim zâmbi.

— Asta e țara noastră, maior Villiers, e pământul rashizilor.

— Aici n-au ce căuta decât cei care sunt, invitați.

— Dar în Hauf, comisarii republicii populare nu recunosc drepturile rashizilor. Nu-l recunosc nici măcar pe Allah. Numai pe Marx.

— Să zbiere cât vor, dar în țara Rashizilor.

Salim dădu din umeri și scoase la iveală o cutie plată de tablă.

— Ajunge. Vrei o țigară, prietene?

Arabul rupse cu dexteritate tubul de carton de la capătul țigării, o vârî în gura lui Villiers și i-o aprinse. — Rusească? remarcă Villiers.

— La cincizeci de mile de aici, la Fasari, este p bază aviatică în deșert. Cu multe avioane și camioane rusești, soldați ruși, de toate.

— Da, știu, îi spuse Villiers.

— Știți și totuși renumitul vostru SAS nu fac nimic?

— Țara mea nu e în război cu Yemenul, spuse Villiers. Eu am fost împrumutat de la armata britanică pentru a ajuta la instruire și a comanda trupele sultanului Omanului în lupta împotriva partizanilor marxiști ai Frontului de eliberare din Dhofar.

— Noi nu suntem marxiști, Villiers Sahib. Noi, cei din neamul rashizilor ne ducem unde ne place, și un maior din SAS e o captură de mare preț. Valorează multe cămile, multe puști.

— Pentru cine? întrebă Villiers.

Salim făcu semn cu țigara spre el.

— Ara trimis vorbă la Fasari. Rușii vor veni în cursul zilei de azi. Vor plăti o grămadă de bani pentru dumneata. Au acceptat prețul meu.

— Oricât ți-ar oferi, ai mei vor plăti mai mult, îl

asigură Villiers. Dacă mă predai la Dhofar în deplină siguranță, vei avea orice-ți dorești. Lire englezești de aur, taleri de argint cu Maria Tereza.

— Dar mi-am dat cuvântul, Villiers Sahib, zâmbi Salim batjocoritor.

— Știu, spuse Villiers. Mie-mi spui? Pentru rashizi, cuvântul de onoare înseamnă totul.

— Exact!

Cămila se apropie și Salim se ridică în picioare. Cămila se lasă în genunchi și Hamid, un tânăr războinic rashid în veșminte de culoare ocru și cu o pușcă atârând pe spinare, yeni spre ei. Trase de frânghie și omul de la celălalt capăt al ei căzu în patru labe.

— Ce-avem aici? se interesă Salim.

— L-ara găsit umblând noaptea prin deșert. Hamid se duse înapoi la cămilă și se-ntoarse cu un bidon de apă și o raniță militară. Avea astea asupra lui.

În raniță erau pâine și conserve din rațiile armatei. Etichetele erau în rusă.

Salim lasă una jos ca s-o vadă Villiers. apoi îi spuse omului în arabă:

— Ești rus?

Era un bătrân cu părul alb, evident epuizat, iar cămașa lui kaki era udă de transpirație. Clătină din cap. Avea buzele de două ori mai umflate decât normal. Salim îi întinse polonicul plin cu apă. Omul bău.

Villiers vorbea binișor rusește. Spuse:

— Vrea să știe cine ești. Ești din Fasari?

— Tu cine ești? croncăni bătrânul.

— Sunt ofițer britanic. Am fost detașat în armata sultanului din Dhofar. Aștia au prins patrula mea într-o ambuscadă, mi-au ucis oamenii iar pe mine m-au luat prizonier.

— Vorbește englezește?

— Știe vreo trei cuvinte. Presupun că nu vorbește araba.

— Nu, spuse bătrânul, dar cred că engleza mea este mai bună decât rusa ta. Mă numesc Victor Levin. Sunt de la Fasari. Am încercat să ajung la Dhofar.

— Ca să dezertezi? întrebă Villiers.

— Cam așa ceva.

Salim spuse în arabă:

— Deci vorbește cu dumneata în engleză. Înțeleg că nu e rus.

Villiers îi spuse calm lui Levin:

— N-are rost să-i mint în privința ta. Oamenii voștri vin azi aici să mă ia. Se-ntoarse spre Salim:

— Da, e rus de la Fasari.

— Și ce căuta în ținutul rashizilor?

— A încercat să ajungă la Dhofar.

Salim îl fixă cu ochii mijiți:

— Voia să dezerteze de la ai lui? Izbucni în râs și se bătu pe coapsă.

— Excelent! Deci vor da bani buni și pentru el. O mare plească, prietene. Allah e bun cu mine. Îi făcu semn din cap lui Hamid. Du-i înăuntru și ai grijă să li se dea de mâncare, apoi vino la mine, spuse el și

plecă.

Levin a fost băgat într-un cadru de lemn similar cu cel al lui Villiers. Ședeau unul lângă celălalt, sprijiniți de peretele celulei. După câțva timp, intră o femeie cu mască neagră, se așează pe vine și îi hrăni pe rând dintr-un castron de lemn cu tocană din carne de capră. Era imposibil să vezi dacă era tânără sau bătrână. Îi șterse cu grijă la gură, apoi plecă, închizând ușa.

Levin spuse:

— De ce poartă măști? Nu pricep asta.

— E un simbol al faptului că aparțin soților lor. Nici unui alt bărbat nu-i e îngăduit să le privească.

— Ciudată țară! Levin închise ochii. E prea cald.

— Citi ani ai? Întrebă Villiers.

— Șaizeci și opt.

— Nu ești cam bătrân ca să dezertezi? Cred că ai amânat-o cam mult.

Levin deschise ochii și zâmbi cu blândețe:

— Soția mea a murit la Leningrad săptămâna trecută. N-am copii, așa că nu mai e nimeni cu care să mă poată șantaja când voi fi liber.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt profesor de inginerie la Universitatea din Leningrad. Mă interesează îndeosebi proiectarea de avioane. Forțele aeriene sovietice au la Fasari cinci MIG-uri 23, care oficial fac zboruri de antrenament, deci folosesc tipul de avion de antrenament.

— Cu modificări? sugeră Villiers.

— Exact. Pentru a putea fi folosit la un atac la sol într-un ținut muntos. Modificările au fost făcute în Rusia, dar s-au ivit probleme, pe care am fost chemat să le rezolv.

— Deci până la urmă te-ai săturat? Ce sperai? Să ajungi în Israel?

— Nu în mod special. În primul rând nu sunt un sionist convins. Nu, Anglia ar fi o perspectivă mai atrăgătoare. Am fost acolo cu o delegație comercială în 1939, chiar înainte de a izbucni războiul. Am stat două luni. Cele mai frumoase din viața mea.

— Înțeleg.

— În 1959 speram că o să scap din Rusia. Corespondeam în secret cu niște rude din Israel, care urmau să mă ajute, dar m-a turnat un tip pe care-l consideram prieten. O poveste veche. Am fost condamnat la cinci ani închisoare.

— În Gulag.

— Nu, în alt loc, mult mai interesant. M-ai crede dacă ți-aș spune că într-un orașel din Ulster, numit Drumore?

Villiers se-ntoarse. I se citea uimirea pe față.

— Nu-nțeleg.

— Un orașel din Ulster, numit Drumore, în mijlocul Ucrainei. Bătrânul zâmbi, văzând uimirea de pe fața lui Villiers. Cred că aș face mai bine să-ți explic.

După ce bătrânul termină de vorbit, Villiers stătu să se gândească la cele auzite. Tehnica subversiunii

și a antiterorismului erau specialitatea lui în câțiva ani încoace, mai ales în Irlanda, așa că povestirea lui Levin era fascinantă, ca să nu spunem mai mult.

— Știam de Gaczyna, unde KGB-ul instruieste agenți în engleză, dar chestia asta de care-mi spui e nouă pentru mine.

— Și probabil și pentru spionajul vostru!

— La Roma, în vremurile de demult, spuse Villiers, sclavii și prizonierii de război erau instruiți spre a deveni gladiatori, ca să lupte în arenă.

— Până la moarte, spuse Levin.

— Cu șansa de a supraviețui dacă erau mai buni decât ceilalți, exact ca dizidenții din Drumore, care joacă roluri de polițiști.

— Cu Kelly nu prea le-a mers, spuse Le vin.

— Nu, pare a fi un individ foarte special.

Bătrânul închise ochii. Respira greu și neregulat, dar după câteva clipe era limpede că adormise. Villiers se lăsă din nou pe spate în colțul camerei. Nu se simțea în apele lui, era copleșit de tristețe. Se tot gândea la ciudata povestire a lui Levin. Cunoscuse și el o mulțime de târguri din Ulster — Crossmaglen, de pildă. Un loc foarte neplăcut. Atât de periculos, incit trupele trebuiau aduse și duse de acolo cu elicopterul. Dar Drumore, în Ucraina, asta era cu totul altceva. După câțva timp, îi căzu bărbia pe piept și îl năpădi somnul.

Se trezi simțindu-se zgâlțâit zdravăn de unul din rashizi. Un altul îl trezea pe Levin. Primul îl trase în sus pe Villiers, îl ridică în picioare și-l îmbrânci afară

pe ușă. Se făcuse după-amiază; știa după poziția soarelui. Mult mai interesant era transportorul auto-blindat — un BTR modificat. Ceea ce rușii numeau “un cuirasat al deșertului”, vopsit în culoarea nisipului. Lângă el stăteau șase soldați în uniforme kaki de instrucție, fiecare ținând în mână o pușcă AK, gata de tragere. Alți doi stăteau în cuirasat, lângă o mitralieră grea, de 12,7 mm îndreptată spre cei aproximativ doisprezece rashizi care stăteau și priveau, cu puștile proptite pe braț.

Salini se-ntoarse tocmai când Levin era scos și el afară, în urma lui Villiers.

— Deci trebuie să ne despărțim, Villiers Sahib. Ce păcat! Mi-au plăcut conversațiile noastre.

Apăru un ofițer rus, însoțit de un sergent, în uniformă de instrucție la fel cu oamenii lui, cu o bonetă țuguiată și ochelari negri de deșert, care-i dădeau înfățișarea stranie a ofițerilor din Afrika Korps ai lui Rommel. Stătu uitându-se la ei un timp. apoi împinse în sus ochelarii. Era mai tânăr decât și-ar fi închipuit. Villiers, având o față netedă, fără riduri și ochi foarte albaștri.

— D-le profesor Levin, spuse el în rusă, ini-ar plăcea să cred că v-ați rătăcit în timp ce vă plimbați. Dar mă tem că amicii mei de la KGB vor avea cu totul altă părere.

— Ca de obicei, îi spuse Levin.

Ofițerul se-ntoarse spre Villiers și spuse calm:

— Căpitan Iurii Kirov, Brigada 21 de Parașutiști. Engleza lui era excelentă. Iar dumneata ești maiorul Anthony Villiers, din Gărzile de Grenadier, dar și mai important este că faci parte din Regimentul 22

al Serviciului Aerian Special.

— Ești foarte bine informat, spuse Villiers. Și dă-mi voie să te felicit pentru engleza pe care o vorbești.

— Mulțumesc, spuse Kirov. Folosim exact aceleași tehnici de laborator introduse de SAS la cazarma din Bradbury, Hereford. KGB-ul se va interesa foarte mult și de persoana dumată.

— Sunt convins, răspunse Villiers amabil.

— Atunci, spuse Kirov, întorcându-se spre Salim, la treabă!

Araba lui nu era la fel de bună ca engleza, dar se putea folosi de ea.

Pocni din degete, sergentul făcu un pas înainte și-i înmână arabilui un săculeț de pânză. Salim îl desfăcu, scoase din el o mână de monezi și aurul licări în lumina soarelui. Zâmbi și îi dădu săculețul lui Hamid. care stătea în spatele lui.

— Și acum, spuse Kirov, dacă veți avea amabilitatea să le scoateți jugurile acestor doi indivizi, putem porni.

— A, dar Kirov Sahib uită ceva, zâmbi Salim. Mi s-a mai promis o mitralieră și muniție pentru douăzeci de mii de împușcături.

— Da, dar superiorii mei consideră că asta ar fi o tentație prea mare pentru rashizi, spuse Kirov.

Lui Salim îi pieri zâmbetul.

— A fost o promisiune fermă.

Simțind că ceva nu e în regulă, aproape toți oamenii i lui își ridicară puștile. Kirov pocni din degetele mâinii drepte și brusc izbucni o rafală

dinspre mitraliera grea. scrijelind zidul, deasupra capului lui Salim. După ce se stinse ecoul rafalei, Kirov spuse răbdător:

— la aurul. Te sfătuiesc din toată inima.

Salim zâmbi și își desfăcu larg brațele.

— Dar desigur! Prietenia este totul. Bineînțeles că nu merită s-o pierzi din cauza unei neînțelegeri mărunte.

Scoase la iveală o cheie din punga atașată la centură și desfăcu mai întâi lacătul de la cadrul de lemn care-l ținut pe Levin. Apoi se-ndreptă spre Villiers.

— Uneori Allah privește de sus printre nori și îl pedepsește pe înșelător, murmură el.

— Scrie asta în Coran? întrebă Villiers în timp ce Hamid îi scotea cadrul și el își întinse brațele înțepenite.

Salim ridică din umeri și în ochii lui se ivi o licărire.

— Dacă nu scrie, ar trebui să scrie.

Doi soldați se apropiară la comanda sergentului, și se postară de ambele părți ale lui Levin și Villiers. Se îndreptară spre "cuiasatul deșertului". Villiers și Levin se urcară. Urmară soldații, cu Kirov încheind șirul. Villiers și Levin se așezară, flancați de paznici înarmați, Kirov se întoarse și salută militărește, în timp. ce motorul porni.

— E o plăcere să faci omul afaceri cu tine, strigă el spre Salim.

— Și cu dumneata, Kirov Sahib!

"Cuiasatul deșertului" porni într-un nor de praf și

când urcară dâmbul primei dune de nisip, Villiers privi înapoi și văzu că bătrânul rashid mai stătea încă acolo, privindu-i cum se îndepărtează, numai că acum oamenii lui se deplasaseră în spatele lui. Nemișcarea lor avea ceva ciudat, amenințător parcă. Apoi "cuiarasatul deșertului" trecu dâmbul și Bir al-Gafani dispăru din câmpul lor vizual.

Celula de beton de la capătul corpului administrativ de la Fasari era evident mai civilizată decât locul de detenție anterior, având pereți spoși cu var, o toaletă chimică și două paturi înguste de fier, fiecare dotat cu saltea și păaturi. Era una din șirul celor șase celule identice, pe care Villiers le remarcase când intrase, fiecare având o ușă de oțel cu vizetă și fiind aparent păzite permanent de trei gardieni înarmați.

Villiers privi afară printre gratiile ferestrei câmpul de aterizare. Nu era atât de mare pe cât se așteptase. Trei hangare din prefabricate, cu o singură pistă de aterizare. Cinci MIG-23 stăteau aripă lângă aripă aliniate în fața hangarelor, părând în lumina înserării dinaintea lăsării întunericului, niște bizare făpturi primitive, nemișcate, căzute pe gânduri. Dincolo de ele se aflau două elicoptere MI-8 pentru transport de trupe și vehicule motorizate de diverse feluri.

— Securitatea pare a fi practic inexistentă, șopti Villiers.

Lângă el, Levin confirmă din cap.

— Nici nu prea e necesară. Se află, în fond. Într-un teritoriu prieten, înconjurat de deșert deschis.

Chiar și oamenii voștri de la SAS ar avea probleme cu o asemenea țintă, cred eu.

În spatele lor se auzi scrâșnetul zăvoarelor de la ușă.

Ușa se deschise și intră un tânăr caporal, urmat de un arab cărând o găleată și două castronașe emailate.

— Cafeaua, spuse caporalul.

— Când mâncăm? se interesă Villiers.

— La nouă.

Îi făcu semn arabului să iasă și închise ușa. Cafeaua era surprinzător de bună și foarte fierbinte. Villiers spuse:

— Deci folosesc și personal arab?

— La bucătărie, la serviciul sanitar și altele de genul ăsta. Dar nu-s aduși din triburile din deșert. Cred că îi aduc din Hauf, explică Levin.

— Și acum ce crezi că mai urmează?

— Păi mâine e joi și vine avionul de aprovizionare. Probabil că ne vor duce cu el la Aden.

— Și următoarea escală, Moscova?

Bineînțeles că nu primi nici un răspuns, așa cum nu exista un răspuns nici pentru zidurile de beton, ușile de oțel și gratiile de la ferestre. Villiers se întinse pe un pat, Levin pe celălalt.

Bătrânul rus spuse:

— Viața este pentru mine o dezamăgire permanentă. Când am vizitat Anglia, m-au dus la Oxford. Era atât de frumos! Oftă. Îmi făceam visuri să măntorc acolo într-o bună zi.

— Turle de vis, remarcă Villiers. Da, e un loc minunat.

— Îl cunoști?

— Soția mea a urmat universitatea acolo. La colegiul St. Hughes. S-a dus acolo după Sorbona. E pe jumătate franțuzoaică.

Levin se ridică într-un cot.

— Mă uluiești. Dacă-mi îngădui să mă exprim așa, nu arăți a om căsătorit.

— Nici nu sunt, îi spuse Villiers. Am divorțat acum câteva luni.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. După cum spuneai, viața e o permanenta dezamăgire. Mereu vrem altceva, asta-i nenorocirea cu ființele omenești, mai ales în relația dintre bărbați și femei. În ciuda a ceea ce susțin feministele, ele sunt altfel.

— Probabil că încă o iubești.

— O, da, spuse Villiers. E ușor să iubești. Dar e al naibii de greu să trăiești împreună.

— Deci care a fost problema?

— Ca s-o spun simplu, munca mea. Borneo, Oman, Irlanda. Am fost chiar și în Vietnam, când era clar că n-aveam ce căuta acolo. După cum mi-a spus ea odată, de fapt nu-s bun decât de un singur lucru, să ucid oameni, și a venit o vreme când ea n-a mai putut suporta asta.

Levin se-ntinse din nou, fără să scoată o vorbă și Tony Villiers își pironi privirea în tavan, cu capul sprijinit în palme, gândindu-se la lucruri care pur și simplu nu voiau să dispară în întunericul care se

lăsa.

Săli din somn, auzind zgomot de pași. pe coridorul de afară și murmur de glasuri. Lumina din tavan fusese probabil aprinsă în timp ce dormea. Nu-i luaseră ceasul și aruncă o privire spre el, simțind că Levin se mișca în celălalt pat.

— Cât e ceasul? întrebă bătrânul rus.

— Nouă și-un sfert. Probabil că aduc cina.

Villiers se ridică și se duse la fereastră. Pe cerul pâlpâind de stele se înălțase luna în al doilea pătrar și deșertul era straniu de frumos, scăldat în lumină, iar MIG-urile 23 se conturau ca niște figurine negre. Dumnezeu, trebuie să existe o cale. Se întoarse, simțind un ghem în stomac.

— Ce este? șopti Levin, în timp ce se trăgea primul zăvor.

— Tocmai mă gândeam, spuse Villiers, că ar fi infinit mai bine să încerci să fugi la un moment dat. chiar dacă te alegi cu un glonte în spinare, decât să ajungi la Moscova și la Lubianka.

Ușa se dădu de perete și înăuntru păși caporalul, urmat de un arab cu o tavă de lemn în mână, conținând două castroane cu tocană, pâine neagră și cafea. Ținea capul în jos. dar avea un aer cunoscut.

— Hai, mai repede! spuse caporalul într-o arabă stricată.

Arabul puse tava pe măsuța de lemn de la picioarele patului lui Levin și își ridică privirea. În clipa când Villiers și Levin își dădură seama că era

Salim bin al-Kaman, caporalul se-ntoarse spre ușa. Salim scoase un cuțit din mâneca stingă, îi acoperi caporalului gura cu mâna, îl dezechilibra cu o lovitură de genunchi și îi strecură cuțitul sub coaste. Îl lăsă apoi pe pat și își șterse cuțitul de uniforma lui.

Zâmbi:

— M-ara tot gândit la ce mi-ai spus, Villiers Sahifa. Că oamenii tăi din Dhofar ar da o groază de bani ca să te ia înapoi.

— Astfel ești plătit de două ori, câte o dată de ambele părți. Ai un simț al afacerilor foarte sănătos, îi spuse Villiers.

— Desigur, dar în orice caz, rușii n-au fost cinstiți cu mine. Trebuie să mă gândesc și la onoarea mea.

— Ce facem cu ceilalți gardieni?

— Sunt la masă. Am aflat toate astea de la niște prieteni de la bucătărie. Cel căruia i-am luat locul a suferit venind încoace o lovitură serioasă la cap; o chestie aranjată, bineînțeles. Dar hai să mergem. Hamid așteaptă cu cămilele la capătul bazei.

Ieșiră. Salim zăvorî ușa și ei îl urmară repede pe coridor și ieșiră afară. La baza aeriană de la Fasari era o liniște deplină; totul era nemișcat sub lumina lunii.

— Poftim, spuse Salim. Nimeni nu se sinchisește. Până și santinelele sunt la masă. Țărani în uniformă. Băgă mâna în dosul unui bidon metalic proptit de perete și scoase o boccea. Puneți-vă astea pe voi și urmați-mă.

Erau două burnuzuri de lână de genul celor purtate de beduini în nopțile extrem de friguroase

din deșert, fiecare având o glugă ținută de tras pe cap. Și le puseră și îl urmară pe Salim de-a curmezișul curții, spre hangare.

— Locul ăsta nu e împrejmuit de nici un gard, de nici un zid, șopti Villiers.

— Deșertul e singurul zid care le trebuie, spuse Levin.

Dincolo de hangare, dunele de nisip se înălțau de fiecare parte a ceea ce părea a fi gura unei prăpăstii. Salim spuse:

— Valea râului al-Hara. Se varsă în câmpie la un sfert de milă de aici, acolo unde așteaptă Hamid.

Villiers spuse:

— Ți-a trecut prin minte că s-ar putea ca Kirov să pună lucrurile cap la cap și să ajungă la concluzia că e mâna lui Salim bin al-Kaman?

— Dar bineînțeles! Oamenii mei sunt deja acum la jumătatea drumului spre granița cu Dhofarul.

— În regulă, zise Villiers. Asta-i tot ce voiam să știu. O să vă arăt ceva foarte interesant.

Se întoarse spre "cuiasatul deșertului" aflat în apropiere și se cățăra prin lateral, în timp ce Salim protesta într-o șoaptă răgușită:

— Villiers Sahib, asta-i nebunie.

Villiers se așeză la volan, iar rashidul se urcă în vehicul, urmat de Levin.

— Am senzația îngrozitoare că toate astea sunt oarecum din vina mea, spuse bătrânul rus. Presupun că urmează să vedem SAS-ul în acțiune.

— În timpul celui de al doilea război mondial, SAS-ul, sub comanda lui David Stirling, a distrus la

sol, în Africa de nord, mai multe avioane Luftwaffe decât au reușit să distrugă RAF-ul și yankeii în luptele aeriene. O să-ți arăt tehnica W, îi spuse Villiers.

— Probabil o altă versiune a glontelui în spinare de care vorbeai.

Villiers răsuci cheia în contact și când motorul porni, îi spuse lui Salim în arabă:

— Știi să tragi cu mitraliera?

Salim apucă mânerul Degtiarev-ului.

— Allah, ai milă! În capul lui e numai foc. Nu e ca ceilalți.

— Și asta stă scris în Coran? Întrebă Villiers, dar uruitul motorului de o sută zece cai putere, care porni când își propti piciorul pe accelerație, acoperi răspunsul arabului.

“Cuirasatul deșertului” țâșni de-a curmezișul pistei. Villiers viră brusc și mașina se răsuci pe jumătate de șenilă și sfărâmă coada primului MIG, continuând apoi pe tot șirul, pe măsură ce prindea viteză. Cozile celor două elicoptere erau prea înalte, așa că se concentră asupra carlingilor din față. Cele opt tone de oțel blindat ale cuirasatului făcură zob securitul, cu ușurință.

Întoarse, făcând o buclă largă și strigă spre Salim:

— Elicopterele! Încearcă să tragi în rezervoarele de benzină.

Se auzi sunetul unui claxon de alarmă dinspre corpul administrativ, glasuri țipând în noapte și începură împușcăturile. Salim atinse cele două

elicoptere cu o rafală continuă, rezervorul celui din stânga explodează și o ciupercă de foc se înalță în noapte, peste tot răspândindu-se în cascadă rămășițe în flăcări. O clipă mai târziu, al doilea elicopter explodează lângă MIG-ul de alături, izbucnind în flăcări.

— Gata, spuse Villiers. Acum o să ia foc toate. Hai s-o ștergem de-aici.

În timp ce răsucea volanul, Salim întoarse mitraliera, ajungând înapoi soldații care alergau spre ei. Villiers îl zări pe Kirov stând în picioare nemișcat, în timp ce oamenii lui se îndreptau spre cealaltă parte a pistei, trăgând cu pistolul foarte cumpănit, cu un gest, brav, dar total inutil. Apoi urcară dâmbul duneilor, cu șenilele scrâșnind pe nisip și intrară pe gura văii. Albia secată a bătrânului râu era plină de hârtoape, cu bolovani ici și colo, dar vizibilitatea era bună în Lumina lunii. Villiers ținea accelerația apăsată până la fund și conducea foarte repede, îi strigă lui Levin:

— Ești teafăr?

— Cred că da. Îi răspunse bătrânul rus. O să mai verific.

Salini mângâie mitraliera Degtiarev.

— Ce scumpete! Mai bună decât orice femeie. O păstrez, Villiers Sabib.

— O meriți, îi spuse Villiers. Acum tot ce mai avem de făcut este să-l culegem pe Hamid și să gonim ca turbații până la graniță.

— Nu mai sîni elicoptere care să ne urmărească, strigă Levin.

— Exact.

Salim spuse:

— Meriți să fii rashid, Villiers Sahib. De mulți ani nu m-am mai distrat așa de bine. Ridică un braț. “I-am ținut în căușul palmei și ei sunt țărână.”

— Tot din Coran? întrebă Villiers.

— Nu, prietene, îi spuse Salim bin al-Kaman. De data asta este din propria voastră Biblie. Vechiul Testament. Și izbucni într-un hohot de râs satisfăcut, în timp ce ieșeau din albia râului și o porneau spre câmpia de dedesubt, unde aștepta Hamid.

2

D-15, acea secție din British Secret Intelligence Service care se ocupă de contraspionaj și totodată de activitatea agenților secreți și de subversiune, din interiorul Regatului Unit, nu există oficial, deși birourile sale se află într-o clădire mare, albă cu cărămidă roșie, nu departe de Hotelul Hilton din Londra. D-15 nu poate decât să efectueze investigații. N-are dreptul să facă arestări. Cei care duc la capăt aceste activități sunt ofițerii de la secția specială a Scotland Yard-ului.

Dar extinderea terorismului internațional și efectele sale în Marea Britanie, îndeosebi din pricina problemei irlandeze, depășeau chiar și puterea Scotland Yard-ului. În 1972, directorul generai al D-15, cu sprijinul acordat de Downing Street 10, a creat o secție cunoscută sub denumirea de Grupul Patru, împuternicit direct de primul ministru de atunci să coordoneze cercetarea tuturor cazurilor de terorism și diversiune.

După zece ani, brigadierul¹ Charles Ferguson mai era încă în funcție. Era un bărbat masiv, cu o înfățișare înșelătoare de om blând, și cravata lui de membru ai Gărzii era singura aluzie la formația sa de militar. Costumele gri boțite pe care le purta cu

¹*Brigadier* - în armata engleză, grad între cel de colonel și cel de general-maior; general de brigadă.

precădere și ochelarii pentru citit cu jumătăți de lentilă, la care se adăuga părul lui cărunt, neîngrijit, îi dădeau înfățișarea unui mărunț universitar de provincie.

Deși avea un birou la direcția generală, Ferguson prefera să lucreze din apartamentul său din Cavendish Square. Locuința fusese aranjată de cea de-a doua fiică a lui Ellie, care se ocupa de decorațiuni interioare. Căminul în stil Adam, ca și focul care ardea în el erau autentice. Lui Ferguson îi plăcea să stea lângă foc. Restul camerei era în stil George și totul, inclusiv draperiile grele, era într-o armonie perfectă.

Ușa se deschise și un fost naik² ghurka³, pe nume Kim, intră cu o tavă de argint pe care o puse lângă cămin.

— A, ceaiul, spuse Ferguson. Spune-i căpitanului Fox să vină la mine.

Își turnă ceai într-una din ceștile de porțelan și luă ziarul *Times*. Știrile din Insulele Falkland nu erau rele. Forțele britanice aterizaseră în Insula Pebble și distruseseră unsprezece avioane argentinienne plus un depozit de muniții. Două Sea Harriers bombardaseră vase comerciale în strâmtoarea Falkland.

Ușa capitonată cu postav verde, care ducea în birou, se deschise și intră Fox. Era un bărbat elegant, îmbrăcat cu un costum albastru de stofă, făcut la Hunts-man din Savile Row, magazinul

²*Naik* - băștinaș din India, subofițer în Armata Britanică. (*N. t.*)

³*Ghurka* - populație indo-ariană de religie hindusă, dintr-o castă de războinici care s-a stabilit în Nepal în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea.

vechilor croitori ai ducelui de Windsor. Purta și el cravata Gărzii, căci fusese odinioară căpitan activ în "Blue and Royals" până când își pierduse mâna stângă într-un incident nefericit cu o bombă în Belfast, în timp ce își făcea al treilea rond de serviciu. Acum purta o proteză destul de inteligentă, care datorită miracolului microcipului, îl slujea aproape la fel de bine ca originalul. Datorită mânușii de piele bine întinse era chiar greu să vezi vreo diferență.

— Bei ceai, Harry?

— Vă mulțumesc, sir. Văd că au publicat un reportaj cu Insula Pebble.

— Da, totul foarte palpitant și plin de îndrăzneală, spuse Ferguson, în timp ce-i umplea ceașca. Dar sincer vorbind, tu știi mai bine decât oricine că și fără Insulele Falkland aveam destule pe cap. Vreau să spun că de Irlanda tot nu scăpăm și apoi mai e și vizita Papei. Trebuie să vină pe douăzeci și opt. Deci nu mai avem decât unsprezece zile. Și se expune îngrozitor! Ne-am fi așteptat să fie mai precaut după atentatul de la Roma.

— Nu-i genul lui, nu-i așa, sir? Fox sorbi puțin din ceai. Pe de altă parte, după cum merg lucrurile, probabil că n-o să mai vină deloc. Legătura cu America de Sud este de primă importanță pentru biserica catolică și ei ne consideră capul răutăților în afacerea asta cu Insulele Falkland. Biserica nu dorește să vină și discursul pe care l-a ținut ieri la Roma pare să indice că nu va veni.

— Eu voi fi extrem de fericit dacă așa se va întâmpla, spuse Ferguson. M-ar scuti de responsabilitatea de a garanta că nu-l împușcă

vreun nebun în timpul șederii lui în Anglia. Pe de altă parte, câteva milioane de catolici britanici ar fi profund dezamăgiți.

— Am înțeles că arhiepiscopii de Liverpool și de Glasgow au plecat azi cu avionul spre Vatican, pentru a încerca să-l convingă să se răzgândească, spuse Fox.

— Da, să sperăm că vor izbuti.

Se auzi piuitul telefonului roșu de pe biroul lui Ferguson, cel rezervat doar pentru transmiterea mesajelor considerate ultrasecrete.

— Vezi ce este, Harry.

Fox ridică receptorul.

— Fox la telefon.

Ascultă o clipă, apoi se întoarce, cu o față gravă, și întinse telefonul.

— Din Ulster, sir. Cartierul general din Lisburn. Veștile nu sunt bune de loc.

Totul începuse în dimineața aceea, cu puțin înainte de ora șapte, în apropierea satului Kilgannon, la vreo zece mile de Londonderry. Patrick Leary împărțea corespondența în această zonă de cincisprezece ani și microbuzul lui poștal era o apariție familiară.

Rutina lui era întotdeauna aceeași. Se prezenta la lucru la poșta centrală din Londonderry la cinci și jumătate punct, lua corespondența pentru prima distribuie a zilei, sortată deja de personalul de noapte, își umplea rezervorul de benzină la pompele pentru vehicule de transport și pornea spre

Kilgannon. Și întotdeauna la șase și jumătate trăgea la marginea șoselei și parca în dreptul copacilor de lângă podul Kilgannon ca să-și citească ziarul de dimineața, să-și mănânce sandvișurile și să bea o ceașcă de cafea din termos. Era o rutină care, spre ghinionul lui Leary, nu trecuse neobservată.

Cuehulain îl urmarea de zece minute, așteptând răbdător să-si termine sandvișurile. Apoi poștașul ieși din mașină, ca întotdeauna, și făcu câțiva pași în pădure. În spatele lui se auzi o creangă troznind ușor sub piciorul cuiva. În clipa când se întoarse, alarmat, Cuehulain ieși dintre copaci.

Se ivi ca o arătare înfricoșătoare, care-l băgă pe Leary în sperieți. Cuchulain purta un hanorac de culcare închisă și un passe-montagne de lină neagră care-i lăsa la vedere numai ochii, nasul și gura. În mâna stângă avea un pistol semiautomat PPK, cu o surdină Carswell înșurubată la capătul țevii.

— Fă ce ți se spune și vei trăi, spuse Cuchulain. Vot bea în șoaptă, cu un acout sud-irlandez.

— Orice, îngână Leary. Am familie... te rog...

— Scoate-ți șapca și mantaua de ploaie și pune-le jos.

Leary făcu ce i se spuse. Cuchulain întinse mâna și Leary văzu o capsulă mare și albă cuibărită în mijlocul mânușii.

— Și acum fii băiat cuminte și înghite asta.

— Vrei să mă otrăvești? Pe Leary îl treceau. nădușelile.

— Vei zăcea fără cunoștință vreo patru ore, asta-i tot, îl asigură Cuchulain. E mai bine așa. Ridică pistolul. Mai bine decât asta.

Leary luă capsula cu mâinile tremurând și o înghiți. Picioarele i se făcură ca de gumă. Totul părea ireal, dar pe umărul lui se așează o mână care îl împinse în jos. Simți iarba rece pe față, apoi se făcu întuneric.

Dr. Hans Wolfgang Baum era un om deosebit. Născut la Berlin în 1950, fiu al unui industriaș de vază, moștenise, în 1970, la moartea tatălui său, o avere echivalentă cu zece milioane de dolari, cât și vaste interese de afaceri. Mulți oameni aflați în situația lui s-ar fi mulțumit cu o viață de plăceri, ceea ce Baum și făcea, cu importanța deosebită că el găsea plăcerea în muncă.

Era doctor în științe inginerești al Universității din Berlin, licențiat în Drept al Facultății de Științe economice din Londra și obținuse o diplomă în gestiune de afaceri de la Universitatea Harvard. Utilizase cu folos toate aceste cunoștințe, extinzând și dezvoltând diversele sale fabrici din RFG, Franța și Statele Unite, averea lui personală fiind acum estimată la peste o sută de milioane de dolari.

Totuși proiectul cel mai drag inimii lui era extinderea uzinei de tractoare și mașini agricole din apropiere de Londonderry, lângă Kilgannon. Compania Baum Industries s-ar fi putut instala și în altă parte, după cum dorise de fapt și directorul consiliului de administrație.

Din nefericire pentru ei și în contradicție cu logica lumii afacerilor, Baum era un creștin sincer și un om cu adevărat bun, lucru rar pe lumea asta. Fiind un credincios al bisericii luterane germane, el făcuse tot posibilul să realizeze în această fabrică o

adevărații colaborare între catolici și protestanți. El și soția lui erau extrem de atașați de comunitatea locală și cei trei copii ai lui urmau școlile locale.

Era im secret cunoscut de toți faptul că Baum Se întâlnește cu oficialitățile Aripii Provizorii a Armatei Republicane Irlandeze (PIRA), pare-se chiar cu legendarul Martin McGuinness, după cum spuneau unii. Fie că era sau nu adevărat, cei din PIRA lăsaseră fabrica din Kilgannon să prospere și să ofere locuri de muncă la peste o mie de foști șomeri, protestanți și catolici.

Lui Baum îi plăcea să se mențină în formă. În fiecare dimineață, se trezea exact la aceeași oră, la șase, se strecura afară din pat fără s-o deranjeze pe soția lui, și își punea treningul și tenișii. Eileen Docherty, tână servitoare, se sculase deja și făcea ceaiul în bucătărie, deși era încă în capot.

— Micul dejun la șapte, Eileen, strigă el. Ca de obicei. Trebuie să încep devreme azi. La opt și jumătate am o ședință la Derry cu comitetul uzinei.

Ieși afară pe ușa de la bucătărie, alergă de-a curmezișul parcului, sări un gard scund și intră în pădure. Nu făcea jogging, ci alerga în ritm rapid, aproape profesionist, urmând o serie de poteci, cu gândul la activitățile programate pentru ziua aceea.

La șase patruzeci și cinci își încheie traseul, ieși dintre copaci și continuă să alerge în același ritm pe ridicătura acoperită cu iarbă de la marginea șoselei principale, întorcându-se spre casă. Ca de obicei, văzu venind spre el microbuzul poștal al lui Pat Leary, care trase pe dreapta, așteptându-l. Îl văzu

pe Leary prin parbriz, cu șapca și haina lui de poștaș, sortind un teanc de scrisori.

Baum se aplecă peste geamul deschis.

— Ce ai pentru mine azi, Patrick?

Chipul era al unui străin — ochi căprui închis, privire calmă, osatură puternică, nimic înfricoșător și totuși era Moartea care venise să-l ia.

— Îmi pare sincer rău, spuse Cuchulain. Ești un om bun. Și Walther-ul din mâna lui stângă se apropie până ce îl atinse pe Baum între ochi. Pistolul tuși o singură dată și neamțul se prăbuși violent pe spate, la marginea drumului. Pe iarbă se împrăștiată sânge și bucăți de creier.

Cuchulain plecă imediat cu mașina, dar după rinei minute era din nou la punctul de plecare de lângă pod, unde-l lăsase pe Leary. Își smulse șapca și haina de pe el, le lepădă lângă poștașul fără cunoștință, apoi o luă la fugă printre copaci, și peste câteva minute sări peste un gard de lemn de lângă un drum îngust de fermă, năpădit cu totul de iarbă. Acolo aștepta o motocicletă, un vechi BSA de 350 cm³, pregătită ca pentru urcuș în pantă, cu cauciucuri radiale speciale. Era un vehicul foarte folosit de fermierii din regiunile deluroase de ambele părți ale graniței pentru a aduna turmele de oi. Își puse o cască de protecție veche, uzată, cu viziera zgâriată, se urcă pe motocicletă și o porni expert cu piciorul. Motorul începu să uruie și Cuchulain porni, depășind un singur vehicul, căruța locală cu lapte, care tocmai ieșea din sat.

Pe șoseaua principală începuse să plouă și treizeci de minute mai târziu, când căruța cu lapte

trase lângă el, ploaia încă mai cădea pe fața lui Hans Wolfgang Baum. Întoarsă în sus. Exact în aceeași clipă, la douăzeci de kilometri depărtare, Cuchulain întorcea motocicleta pe un drum de fermă la sud de Clady și trecea granița, intrând sub protecția Republicii Irlandeze.

Zece minute mai târziu, se opri lângă o cabină telefonică, formă numărul ziarului *Belfast Telegraph*, ceru redacția de știri și își revendică responsabilitatea pentru împușcarea lui Hans Wolfgang Baum în numele Aripiei Provizorii a Armatei Republicane Irlandeze.

— E total absurd, spuse Ferguson. Baum era foarte simpatizat de toată lumea și comunitatea catolică locală îl sprijinea în totalitate. S-a luptat pas cu pas cu propriul său consiliu de administrație ca să mențină fabrica aceea în Kilgannon. Acum probabil că o s-o mute, lăsând pe drumuri peste o mie de șomeri, și catolici și protestanți, care se vor încăieră din nou.

— Dar nu-i asta exact ceea ce își doresc cei din Aripa Provizorie, sir?

— Nu prea cred, Harry. De data asta nu cred. A fost o treabă murdară. Uciderea nemiloasă a unui om cu adevărat bun, respectat de comunitatea catolică. Cei din Aripa Provizorie vor avea bătaie de cap cu proprii lor oameni. Asta e ceea ce nu înțeleg. A fost o prostie. Bătu cu degetele în dosarul lui Baum pe care i-l adusese Fox. Baum s-a întâlnit cu Martin McGuinness în secret și McGuinness l-a asigurat de bunăvoința celor din Aripa Provizorie. McGuinness e un tip deștept. Prea deștept, de fapt, dat naibii de deștept, dar nu de asta-i vorba acum.

Scutură din cap. E absurd.

Telefonul roșu piui. Ridică receptorul.

— Ferguson la telefon. Ascultă o clipă. Desigur, domnule ministru. Puse receptorul jos și se ridică. Secretarul de stat pentru Irlanda de Nord, Harry. Mă cheamă la el imediat. Ia din nou legătura la Lisburn. La serviciul de informații al armatei — oriunde-ți trece prin cap. Află tot ce poți.

Se întoarce exact după o oră. În timp ce-și scotea haina, intră Fox.

— N-a durat mult, sir.

— Scurt și plăcut. Nu e deloc încântat, Harry, și nici doamna prim-ministru nu este. E furibundă. Știi ce-nseamnă asta.

— Vrea rezultate.

— Da, numai că le vrea ieri, Harry. În Ulster s-au dezlănțuit spiritele. Politicienilor protestanți li s-a dat apă la moară. Ca de obicei, Paisley zice “v-am spus eu”. A! Cancelarul vest-german a fost în Downing Street. Ca să fiu sincer, mai rău nici că se putea.

— Eu n-aș fi prea sigur de asta, sir. Conform serviciului de informații al armatei de la Lisburn, cei din PIRA sunt mai mult decât agasați de cele întâmplare. Insistă că ei n-au nici un amestec.

— Dar și-au revendicat responsabilitatea.

— După cum știți, sir, în prezent ei dețin controlul, de când și-au reorganizat structura comandamentului. Printre altele, McGuinness este încă șeful Comandamentului din nord și se aude de la Dublin că el neagă orice implicare a vreunuia din

oamenii lui. De fapt, l-a înfuriat vestea la fel de mult ca pe toată lumea. Se pare că avea o părere foarte bună despre Baum.

— Crezi că e la mijloc INLA?

În trecut, INLA — Frontul Irlandez de Eliberare Națională — se arătase dornic să atace mai nemilos decât PIRA, atunci când simțeau că situația justifica acest lucru.

— Serviciul de informații susține că nu, sir. Au o Sursă bună, aproape de vârf, în ce privește INLA.

Ferguson se încălzea la foc.

— Sugerezi cumva că cealaltă tabără poartă răspunderea? UVF sau Mâna Roșie din Ulster?

— Lisburn are și în acest caz surse bune în ambele organizații și răspunsul este "categoric nu". N-a fost implicată nici o organizație protestantă.

— Nu oficial.

— Se pare că nimeni n-a fost implicat oficial, sir. Ce-i drept, întotdeauna mai există și niște cowboys. Fanaticii care văd prea multe filme la televizor, la miezul nopții, și sfârșesc prin a se repezi să ucidă pe oricine, decât să nu ucidă ne nimeni.

Ferguson își aprinse un trabuc și se așeză la birou.

— Chiar crezi asta. Harry?

— Nu, sir, spuse Fox calm. Ani lansat doar întrebările evidente cu care vor veni toți ticniții din presă.

Ferguson ședea încruntat, privindu-l fix.

— Tu știi ceva, nu-i așa?

— Nu chiar. Ar putea exista un răspuns la toate

acestea, un răspuns total absurd care n-o să vă placă deloc.

— Spune-mi-l.

— Bine, sir. Faptul că *Belfast Telegraph* a primit un telefon prin care se revendica responsabilitatea în numele celor din Aripa Provizorie îi pune pe aceștia într-o lumina foarte proastă.

— Și...?

— Să presupunem că acesta a fost scopul acestui exercițiu.

— Ceea ce înseamnă că autorul este o organizație protestantă, având în vedere tocmai acest scop?

— Nu neapărat, după cura cred că vă veți da seama, dacă-mi veți permite să vă explic. Am primit, de la Lisburn raportul complet asupra acestei afaceri, imediat după ce ați plecat. Ucigașul este, fără nici o îndoială, un profesionist absolut. Rece, nemilos, extrem de organizat și totuși nu ucide pe oricine-i cade privirea.

— Da, asta mi-a trecut și mie prin cap. I-a dat lui Leary, poștașul, o capsulă. Un fel de picături care te scot din circulație.

— Asta mi-a pus mintea în mișcare și am băgat dalele în calculator. Sub braț avea un dosar, pe care acum îl deschise. În primele cinci omoruri de pe listă a fost implicat în toate *un* martor, silit sub amenințarea pistolului să ia același gen de capsulă. Prima oara s-n întâmplat asta în 1975, în Omagh.

Ferguson examinează lista și își ridică privirea.

— Dar În două ocazii, victimele au fost catolic?

Accept argumentul tău că e vorba de același ucigaș, dar asta face absurdă teoria ta că scopul uciderii lui Baum a fost să pună PIRA într-o lumină proastă.

— Va rog, mai priviți puțin datele, sir. Descoperirea ucigașului este identică în fiecare caz. Passe-montagne negru și hanorac de culoare închisă. Întotdeauna folosește un Walther PPK. În trei ocazii se știe că a fugit de la locul crimei cu o motocicletă.

— Și...?

— Am introdus toate aceste detalii în calculator, separat. Toate omorurile în care au fost implicate motociclete. Corelând apoi datele obținute cu folosirea unui Walther, bineînțeles nu neapărat același. Și, de asemenea, cu descrierea individului.

— Și ai obținut vreun rezultat?

— Da, sir, am obținut un rezultat. Fox nu scoase o foaie, ci două. Cel puțin treizeci de omoruri posibile începând din 1975, toate legate de factorii pe care i-am menționat. Mai sunt încă alte zece posibile.

Ferguson își aruncă iute o privire peste liste.

— Dumnezeu! șopti el. Catolici și protestanți deopotrivă. Nu pricep.

— Ba s-ar putea să pricepeți dacă luați în considerare victimele, sir. În toate cazurile în care PIRA și-a revendicat responsabilitatea, ținta a fost contraproductivă, punându-i într-adevăr într-o lumină foarte proastă.

— Și la fel în cazurile când au fost implicate organizații protestante extremiste?

— Întocmai, sir, deși PIRA e mai implicată decât oricare altă organizație. Și încă ceva, dacă luați în

considerare datele când au avut loc omorurile, veți observa că de obicei s-au petrecut când situația era fie calmă, fie pe cale de îmbunătățire sau când avea loc vreo inițiativă politică. Unul din cazurile posibile când omul nostru ar fi putut fi implicat este taman în iulie 1972, când, după cum știți, o delegație a IRA s-a întâlnit în secret cu William Whitelaw, aici, la Londra.

— Așa este, spuse Ferguson. A existat un armistițiu, o șansă autentică de pace.

— Ratată, pentru că cineva a început să tragă la moșia Lenadoon din Belfast și atât a trebuit ca să-nceapă iar să fiarbă spiritele.

Ferguson ședea cu ochii pe liste, fără să i se citească nimic pe față. După un timp, spuse:

— Deci vrei să spui că pe undeva, pe acolo, există un individ nebun, care ține neapărat să răscolească mereu rahatul.

— Exact, numai că nu cred că e nebun. Eu am impresia că pur și simplu urmează niște solide principii marxist-leniniste, în ce privește revoluția urbană. Haos, dezordine, frică. Toți acei factori esențiali pentru a da jos o guvernare stabilă.

— Iar IRA plătește oalele sparte în această campanie de defăimare?

— Ceea ce diminuează tot mai mult șansele ca protestanții sau, la urma urmelor, chiar și propriul nostru guvern, să ajungă vreodată la o înțelegere politică cu ei.

— Și ceea ce garantează că lupta va continua an după an și că o soluționare va fi tot mereu amânată. Ferguson confirmă încet din cap. E o teorie intere-

santă, Harry. Și tu crezi în ea?

Își ridică privirea întrebător. Fox dădu din umeri.

— Toate aceste fapte existau în calculator. Numai că noi n-am pus niciodată întrebările potrivite, asta-i tot. Dacă o făceam, acest tipar ar fi ieșit la iveală mai devreme. Este acolo de mult timp, sir.

— Da, cred că s-ar putea foarte bine să ai dreptate. Ferguson rămase un timp pe gânduri.

Fox spuse calm:

— Acest individ există. Este o realitate, sunt sigur. Și mai e ceva. Ceva care ar putea contribui mult la explicarea întregii afaceri.

— Bine, hai, spune-mi tot ce e mai rău.

Fox mai luă o filă din dosar.

— În timp ce erați la Washington, săptămâna trecută, Tony Villiers s-a întors de la Oman.

— Da, am auzit câte ceva despre aventurile lui acolo.

— În raportul lui, Tony relatează o poveste interesantă referitoare la un dizident, rus evreu, pe nume Levin, pe care l-a adus cu el. O povestire fascinantă despre un centru destul de ciudat de instrucție al KGB în Ucraina.

Se duse la cămin și își aprinse o țigară, așteptând ca Ferguson să termine de citit dosarul. După un timp, Ferguson spuse:

— Tony Villiers este acum în insulele Falkland, știi?

— Da, sir, cu trupele SAS, în spatele liniilor inamice.

— Și individul acela, Levin?

— E un inginer extrem de talentat. Ara aranjat la unul din colegiile de la Oxford să-i dea un post. Pentru moment este în siguranță. Într-o casă din Hampstead. Mi-am permis să-l chem, sir.

— Vorbești serios, Harry? Ce m-aș face eu fără tine?

— Cred că v-ați descurca foarte bine sir. A! și încă ceva. Psihologul de care se pomenea în povestea aceea, Pavel Cerni. A fugit în 1975.

— În Anglia? întrebă Ferguson.

— Nu, sir, în Irlanda. S-a dus acolo la o conferință internațională în iulie 1975 și a cerut azil politic. Acum e profesor de psihologie experimentală la Trinity College din Dublin.

Victor Levin arăta minunat, încă foarte bronzat după ședere în Yemen. Purta un costum gri de tweed, o cămașă albă fină, cravată albastră și ochelari cu lentile fumurii, care-i schimbau mult înfățișarea. Vorbi o bună bucată de timp, răspunzând răbdător la întrebările lui Ferguson. Într-o scurtă pauză spuse:

— Dumneavoastră, domnilor, chiar credeți că individul acela, Kelly sau Cuchulain — ca să folosim numele său conspirativ, acționează într-adevăr în Irlanda. Nu uitați că au trecut totuși douăzeci și trei de ani.

— Dar tocmai asta era ideea, nu? spuse Fox. Un individ ținut în umbră și pregătit pentru cazul în care Irlanda explodează. Poate că el chiar a contribuit: la asta.

— Iar dumneavoastră se pare că sunteți singura persoană, în afară de proprii lui oameni, care are

idee cum arată, așa că vă vom ruga să vă uitați la niște fotografii. La o mulțime de fotografii, îi spuse Ferguson.

— V-am spus că e mult de atunci, zise Levin.

— Dar nu avea cumva o înfățișare aparte? sugera Fox.

— Numai Dumnezeu știe cât de adevărat e asta. Când ucidea, parcă era diavolul în persoană. Dar categoric vă înșelați când spuneți că sunt singura persoană care și-l mai amintește. Mai e Tania. Tania Voroninova.

— Fetița al cărei tată a jucat rolul de inspector de poliție și pe care l-a împușcat Kelly, explică Fox.

— Nu mai e o fetiță. Are treizeci de ani. Frumoasă fată! Și s-o auzi cum cântă la pian! le spuse Levin.

— Ați mai văzut-o de atunci? întrebă Ferguson.

— Tot timpul. Să vă explic. l-am făcut să creadă că eu mi-am dat seama că am greșit și astfel am fost reabilitat și trimis să lucrez la Universitatea din Moscova. Tania a fost adoptată de colonelul KGB Maslovski și de soția lui. S-au atașat cu adevărat de copil.

— Acum Maslovski e general, interveni Fox.

— Fetița s-a dovedit a avea un talent extraordinar pentru pian. La douăzeci de ani a câștigat concursul Ceaikovski de la Moscova.

— O clipă, spuse Ferguson, căci muzica clasică era marea lui pasiune. Tania Voroninova, pianista. S-a descurcat frumos la festivalul de pian de la Leeds acum doi ani.

— Exact. Doamna Maslovski murise cu o lună

înainte. Acum Tania e mereu plecată în turnee în străinătate. Având ca tată adoptiv un general KGB, pot risca să-i dea drumul.

— Și ați văzut-o recent?

— Acum șase luni.

— Și v-a vorbit despre evenimentele de la Drumore, pe care le-ați relatat?

— O, da. Să vă explic. Fata este extrem de inteligentă și foarte echilibrată, dar au marcat-o cele întâmplate. Le tot răsuțește în mintea ei. Am întrebat-o odată de ce.

— Și ce-a spus?

— Că din cauza lui Kelly. Nu l-a putut uita nici odată, pentru că a fost atât de bun cu ea și, având în vedere cele întâmplate, nu putea să-nțeleagă asta. Spunea că îl visează deseori.

— Bine, dar de vreme ce ea e în Rusia, asta nu prea ne ajută cu nimic. Ferguson se ridică. Domnule Levin, v-aș ruga să așteptați o clipă în încăperea alăturată.

Fox deschise ușa capitonată cu postav verde și rusul, ieși.

Ferguson spuse:

— E un om agreabil. Îmi place.

Se duse la fereastră și privi în jos spre piațetă. După un timp spuse:

— Trebuie să-i dăm de urmă, Harry. Nu cred să fi avut vreodată un caz atât de vital ca acesta.

— Sunt de acord.

— Ce ciudățenie! S-ar părea că pentru IRA este la fel de important ca și pentru noi să-l demaște pe

Cuchulain.

— Da, sir, și eu m-am gândit la asta.

— Crezi că așa văd ei lucrurile?

— S-ar putea, sir.

Fox simțea un gol în stomac de emoție, de parcă ar fi știut ce va urma.

— E-n regulă, spuse Ferguson. Numai Dumnezeu știe câte ai făcut tu pentru Irlanda, Harry. Ești dispus să-ți riști și cealaltă mână?

— Dacă spuneți dumneavoastră, sir...

— Bine. Să vedem dacă sunt și ei dispuși măcar o dată să dea dovadă de judecată. Vreau să te duci la Dublin să vorbești cu cei din Consiliul militar al PIRA sau cu oricare delegat numit de ei ca să discute cu tine. Eu o să dau telefoane unde trebuie ca să aranjez întâlnirea. Stai ca de obicei la hotelul Westbourne. Pleci chiar azi, Harry. De Levin mă ocup eu.

— Am înțeles, sir, spuse Fox calm. Atunci, dacă-mi permiteți, eu o să pornesc. Și ieși.

Ferguson se-ntoarse la fereastră, privind ploaia de afară. Bineînțeles că era o nebunie ideea că British Intelligence și IRA ar putea colabora, și totuși, de data asta părea posibil. Problema era dacă și zănatecii din Dublin vor vedea lucrurile la fel.

În spatele lui se deschise ușa biroului și apăru Levin. Tuși în chip de scuză:

— Domnule brigadier, mai aveți nevoie de mine?

— Dar bineînțeles, dragul meu, spuse Charles Ferguson. Acum te iau cu mine la sediu. Acolo sunt

fotografiile. Mă tem că sunt o mulțime. Își luă hain» și pălăria din cuier și deschise ușa, lăsându-l pe Levin să iasă. Dar cine știe? Poate că-l recunoști pe omul nostru.

În adâncul sufletului nu credea asta o clipă, dar nu i-o spuse lui Levin în timp ce coborau cu liftul.

3

La Dublin ploua și ploaia alcătuia o perdea moale și cenușie peste râul Liffey, când taxiul de la aeroport coti într-o stradă laterală chiar lângă cheiul George și îl depuse pe Fox la hotel.

Westbourne era un mic hotel de modă veche, cu un singur bar restaurant. Era o clădire în stil George și de aceea nu era în pericol să fie renovat. Interiorul fusese totuși înfrumusețat, căpătând o eleganță discretă, perfect adecvată stilului. Clientela, din care arareori întâlneai pe cineva, era alcătuită în general din persoane vizibil mai vârstnice, din clasa de mijloc, de la țară. Fox trăsesese aici în numeroase ocazii, întotdeauna sub numele de Charles Hunt, de profesie angrosist de vinuri, un excelent travesti pentru el, căci era un destul de bun cunoscător în materie.

Recepționera, o tânără ștearsă, îmbrăcată într-un taior negru, îl întâmpină prietenoasă:

— Mă bucur să vă revăd, domnule Hunt. V-am instalat la numărul trei, la etajul întâi. Ați mai stat acolo.

— Minunat, spuse Fox. Am vreun mesaj?

— Nu, domnule. Cât stați?

— O noapte, poate două. O să te anunț.

Hamalul hotelului era un bătrân cu părul foarte

alb și cu acea față tristă, brăzdată de riduri, a oamenilor cu adevărat deziluzionați. Uniforma verde îi era puțin cam mare și, ca de obicei, Fox se simți ușor jenat când îi luă bagajele.

— Ce mai faci, domnule Ryan? Întrebă el în timp ce urcau cu micul lift.

— Bine, domnule. Mai bine ca niciodată. Luna viitoare ies la pensie. Mă scot la păscut.

O luă înainte pe micul culoar și Fox spuse:

— Păcat. O să-ți lipsească hotelul.

— Sunt convins, domnule. Sunt de treizeci și opt de ani aici.

Descuie ușa de la dormitor și intră primul. Dar, ce să-i faci, asta-i viața.

Era o cameră plăcută, cu pereți îmbrăcați în damasc verde, cu un pat dublu, o imitație de cămin Adam și mobilă de mahon stil George. Ryan puse geamantanul pe pat și aranja perdelele.

— De când n-ați mai fost pe aici s-a renovat baia, domnule. E foarte frumoasă. Doriți un ceai?

— Deocamdată, nu, domnule Ryan. Fox scoase o bancnotă de cinci, lire din portofel și i-o întinse...

— Dacă vine vreun mesaj, anunță-mă imediat. Dacă nu sunt aici, mă găsești la bar.

În ochii bătrânului se ivi o licărire scurtă, apoi zâmbi vag.

— Vă găsesc eu, domnule, fiți fără grijă.

Asta era Dublinul în ultimul timp, își spuse Fox, lăsându-și mantaua pe pat și ducându-se la fereastră. Nu puteai fi niciodată sigur de nimeni și bineînțeles că erau simpatizanți peste tot. Nu

neapărat membri ai IRA, ci mii de oameni simpli, cumsecade, care urau violența și atacurile cu bombe, dar împărtășeau idealul politic care se afla la baza acestor acțiuni.

Sună telefonul și, când răspunse, îl auzi la celălalt capăt al firului pe Ferguson.

— S-a aranjat. McGuinness a acceptat să discute cu tine.

— Când?

— O să te anunțe ei.

Telefonul se închise și Fox puse receptorul la loc. Martin McGuinness, șeful Comandamentului, din nord al PIRA. printre altele. Cel puțin, va avea de-a face cu unul din membrii mai inteligenți ai Consiliului militar.

La canatul străzii se vedea râul Liffey și ploaia lovea în fereastră. Se simțea deprimat, fără nici un motiv. Din cauza Irlandei, desigur. Pentru simplu fapt că se afla aici. Preț de o clipă, simți din nou o durere în mâna stângă, mâna care nu mai exista. Totul pornește de la cap, își spuse el și coborî la bar.

Nu era absolut nimeni, în afara unui tânăr barman italian. Fox comandă un Scotch și apă și se așeză într-un colț, lângă fereastră. Pe masă erau răsfirate mai multe ziare și tocmai răsfoia un *Times* când Ryan se ivi ca o umbră lângă umărul lui.

— V-a sosit taxiul, domnule.

Fox își ridică privirea.

— Care taxi? A, da, desigur. Se încruntă, văzând mantaua albastră de ploaie de pe brațul lui Ryan. Asta nu-i a mea?

— Mi-am permis să v-o aduc din cameră, domnule. Veți avea nevoie de ea. Cred că ploaia asta mai ține.

Din nou avu în ochi acea licărire, aproape amuzată. Fox îl lăsă să-l ajute să-și pună mantaua de ploaie, îl urmă afară și apoi jos, pe scări, unde aștepta un taxi negru.

Ryan îi deschise portiera și în timp ce Fox urca, spuse:

— Vă doresc o după-amiază plăcută, domnule. Taxiul porni imediat. Șoferul era un tânăr cu păr șaten închis, ondulat. Purta o scurtă de piele maro și un fular alb. Nu scoase nici o vorbă, intră pur și simplu în șirul de mașini la capătul străzii și porni de-a lungul cheiului George. Lângă o cabină telefonică verde aștepta un bărbat cu o șapcă de pânză și o scurtă marinărească. Taxiul se opri lângă trotuar, bărbatul în haină marinărească deschise portiera din spate, se urcă și se așeză calm lângă Fox.

— Dă-i drumul mai departe, Michael, îi spuse el șoferului, întorcându-se apoi amabil spre Fox.

— Sfinte Sisoie, credeam că o să mă înec în atâta ploaie. Dacă nu te superi, mâinile sus, căpitane. Nu exagera. Doar un pic. Îl percheziționează pe Fox în amănunțime, cu profesionalism, și nu găsi nimic. Se lăsă pe speteaza canapelei și își aprinse o țigară, apoi scoase un pistol din buzunar și-l puse pe genunchi.

— Știi ce-i asta, căpitane?

— S-ar părea că e un Ceska, spuse Fox. Modelul silențios, fabricat de cehi acum câțiva ani.

— Nota zece. Să nu uiți de el când stai de vorbă cu domnul McGuinness. După cum zic ăia în filme, o mișcare greșită și ești un om mort.

Continuară să meargă de-a lungul râului, prin traficul greoi din cauza ploii. În cele din urmă, opriră lângă trotuar, la mijlocul cheiului Victoria.

— Coborâm! spuse bărbatul în scurtă marinărească și Fox îl urmă. Vântul mâna ploaia peste râu și Fox își ridică gulerul pentru a se ocroti de el. Bărbatul în scurtă marinărească se băgă sub un copac și îi făcu semn cu capul spre un mic refugiu de pietoni, de lângă zidul cheiului.

— Nu-i place să aștepte. E un om ocupat.

Își aprinse din nou o țigară și se rezemă de copac. Fox o luă înainte, urcă cele câteva trepte și intră în refugiu. Un bărbat ședea pe bancă într-un colț, citind un ziar. Era bine îmbrăcat, cu un trenchi maroniu deschis, lăsând să se vadă un costum bleumarin bine croit, o cămașă albă și o cravată cu dungi roșii și albastre. Era un bărbat destul de chipeș, cu o gură mobilă, inteligentă, și cu ochi albaștri. Iți venea greu să crezi că acest bărbat, cu o înfățișare destul de plăcută, figura de aproape treisprezece ani pe lista "celor mai căutați criminali" a armatei britanice.

— A, căpitanul Fox! spuse Martin McGuinness afabil. Mă bucur că vă revăd.

— Dar nu ne cunoaștem, spuse Fox.

— Ne-am cunoscut la Derry, în 1972, îi spuse McGuinness. Erați stegar, parcă așa se numesc sublocotenenții din regimentul "Blues and Royals", nu? Se pusese o bombă într-o circiumă din strada

Prior. Dumneavoastră erați detașat pe atunci la poliția militară.

— Dumnezeu! exclamă Fox. Acum îmi aduc aminte.

— Toată strada era în flăcări și dumneavoastră ați alergat într-o casă de lângă băcănie și ați scos o femeie și doi copii. Eu mă aflam pe acoperișul de vizavi, împreună cu un individ cu o pușcă Armalite, care voia să vă zboare creierii. Nu l-am lăsat. Mi s-a părut un gest incorect în împrejurările respective.

Pe Fox îl trecură o clipă fiori.

— Pe atunci erați comandant IRA în Derry.

McGuinness rânji.

— Ciudată-i viața asta, nu? De fapt, n-ar trebui să vă aflați aici. Ei, dar ia spuneți, ce vrea șarpele ăla bătrân de Ferguson să discutați! cu mine?

Fox îi spuse.

După ce termină, McGuinness rămase pe gânduri, cu mâinile în buzunarele trenchiului, privind în gol peste râu. După un timp, spuse:

— Știți că cheiul acela poartă numele lui Wolfe Tone?

— Nu era protestant? întrebă Fox.

— Ba da. Și unul din cei mai mari patrioți irlandezi care au existat vreodată.

Fluieră printre dinți, fără vreo melodie anume. Fox spuse.

— Credeți ce v-am spus?

— O, da. spuse încet McGuinness. Ai naibii de șireți englezii ăștia, dar vă cred și asta dintr-un motiv foarte simplu. Toate se potrivesc, căpitane

dragă. Toate acele lovituri date în cursul anilor, toată porcăria care ne-a copleșit din cauza lor, uneori chiar la nivel internațional. Eu știu ocaziile când n-am fost noi de vină .și o știe; și Consiliul militar. Problema este că întotdeauna au fost socotiți vinovați niște idioți, niște cowboys, zănatecii. Rânji ștregărește. Sau British Intelligence, bineînțeles. Nici unuia din noi nu i-a trecut prin mine că putea fi opera unui singur om, că era un plan dinainte stabilit.

— Aveți și dumneavoastră câțiva marxiști în organizație, nu-i așa? sugeră Fox. Din aceia care ar putea să-i socotească pe sovietici drept Mântuitorul.

— Lăsați-o pe-asta. Pentru o clipă, ochii albaștri ai lui McGuinness scăpărară de furie. O Irlandă liberă și Irlanda pentru irlandezi! N-avem nevoie aici de gargara asta marxistă.

— Deci ce se întâmplă acum? Mergeți să vorbiți cu Consiliul militar?

— Nu, nu cred. O să vorbesc cu șeful statului maior, să văd ce părere are. În fond, el m-a trimis. Ca să fiu sincer, cu cât mai puțini oameni băgați în treaba asta, cu atât mai bine.

— Adevărat. Fox se ridică. La urma urmelor, Cuchulain poate fi oricine. Poate chiar o persoană apropiată de Consiliul militar.

— M-am gândit și eu la asta. McGuinness făcu semn cu mâna și bărbatul cu scurtă marinărească ieși de sub copac. Acum Murphy vă va duce înapoi la hotelul Westbourne. Să nu ieșiți. O să vă caut.

Fox se îndepărtă câțiva pași, se opri, apoi se

întoarce.

— Apropo, văd că purtați cravata Gărzii.

Martin McGuinness zâmbi încântat.

— Știam că o să remarcați. Am vrut să vă fac să vă simțiți, ca acasă, căpitane Fox.

***

Fox formă numărul lui Ferguson într-o cabină telefonică din foaierea hotelului Westbourne, ca să nu vorbească prin centrala hotelului. Brigadierul nu era acasă, așa că încercă pe firul direct de la biroul lui de la direcția generală și dădu imediat de el.

— Am avut adineauri întrevvedere preliminară, sir.

— A mers repede. L-au trimis pe McGuinness?

— Da, sir.

— I s-a părut plauzibil ce i-ai spus?

— Aproape integral, sir. O să mă mai caute, probabil în seara asta, mai târziu.

— E-n regulă. Ajung acasă într-o oră. N-am program să mai ies. Sună-mă în clipa când mai ai vești.

Fox făcu un duș, se schimbă și coborî din nou la bar. Mai bău un Scotch mic cu apă și rămase acolo, gândindu-se la tot felul de lucruri, în general, și la McGuinness în mod special. Un individ inteligent și periculos, fără îndoială. Nu era un simplu ucigaș, deși își făcuse și el porția de crime, ci unul din cei mai importanți lideri apăruiți în timpul tulburărilor. Chestiunea enervantă era că Fox își dădea seama, oarecum iritat, că îi plăcea cu adevărat omul acesta.

Asta nu era deloc în regulă, așa că se duse în restaurant, luă masa mai devreme, singur și înconjurat de lux, cu un exemplar din *Irish Press* așezat în fața lui.

După ce termină, trebui să treacă; prin; bar în drum spre holul principal. Acum se aflau acolo câteva zeci de oameni, evident clienți ai hotelului după cum arătau, cu excepția șoferului de taxi care-l dusesese mai devreme la întâlnirea cu McGuinness. Acesta ședea pe un taburet la capătul tejghelei de la bar, cu un pahar de bere în față, principala deosebire fiind că acum purta un costum gri destul de elegant. Nu dădu semne că l-ar cunoaște și Fox pătrunse în hol, unde se apropie de el Ryan.

— Dacă-mi amintesc bine, domnule, după masă preferați ceai și nu cafea, nu-i așa?

Fox, care se așezase, spuse:

— Exact.

— Mi-am permis să vă duc o tavă în cameră, domnule. M-am gândit că ați prefera să beți ceaiul în liniște.

În ochii lui se ivi din nou licărirea aceea, se întoarse fără să spună o vorbă și o luă înainte spre lift. Fox îi făcu jocul, urmărindu-l și așteptând să-i mai transmită vreun mesaj, dar bătrânul nu spuse nimic și, când ajunseră la primul etaj, o luă înainte pe culoar și-i deschise ușa de la cameră.

Martin McGuinness urmărea știrile la televizor. Murphy stătea în picioare lângă fereastră. Ca și tipul de la bar, purta acum un costum sobru și elegant, din stofă bleumarin.

McGuinness închise televizorul, folosind

telecomanda.

— A, ați sosit! Ați încercat rața cu portocale? N-o fac tocmai rău aici.

Pe tava cu serviciul de ceai, pe masă, erau două cești.

— Să vă torn ceaiul, domnule McGuinness? Întrebă Ryan.

— Nu, ne descurcăm singuri. McGuinness întinse mâna după ceainic și îi spuse lui Fox, după ce Ryan se retrase: După cum vedeți, bătrânul Patrick este omul nostru. Poți aștepta afară, Michael, adăugă el.

Murphy ieși fără să scoată o vorbă.

— Se spune că un gentleman adevărat nu-și toarnă mai întâi laptele, dar eu cred că un gentleman adevărat nu-și bate capul cu asemenea fleacuri. Nu-i așa că v-au învățat asta la Eton?

— Cam așa ceva. Fox luă ceașca oferită. Nu m-așeptam să vă văd atât de curând.

— Sunt multe de făcut și nu prea avem timp, McGuinness sorbi din ceai și suspină, încântat. E bun. Deci. Am vorbit cu șeful statului major și el crede, ca și mine, că dumneavoastră și calculatorul dumneavoastră ați descoperit o pistă, care s-ar putea să merite să fie urmată.

— Împreună?

— Depinde. În primul rând, a hotărât să nu discute chestiunea în Consiliul militar, mai ales în această etapă. Deci nu vom ști de asta decât eu și el.

— Mi se pare înțelept.

— Încă ceva. Nu vrem să-și bage coada poliția

din Dublin, deci țineți-i departe pe cei din Secția specială și să nu se amestece nici Serviciul de informații al armatei.

— Sunt sigur că brigadierul Ferguson va fi de acord.

— Va trebui să fie de acord și totodată va trebui să accepte că nu se pune în nici un chip problema ca noi să vă dăm informații generale despre membrii IRA, foști sau actuali. Genul de informații de care v-ați putea folosi în alte moduri.

— E-n regulă, spuse Fox. Înțeleg, dar problema e delicată. Cum vom colabora dacă nu folosim în comun resursele pe care le avem?

— Există o cale. McGuinness își mai turnă o ceașcă de ceai. Am discutat problema cu șeful statului major și s-a arătat dispus, dacă și voi sunteți de acord, să folosim un intermediar.

— Un intermediar? Fox se încruntă. Nu înțeleg.

— O persoană convenabilă pentru ambele părți. În care ambele părți să aibă încredere, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Fox râse.

— Nu există un asemenea specimen.

— O, ba da, spuse McGuinness. Liam Devlin. Să nu-mi spuneți că nu știți cine e.

Harry Fox spuse rar:

— Îl cunosc foarte bine pe Liam Devlin.

— Cum să nu-l cunoașteți? Nu dumneavoastră și cu Ferguson ați pus să fie răpit de un comando SAS, în '79, ca să vă ajute să-l scoateți din închisoarea aceea franceză pe Martin Brosnan, pentru a-l hăitui

pe clinele ăla turbat, Frank Barry?

— Sunteți extrem de bine informat.

— Bineînțeles. Liam e acum aici, la Dublin, profesor la Trinity College. Are o vilă într-un sat numit Kilrea, cam la o oră de mers cu mașina afară din oraș. Duceți-vă să vorbiți cu el. Dacă acceptă să ne ajute, mai discutăm.

— Când?

— O să vă anunț sau poate o să-mi fac apariția pe neașteptate. Așa cum am luat-o înaintea armatei britanice în toți acei ani, acolo, în nord. Se ridică. Poate ați observat un băiat jos, la bar.

— Șoferul de taxi.

— Billy White. Poate să nimerească cu pistolul o muscă pe perete, fie cu dreapta, fie cu stângă. Cât sunteți aici, vă stă la dispoziție.

— Nu-i nevoie.

— O, ba da. McGuinness se ridică și își puse haina pe el. În primul rând, n-aș vrea să vi se întâmple ceva, iar în al doilea rând, în felul acesta știu mereu unde sunteți. Deschise ușa și; dincolo de el, Fox îl văzu pe Murphy așteptând. O să vă caut, căpitane. McGuinness salută militărește în batjocură și ușa se închise în urma lui.

Ferguson spuse:

— Pare bine gândit, dar nu sunt convins că Devlin va mai lucra pentru noi. după treaba aceea cu Frank Barry. A rămas cu impresia că ne-am folosit de el și de Brosnan destul de urât.

— Din câte îmi amintesc așa am și făcut, sir, spuse Fox. Ba chiar foarte urât.

— Ajunge, Harry, n-are rost să mai facem caz de asta. Sună-l și vezi dacă e acasă. Dacă este, du-le și vorbește cu el.

— Acum, sir?

— De ce nu? E doar nouă și jumătate. Dacă e acasă, anunță-mă și o să vorbesc chiar eu cu el. Apropo, uite numărul lui de telefon. Notează-l.

Fox se duse la bar și schimbă o hârtie de cinci lire în monede de cincizeci de pence. Billy White era tot acolo și citea ziarul de seară. Paharul cu bere părea neatins.

— Pot să-ți ofer ceva de băut, domnule White? întrebă Fox.

— Nu pun gura niciodată, domnule căpitan. White zâmbi vesel și goli paharul dintr-o singură înghițitură. Dar un Bushmills m-ar dregă după berea asta.

Fox îi comandă un whisky Bushmills.

— S-ar putea să vreau s-ajung într-un sat numit, Kilrea. Îl cunoști?

— Nici o problemă, îi spuse White. Îl știu bine.

Fox se duse la cabina telefonică și închise ușa după el. Stătu acolo un timp, gândindu-se, apoi formă numărul pe care i-l dăduse Ferguson, și când i se răspunse, recunoscă imediat vocea. Vocea ce aparținea celui mai remarcabil om pe care-l cunoștea.

— Devlin la telefon.

— Liam? Harry Fox la telefon.

— Maică Precistă! spuse Liam Devlin. Unde ești?

— În Dublin, la hotelul Westbourne. Aș vrea să

vin să te văd.

— Chiar acum?

— Scuză-mă dacă te-am prins într-un moment nepotrivit.

Devlin râse.

— Ca să-ți spun sincer, fiule, exact în clipa asta sunt pe cale să pierd o partidă de șah, ceea ce nu prea-mi place. Intervenția ta ar putea fi considerată oportună. M-ai sunat, cum se zice, în interes de serviciu?

— Da, urmează să-l sun pe Ferguson ca să-i spun că ești acasă. Vrea să vorbească personal cu tine.

— Deci pușlamaua aia bătrână e tot tare pe poziție? Bine. Știi unde să vii?

— Da.

— Atunci ne vedem peste o oră. Vila Kilrea din Kilrea. N-ai cum să nu nimerești. E lângă mănăstire.

Când Fox ieși din cabină după convorbirea cu Ferguson, White îl aștepta.

— Deci ieșim, domnule căpitan?

— Da, spuse Fox. La Vila Kilrea, din Kilrea. Se pare că e lângă o mănăstire. Mă duc numai să-mi iau treniul.

White așteptă până ce Fox intră în lift, apoi se repezi în cabină și formă un număr. Receptorul de la celălalt capăt al firului se ridică imediat. White spuse:

— Plecăm acum la Kilrea. Se pare că se vede cu Devlin astă seară.

În timp ce străbăteau cu mașina străzile măturate de ploaie, White spuse degajat:

— Domnule căpitan, ca să știm cum stăm, trebuie să vă spun că eu eram locotenent în brigada *North Tiyone* a Aripiei Provizorii IRA în anul când v-ați pierdut mâna.

— Trebuie să fi fost tânăr atunci.

— Eu sunt din ăia care s-au născut bătrâni, datorită celor de la Secția Specială pe vremea când eram țânc, și datorită nenorocitei de Poliții Regale din Ulster. Își aprinse o țigară cu o singură mână. Îl cunoașteți bine pe Liam Devlin, nu?

— De ce mă-ntrebi? se interesă Fox precaut.

— Doar la el ne ducem, nu? Doamne, dar cine nu știe adresa lui Liam Devlin, domnule căpitan?

— E un fel de legendă pentru voi, nu?

— Legendă, spuneți? Omul ăsta a deschis calea. E drept că în ultimul timp n-a mai vrut să aibă nimic de-a face cu Mișcarea. Este ceea ce s-ar putea numi un moralist. Nu suportă atacurile cu bombe și altele de soiul ăsta.

— Dumneata le suportați?

— Păi suntem în război, nu? Voi ați bombardat cel de-al treilea Reich până l-a luat naiba. Noi o să vă bombardăm până o să vă ia naiba, dacă e nevoie.

Logic, dar deprimant, își zise Fox. Când se va sfârși oare? Un abator, în care calci numai pe cadavre. Îl trecură fiori și pâli.

— Apropo de Devlin, spuse White când începură să lase orașul în urmă, am auzit odată o poveste despre el. Știți cumva dacă o fi adevărată?

— Întreabă-mă.

— Se zise că a fost în Spania în anii '30 a luptat împotriva lui Franco și a fost luat prizonier. Apoi, cică nemții au pus mâna pe el și l-au folosit ca agent în timpul marelui război.

— Așa este.

— Din câte am auzit, după asta l-au trimis în Anglia, Ceva în legătură cu o încercare a unor parașutiști germani de a-l răpi pe Churchill, în 1943. E ceva adevărat în chestia asta?

— Mie-mi sună a roman polițist ieftin, spuse Fox. White oftă și în glasul lui se simți regretul.

— Așa m-am gândit și eu. Totuși e un om pe cinste, spuse el și se lăsă pe speteaza scaunului, concentrându-se asupra volanului.

Descrierea asta era un portret foarte palid al lui Liam Devlin, se gândi Fox, șezând în întunericul din mașină. Un student eminent care intrase la Trinity College din Dublin la vârsta de șaisprezece ani și care la nouăsprezece îl absolvise cu brio. Om învățat, scriitor, poet și un ucigaș extrem de periculos al IRA în anii '30, când era încă student.

Aproape tot ce spusese White era adevărat. Luptase în Spania alături de antifasciști, lucrase pentru Abwehr în Irlanda. Cât despre afacerea Churchill... O poveste sușotită destul de des în dreapta și-n stingă, dar care era adevărul? Vor mai trece ani buni până se vor deschide acele dosare clasate.

În perioada postbelică, Devlin fusese profesor la un seminar catolic, "All Souls", în apropiere de

Boston. Fusese implicat în campania eșuată a IRA de la sfârșitul anilor '50, și se întorsese în Ulster în 1969, când începuseră actualele tulburări. Deși era unul din inițiatorii Aripii Provizorii a IRA, campania de atacuri cu bombe îl făcuse să devină tot mai deziluzionat și nu mai susținea activ Mișcarea. Începând din 1976, deținea un post la facultatea de engleză de la Trinity College.

Fox nu-l mai văzuse din 1979, când fusese silit, chiar șantajat de Ferguson, să-i acorde un sprijin activ în hăituirea lui Frank Barry, fost militant IRA, devenit terorist internațional plătit. Devlin acceptase din diverse motive, în primul rând deoarece crezuse minciunile lui Ferguson. Deci cum va reacționa acum?

Intraseră pe o lungă stradă riverană și Fox tresări când White spuse:

— Am ajuns la Kilrea. Uitați mănăstirea, iar aceea este vila lui Devlin, retrasă de la șosea, dincolo de zidul acela.

Intră pe-o alee cu pietriș și opri motorul.

— Vă aștept, domnule căpitan?

Fox coborî și porni pe o cărare pietruită, mărginită de tufe de trandafiri, înspre veranda vopsită în verde. Vila era o clădire plăcută în stil Victoria, păstrând în mare parte lemnăria și frontoanele originale. O lumină licărea în spatele perdelelor trase de la un bovindou. Apăsă pe sonerie. Se auziră dinăuntru glasuri, pași, apoi ușa se deschise și Liam Devlin îl întâmpină în prag.

4

Devlin era îmbrăcat cu o cămașă de flanel deschisă la gât, pantaloni gri și pantofi italienești din piele maro perforată, probabil foarte scumpi. Era un bărbat scund, neavând mai mult de vreun metru șaizeci și cinci, șaizeci și șapte, și la cei șaizeci și patru de ani ai lui, părul ondulat, castaniu, era doar ușor încărunțit. Pe partea dreaptă a frunții avea o cicatrice decolorată, de la o veche rană produsă de un glonte; avea fața palidă și niște ochi extraordinar de albaștri. Colțurile buzelor erau parcă permanent ridicate de un zâmbet ironic, dându-i înfățișarea unui om care aflase că, viața e o glumă proastă și ajunsese la concluzia că nu-i rămânea altceva de făcut decât să râdă de ea.

Zâmbetul era absolut fermecător și total sincer.

— Mă bucur să te văd, Harry. Îl îmbrățișă scurt pe Fox.

— Și eu mă bucur că te văd, Liam.

Devlin privi dincolo de el, spre mașină și spre Billy White, aflat la volan.

— Ești cu cineva?

— Doar cu șoferul.

Devlin trecu pe lângă el, străbătu cărarea și se aplecă spre geamul mașinii.

— Vă salut, domnule Devlin, spuse Billy.

Devlin îi întoarse spatele fără să spună o vorbă și reveni lângă Fox.

— Șofer, zici, Harry? Singurul loc unde te poate duce ăsta cu mașina este drept în iad.

— Te-a sunat Ferguson?

— Da, dar să lăsăm asta o clipă. Hai înăuntru.

Interiorul casei era o capsulă a timpului în care era conservată epoca victoriană. Lambriuri de mahon și tapet William Morris în hol, pe pereți mai multe scene nocturne pictate de Atkinson Grimshaw.

Fox le examinează admirativ în timp ce își scoase tren-ciul și i-l dădu lui Devlin.

— E ciudat să văd aici toate astea. Liam. Grimshaw era un englez foarte tipic din Yorkshire.

— Nu-i vina lui, Harry. Picta dumnezeiește.

— Face ceva parale, spuse Fox, pe deplin conștient că la o licitație nu era deloc imposibil să se ofere vreo zece mii de lire chiar și pentru un Grimshaw cât de mic.

— Mie-mi spui? spuse Devlin degajat, deschizând un canat al ușii duble de mahon și intrând înaintea lui în salon.

Ca și holul, și această încăpere era în stil Victoria. Tapet din stofă verde cu fire de aur, alte picturi ale lui Grimshaw pe pereți, mobilă de mahon și un foc care ardea strălucitor într-un cămin ce părea a fi un William Langley original. În fața lui stătea un preot în sutană neagră, care se întoarse cu fața spre ci și îi salută. Era cam de înălțimea lui Devlin iar părul

cărunt, de culoarea oțelului, era pieptănat spre spate, pe deasupra urechilor. Era un bărbat bine, mai ales în clipa aceea, când zâmbi în semn de bun venit și Fox simți în el un fel de nerăbdare, o energie, care-l impresiona. Nu se întâmplă prea des să te atragă instinctiv și atât de total o altă ființă omenească.

— Cerându-i scuze lui Shakespeare, doi Harry mai mărunți în aceeași seară, spuse Devlin. Domnul căpitan Harry Fox, părintele Harry Cussane.

Cussane îi strânse mâna cu căldură.

— Îmi face mare plăcere, domnule Fox. Liam mi-a povestit câte ceva despre dumneavoastră când l-ați sunat nai devreme.

Devlin arătă spre măsuta de șah de lângă canapea.

— Orice pretext era bun ca să scap. Mă bătea măr.

— Exagerează îngrozitor, ca întotdeauna, spuse Cussane. Dar trebuie să plec. Vă las cu treburile voastre.

Avea o voce plăcută și destul de profundă. Cu accent irlandez și totuși avea și ceva american.

— Nu sta să-l asculți. Devlin adusese trei pahare și o sticlă de Bushmilles din bufetul din colțul camerei. Stai jos, Harry. N-o să mori dacă mai bei un păhărel înainte de culcare. I se adresă lui Fox: N-am mai pomenit un om ca ăsta; stă tot timpul ca pe ghimpi.

— Bine, Liam, capitulez, spuse Cussane. Dar numai un sfert de oră și pe urmă trebuie să plec. Știi că seara mai dau o raită pe la azil și trebuie să mai

trec și pe la Dany Malone. Zilele lui sunt numărate.

— Dany are o inimă de mămăligă, spuse Devlin: Beau în sănătatea lui. Asta ne așteaptă pe toți.

— Azil ați spus? Întrebă Fox.

— Da. Alături e o mănăstire, "Inima Sfințită", condusă de Măicuțele Milosteniei. Au înființat un azil pentru pacienți irecuperabili, în urmă cu câțiva ani.

— Lucrați acolo?

— Da, ca preot și ca administrator. Se presupune că maicile sunt mai presus de cele lumești și nu pot face socoteli. Mare prostie! Maica Anne-Marie, care e mai mare peste ele, știe pe ce s-a cheltuit și ultimul bănuț. Și fiind o parohie mică, preotul de aici n-are diacon. Îl mai ajut eu.

— În timpul care-i mai rămâne, după ce se ocupă trei zile pe săptămână de biroul de presă al secretariatului catolic din Dublin, spuse Devlin. Ca să nu mai spunem că mai are pe cap și clubul local al tineretului, pe care-l hingherește să dea în medie cinci spectacole cu *South Pacific*, în care sunt distribuiți nouăzeci și trei de elevi din oraș.

Cussane zâmbi.

— Ghiciți cine a regizat spectacolul? O să încercăm să punem în scenă și *West Side Story*. Liam e de părere că e un proiect prea ambițios, dar eu cred că întotdeauna e mai bine să ridici cât mai mult ștacheta decât să te mulțumești cu ceva ușor.

Sorbi puțin din Bushmills. Fox spuse:

— Iertați-mă că vă întreb, părinte, dar sunteți americana sau irlandez? Nu-mi dau seama.

— De obicei nici el nu prea-și dă seama.

— Mama era americană irlandeză și în 1938 s-a întors în Connacht, ca să-și caute rudele după ce i-au murit părinții. Nu m-a găsit decât pe mine.

— Și tatăl dumneavoastră?

— Nu l-am cunoscut. Mama se numea Cussane. Și apropo, era protestantă. Mai există câțiva în Connacht, descendenți ai măcelarilor lui Cromwell. În acea parte a țării, în loc de Cussane se spune deseori Patterson traducându-se *easan*, care în irlandeză înseamnă "potecă", *pathe* pe englezește.

— Deci niciodată nu știe precis dacă îl cheamă Harry Patterson sau Harry Cussane, interveni Devlin.

— Doar uneori. Cussane zâmbi. În 1946, după război, mama s-a întors în America. După un an, a murit în urma unei gripe și eu am fost luat în grijă de singura ei rubedenie, un bătrân unchi, care avea o fermă în zona în care se cultivă grâu în Ontario. Era un om cumsecade și un bun catolic. Sub influența lui, m-am hotărât să intru în rândurile clerului.

— Din stânga scenei își face intrarea diavolul. Devlin ridică paharul.

Fox părea nedumerit și Cussane îi explică.

— Am fost admis la seminarul teologic "All Souls" de la Vine Landing, de lângă Boston. Liam preda engleza acolo.

— Mă pune la mari cazne, spuse Devlin. Avea o minte brici. Mereu mă prindea când dădeam la ore citate greșite din Eliot.

— Am slujit în câteva parohii din Boston și într-una din New York, spuse Cussane, dar întotdeauna am sperat să mă întorc în Irlanda. În cele din urmă,

am căpătat un transfer la Belfast, în 1968. La o biserică de pe Falls Road.

— De unde a fost imediat alungat de o gloată de oraniști⁴, în anul următor.

— Am încercat apoi să adun parohia la un loc, folosind o clasă de școală.

Fox îi aruncă o privire lui Devlin.

— În timp ce tu alergai prin Belfast turnând gaz peste foc?

— Să te ierte Dumnezeu pentru asta, spuse Devlin pios, căci eu nu pot.

Cussane își goli paharul.

— Eu plec. Mă bucur că te-am cunoscut, Harry Fox.

Îi întinse mâna. Fox i-o strânse și Cussane se duse spre ușile din sticlă de la balcon și le deschise. Fox văzu profilându-se în noapte mănăstirea, de cealaltă parte a zidului grădinii. Cussane traversă peluza, deschise o poartă și trecu dincolo.

— Strașnic bărbat, spuse el în timp ce Devlin închise ușile.

— Prea puțin spus. Devlin se întoarse și nu mai zâmbea. Deci, Harry, având în vedere că Ferguson e ca de obicei misterios, se pare că tu va trebui să-mi povestești despre ce e vorba.

În azil, era liniște desăvârșită. Se deosebea foarte mult de un spital convențional, căci arhitectul proiectase în așa fel saloanele, încât dădeau fiecărui ocupant al unui pat posibilitatea să aleagă între

⁴*Oranist* — membru în Orange Association, înființată în 1793 pentru a apăra cauza protestantismului în Irlanda.

intimitate sau apropiere de alți pacienți. Infirmiera de noapte ședea la biroul ei, singura lumină venind de la o veioză. Nu-l auzi pe Cussane apropiindu-se. Acesta apărură brusc în fața ei, din întuneric.

— Cum se simte Malone?

— La fel, părinte. Nu prea are dureri. I-am echilibrat bine doza de tranchilizante.

— E lucid?

— Câteodată.

— Mă duc să-l văd.

Patul lui Danny Malone, despărțit de celelalte prin etajere cu cărți și dulapuri, era orientat spre o fereastră prin care se zăreau curtea și cerul nopții. Lumina de veghe de lângă pat îi scotea în relief fața. Nu era bătrân, n-avea mai mult de patruzeci de ani, părul îi albise prematur și fața, care îi semăna cu un craniu pe care pielea sta întinsă, era marcată de durerea provocată de cancerul ce-l trăgea încet și nemilos din viața aceasta spre cea de apoi.

Când Cussane se așeză, Malone deschise ochii. Privi în gol spre Cussane, apoi, deodată, îl recunoscă.

— Părinte, am crezut că nu mai veniți.

— Doar am promis! Am băut un păhărel înainte de culcare cu Liam Devlin, atâta tot.

— Doamne, părinte, ați avut noroc că ați scăpat doar cu un păhărel cu el, dar recunosc că Liam e extraordinar pentru cauza noastră. Nu există om care să fi făcut mai mult pentru Irlanda.

— Dar tu? Cussane se așeză lângă pat. Nu există

un luptător pentru Mișcare mai înverșunat decât tine, Danny.

— Dar ce mulți am ucis, eu, părinte! Aici e buba. Și pentru ce? îl întrebă Malone. Daniel O'Connel a spus odată într-o cuvântare că deși idealul de libertate al irlandezilor este drept, nu merită să răpească nici o viață omenească. În tinerețe l-am contrazis. Acum, când sunt pe moarte, cred că înțeleg ce-a vrut să spună. Strânse din ochi de durere și se întoarse să-l privească pe Cussane. Putem să mai stăm de vorbă, părinte? Mă ajută să-mi limpezesc ideile.

— Puțin. Trebuie să dormi. Cussane zâmbi. Preoții sunt și ei buni la ceva, Danny. căci știi să asculte.

Malone zâmbi mulțumit.

— Bine, unde rămăsesem? Vă povesteam despre pregătirile pentru campania de atacuri tu bombe asupra părții centrale a Angliei și asupra Londrei, din '72.

— Spuneai că ziarele te porecliseră Vulpoiul, spuse Cussane, pentru că se părea că te vânturai între Anglia și Irlanda după bunul tău plac. Toți prietenii tăi au fost prinși, Danny, dar tu nu. Cum ai reușit?

— Foarte simplii, părinte. Cel mai mare blestem al acestei țări sunt informatorii și al doilea mare blestem este ineficiența IRA. Oamenii care au în cap numai ideologie și revoluție scot multe flăcări pe nas și deseori le lipsește în mod ciudat bunul simț. De aceea am preferat să mă adresez unor profesioniști.

— Profesioniști?

— Ceea ce dumneavoastră ați numi elemente criminale. De exemplu, în anii '70, în Anglia nu exista o casă sigură pentru IRA care să nu ajungă mai curând sau mai târziu pe lista Secției Speciale a Scotland Yard-ului. În felul acesta au fost prinși foarte mulți.

— Și tu?

— Criminalii urmăriți sau care au nevoie de puțin răgaz când situația se încinge au anumite locuri unde se pot duce, părinte. Locuri costisitoare, recunosc, dar sunt sigure și pe acestea le-am folosit eu. Un astfel de loc exista în Scoția, la sud de Glasgow, în Galloway, aflat în stăpânirea a doi frați pe nume Mungo. Ceea ce s-ar putea numi o casă la țară. Ei erau categoric niște ticăloși, țineți seama.

Durerea îl săgetă atât de tare încât nu mai putu respira.

— Mă duc după infirmieră, îi spuse Cussane, speriat.

Malone îl apucă de pieptii sutanei.

— Ba n-o să faceți una ca asta, fir-ar să fie. Nu mai vreau calmante, părinte. Știu că maicile au intenții bune, dar m-am săturat. Să continuăm discuția.

— Bine, spuse Harry Cussane.

Malone se lăsă pe spate, închise o clipă ochii, apoi îi deschise din nou.

— În orice caz, după cum spuneam, acești frați Mungo, Hector și Angus, au fost dintotdeauna niște ticăloși.

Devlin măsura încăperea încoace și încolo, neliniștit.

— Crezi povestea? întrebă Fox.

— Pare logică și ar explica multe lucruri, spuse Devlin. Deci hai să spunem doar că o accept în principiu.

— Și ce facem?

— Ce facem? Devlin îl străfulgeră cu privirea. Cât tupeu are individul! Nu uita, Harry, că ultima oară când am lucrat pentru Ferguson, ticălosul m-a fentat. M-a mințit în față. S-a folosit de mine.

— Aia a fost atunci iar asta e acum, Liam.

— Și ce vrea să însemne această perlă de înțelepciune?

Se auzi o bătaie discretă în ușa dinspre terasă. Devlin trase de sertarul de la birou, scoase un model vechi de pistol Mauser cu o surdină voluminoasă la capătul țevii și îl încărcă. Îi făcu lui Fox semn din cap, apoi trase perdeaua. În fața lor se ivi Martin McGuinness, secondat de Murphy.

— Dumnezeuule! gemu Devlin.

Deschise ușile de la balcon și McGuinness intră zâmbind.

— Să vă dea Domnul sănătate! spuse el în batjocură, adresându-se apoi lui Murphy. Păzește ușa, Michael. O închise și se duse spre foc, întinzându-și mâinile ca să și le încălzească. E tot mai frig pe măsură ce se scurtează nopțile.

— Ce vrei? întrebă Devlin.

— Căpitanul a apucat să-ți explice situația?

— Da.

— Și ce părere ai?

— N-ara nici o părere, îi spuse Devlin. Mai ales când e vorba de de-alde ăștia ca tine.

— Scopul terorismului este să terorizeze, spunea Mick Collins, îl informă McGuinness. Eu mă lupt pentru țara mea, Liam, cu tot ce-mi vine la îndemână. Suntem în război. Se înfuriase. N-am pentru ce să-mi cer scuze.

— Aș vrea să spun și eu ceva, interveni Fox. Să presupunem că Cuchulain există. În acest caz, nu se mai pune problema de ce parte suntem, ci doar să recunoaștem că acțiunile lui perpetuează inutil evenimentele tragice din ultimii treisprezece ani.

McGuinness se servi cu un whisky.

— Aici are dreptate. În 1972, când eram comandant la Derry, am fost trimis la Londra cu avionul împreună cu Daithi O'Connell, Seamus Twomey, Ivor Bell și alții, pentru a ne întâlni cu Willie Whitelaw ca să discutăm condițiile păcii.

— Și atacul de la Lenadoon a încălcat armistițiul, spuse Fox, apoi se întoarse spre Devlin. Eu cred că nu se mai pune problema de partea cui ne situăm. S-ar părea 72

că Cuchulain a acționat în mod deliberat în așa fel încât să prelungească harababura. Eu aș zice că orice acțiune care i-ar putea pune capăt merită să fie întreprinsă.

— Moralitatea, nu? Devlin ridică o mână și râse răutăcios. Bine, ai câștigat.

— E-n regulă, spuse McGuinness, atunci să trecem la chestiunile arzătoare. Individul ăla, Levin, care l-a văzut cu ochii lui pe Kelly sau Cuchulain sau

cum l-o fi chemând, cu atâția ani în urmă. Presupun că Ferguson îi arată fotografiile tuturor agenților cunoscuți ai KGB.

— Și ale tuturor membrilor IRA, UDA și UVF. Absolut tot, spuse Fox. Se va uita și prin documentele pe care le are Secția Specială a poliției din Dublin, pentru că facem cu ei schimb de informații.

— O fac și pe-asta ticăloșii, spuse McGuinness cu năduf. Totuși cred că sunt câțiva pe care nici poliția din Dublin, nici oamenii noștri din Londra nu i-au văzut vreodată.

— Și atunci cum procedăm? întrebă Fox.

— Îl aduceți pe Levin aici și împreună cu Devlin o să se uite prin informațiile pe care le avem noi — ei și nimeni altcineva. De acord?

Fox îi aruncă o privire lui Devlin, care confirmă din cap.

— E-n ordine, spuse Fox. Îl sun diseară pe brigadierul Ferguson.

— Foarte bine. McGuinness se întoarce spre Devlin. Ești sigur că telefonul tău nu e urmărit sau mai știu eu ce? Mă gândesc la ticăloșii ăia de la Secția Specială.

Devlin trase unul din sertarele biroului și scoase din el o cutie neagră de metal, răsuci un buton și se aprinse o lumină roșie. Se duse la telefon și țină cutia deasupra lui. Nu se produse nici o reacție.

— O, minunile epocii electronice, spuse el și puse cutia deoparte.

— E-n regulă, spuse McGuinness. Deci hai să ve-

dem de unde începem. Singurii care știu despre asta în afară de tine, căpitane, sunt Ferguson, Liam, șeful de stat major și cu mine.

— Și profesorul Pavel Cerni, spuse Fox.

McGuinness confirmă din cap.

— Exact. Trebuie să facem ceva cu el. Se întoarce spre Devlin. Îl cunoști?

— L-am văzut la unele reuniuni de la universitate. Am schimbat câteva vorbe politicoase și cam atât. E simpatizat. Și e vădov. I-a murit nevasta înainte da a dezerta. Desigur că s-ar putea să nu fie implicat în treaba asta.

— Înseamnă că mai crezi în minuni, spuse McGuinness tăios. Mi se pare o coincidență prea mare faptul că a fugit tocmai în Irlanda. Fac pariu pe o liră contra unui penny că îl cunoaște pe omul nostru, așa că de ce nu l-am strânge puțin cu ușa ca să recunoască?

— Dintr-un motiv foarte simplu, spuse Fox. Unii nu pot fi strânși cu ușa.

— Are dreptate, spuse Devlin. Mai bine să-ncercăm întâi cu binișorul.

— Bine, spuse McGuinness. Pun să fie supravegheat zi și noapte. Îl dau în sarcina lui Murphy. N-o să se ducă nici până la toaletă fără să știm.

Devlin se uită la Fox.

— Ești de acord?

— De acord, îi spuse Fox.

— E-n regulă. McGuinness își încheie mantaua de ploaie. Atunci o întind. Ți-l las pe Billy să aibă grijă de tine, căpitane. Deschise ușile de la balcon.

Păzește-ți spatele, Liam. Și dispăru.

Când telefonă Fox, Ferguson stătea în pat, proptit de perne, luptându-se cu un vraf de hârtii, căci se pregătea pentru întrunirea cu Comitetul pentru Apărare din ziua următoare. Ascultă cu răbdare tot ce avea de spus Fox.

— Din câte îmi dau seama, până aici totul e-n regulă, Harry. Levin și-a petrecut toată ziua cercetând tot ce avem la birourile noastre. N-a descoperit absolut nici un fir.

— A trecut prea mult timp, sir. Cuchulain se poate să se fi schimbat mult și nu numai pentru că a îmbătrânit. Adică, ar putea să aibă barbă, de pildă.

— Asta-i gândire negativistă, Harry. Îl expediez pe Levin mâine dimineață la Dublin cu avionul, dar Devlin va trebui să se ocupe de el. De tine am nevoie aici.

— Aveți vreun motiv special, sir?

— Sunt multe probleme legate de Vatican. Se pare că într-adevăr Papa nu va veni. Cu toate acestea, i-a invitat pe cardinalii din Argentina și Anglia să poarte o discuție cu ei.

— Deci s-ar putea ca vizita să aibă totuși loc?

— Poate. Dar, din punctul nostru de vedere, mai important este că războiul continuă și se zvonește că argentinienii încearcă să pună mâna pe blestemata aia de rachetă Exocet, de pe piața neagră europeană. Am nevoie de tine, Harry. Urcă-te în primul avion. Apropo, a apărut un element interesant. O mai ții minte pe Tania Voroninova?

— Desigur, sir.

— E la Paris. Dă o serie de concerte. E extrem de interesant că a ieșit la iveală tocmai acum.

— Este ceea ce Jung numește sincronicitate, sir.

— Care Jung? Ce naiba tot îndrugi?

— Cari Jung, sir. Un celebru psiholog. Sincronicitate este un cuvânt inventat de el pentru a denumi evenimentele care se petrec în același moment și din cauza aceasta există sentimentul că la baza lor se află o motivație mai profundă.

— Faptul că te afli în Irlanda nu e o scuză ca să te porți ca și cum ți-ai fi pierdut mințile, Harry, spuse Ferguson morocănos.

Puse jos receptorul și rămase o clipă pe gânduri, apoi se sculă, își puse halatul și ieși. Bătu la ușa camerei de oaspeți și intră. Levin ședea în pat în capul oaselor, într-o pijama de-a lui Ferguson, și citea o carte.

Ferguson se așeză pe marginea patului.

— Credeam că o să te obosească să vezi atâtea fotografii.

Levin zâmbi.

— La vârsta mea, brigadiere, somnul te ocolește și te năpădesc amintirile. Te întrebi ce rost au avut toate astea.

Ferguson se simți mai aproape de el.

— Toți ne întrebăm asta, bătrâne. Dar ce-ai zice să pleci mâine dimineață la Dublin cu primul avion?

— Să mă văd cu căpitanul Fox?

— Nu, el se întoarce aici, dar se va ocupa de tine un prieten de-al meu, profesorul Liam Devlin de la

Trinity College. Probabil că o să-ți mai arate câteva fotografii, obținute prin amabilitatea prietenilor noștri din IRA. Mie nu mi le vor da niciodată, din motive evidente.

Bătrânul rus clătină din cap.

— Spune-mi, brigadiere, "războiul care trebuia să pună capăt tuturor războaielor" nu s-a încheiat în 1945? Sau mă-nșel eu?

— Te înșeli, prietene, la fel ca mulți alții. Ferguson se ridică și se îndreaptă spre ușă. Eu, în locul tău, m-aș culca. Va trebui să te scoli la șase ca să prinzi primul avion de dimineață de la Heathrow. O să-i spun lui Kim să-ți aducă micul dejun la pat.

Închise ușa. Levin rămase un timp cu o expresie tristă pe față, apoi oftă, închise cartea, stinse lumina și se culcă.

La Vila Kilrea, Fox puse jos receptorul și se întoarse spre Devlin.

— S-a aranjat. Vine cu avionul de dimineață. Din păcate, eu decolez înainte de a sosi el. Se va prezenta la biroul de informații, în sala principală. Poți să-l iei de acolo.

— Nu-i nevoie, spuse Devlin. Asta care te însoțește peste tot, tânărul White, te lasă la aeroport, deci cu aceeași ocazie poate să-l ia pe Levin și să-l aducă direct aici. E mai bine așa. McGuinness s-ar putea să mă sune devreme ca să-mi spună unde să mergem.

— E-n regulă, spuse Fox. Trebuie s-o întind.

— Bine, băiete.

Devlin îi aduse trenciul și îl conduse la mașină, unde Billy White aștepta răbdător.

— Înapoi la hotelul Westbourne, Billy, spuse Fox. Devlin se aplecă la geam.

— Dormi acolo în noaptea asta, băiete, iar mâine dimineață faci întocmai ce-ți spune domnul căpitan.

Dacă-l slăbești o clipă din ochi, te belesc, iar Martin McGuinness o să te calce probabil în picioare.

Billy White zâmbi politicos.

— N-aveți nici o grijă. Se zice că atunci când sunt în mână trag aproape la fel de bine ca dumneavoastră, domnule Devlin.

— Hai, dă-i drumul.

Mașina porni. Devlin o urmări cu privirea, apoi se întoarse și intră în casă. Ceva foșni în tufișuri, se auzi foarte vag zgomot de pași și cineva se îndepărta.

Aparatura de ascultare cu care KGB-ul îl dotase pe Cuchulain era cea mai avansată din lume. Construită inițial de o firmă japoneză, componentele sale ajunseseră, ca o consecință a spionajului industrial, la Moscova, în urmă cu patru ani. Microfonul direcțional instalat în Vila Kilrea putea capta fiecare cuvânt rostit înăuntru, de la câteva sute de metri. Un alt rost al său era de a capta, pe ultrascurte, chiar și cea mai slab perceptibilă convorbire telefonică. Totul era cuplat la o instalație sofisticată de înregistrare.

Întreaga instalație era plasată într-un cotlon din

spatele vaselor de expansiune ale casei, chiar sub acoperișul acoperit cu țigle. Cuchulain îl asculta de mult pe Liam Devlin în acest mod, deși nu mai auzise de o bună bucată de vreme ceva atât de interesant. Acum ședea și fuma o țigară în cotlonul acela din pod, derulând banda repede acolo unde era pauză și unde nu se spunea ceva important și ascultând cu multă atenție convorbirea telefonică cu Ferguson.

Rămase apoi un timp pe gânduri, puse banda la loc, coborî și ieși din casă. Se duse la cabina telefonică de la capătul străzii satului, lângă circiumă, și formă un număr din Dublin. Cineva ridică aproape imediat telefonul. Se auzeau glasuri, un hohot de râs, vagi acorduri din Mozart.

— Cerni la telefon.

— Eu sunt. Nu ești singur?

Cerni râse ușor.

— Dau o petrecere pentru câțiva prieteni de la facultate.

— Trebuie să te văd.

— Bine, spuse Cerni. La aceeași oră și în același loc ca de obicei, mâine după-amiază.

Cuchulain puse la loc receptorul, ieși din cabină și o luă înapoi pe strada din sat, fluierând încet un vechi cântec popular din Connemara, care purta în el toată deznădejdea și tristețea vieții.

5

Fox avusese o noapte absolut îngrozitoare și dormise foarte puțin, așa că se simțea prost și era agitat, în timp ce Billy White se strecura agil cu mașina prin traficul matinal, spre aeroport. Tânărul irlandez era bine dispus și bătea cu degetele tactul pe volan, în ritmul muzicii de la radio.

— Vă mai întoarceți aici, domnule căpitan?

— Nu știu. Poate.

— Îmi închipui că nu prea vă prăpădiți după bătrâna-mi patrie. White făcu semn din cap spre mâna înmănușată. După câte ați pățimit...

— Chiar așa crezi? spuse Fox.

Billy își aprinse o țigară.

— Nenorocirea este că dumneavoastră, englezii, nu vreți să recunoașteți că Irlanda e o țară străină. Numai pentru faptul că noi vorbim englezește...

— Dacă te interesează, mama se numea Fitzgerald și se trăgea din comitatul Mayo, îi spuse Fox. A lucrat în Liga Gaelică, a fost o viață întreagă prietena cu de Valera și vorbea excelent irlandeza, o limbă destul de dificilă după cum am descoperit în copilărie, când insista să mă învețe s-o vorbesc. Vorbești irlandeza, Billy?

— Doamne păzește, nu, domnule căpitan! spuse

White mirat.

— Atunci te-aș ruga să nu mai bombăni că englezii nu sunt în stare să-i înțeleagă pe irlandezi.

Privi morocănos afară, spre trafic. Un polițist pe motocicletă se plasa în stânga lor, o figură sinistră cu ochelari de motociclist și cască antișoc, îmbrăcat într-o manta groasă cu glugă, pentru a-l ocroti de avera de ploaie din zori. Aruncă o privire piezișă spre Fox, un anonim sub ochelarii negri de motociclist, apoi rămase în urmă când ei intrară pe drumul de acces spre aeroport.

Billy lăsa mașina în parcare de staționare pe timp scurt. În clipa când intrară în sala de așteptare, se anunța deja avionul lui Fox. Cuchulain, care-i urmărise tot drumul de la hotel, stătea lângă ușa prin care intraseră și îl văzu pe Fox prezentându-se la ghișeu.

Fox și Billy se îndreptară spre poarta de plecări și Fox spuse:

— Mai e o oră până aterizează avionul de la British Airways.

— Numai bine am timp pentru un mic dejun copios, rânji Billy. Ne-am distrat bine, domnule căpitan.

— La revedere, Billy.

Fox îi întinse mâna sănătoasă și Billy White i-o luă eu o oarecare rețineră.

— Încercați să nu nimeriți vreodată pe o stradă din Belfast unde vă paște vreo belea. N-aș vrea să vă am în vizorul puștii, domnule căpitan.

Fox ieși prin poartă iar Billy traversă sala de

așteptare spre scara care ducea la localul de pe terasă. Cuchulain îl urmări până dispăru din vedere, apoi ieși, străbătu înapoi drumul spre parcare și așteptă.

Peste o oră se întoarse în clădire și consultă cel mai apropiat ecran de afișare a sosirilor. Avionul companiei British Airways, din direcția Londra, tocmai aterizase și îl văzu pe White apropiindu-se de biroul central de informații și adresându-i-se unuia dintre funcționari. După câteva minute, se auzi un anunț la megafon.

— Domnul Victor Levin, pasager al avionului de la Londra, este rugat să se prezinte la biroul de informații.

Câteva clipe mai târziu, silueta scundă și îndesată a rusului se desprinsese din mulțime, însoțită de unul din oamenii lui Ferguson. Levin avea în mână o mică valiză și purta un impermeabil maro cam mare pentru el și o pălărie neagră, de fetru. Cuchulain intui că asta era prada lui, chiar înainte ca Levin să i se adreseze unuia din funcționari, care arătă spre White. Levin și White dădură mâna și, după ce schimbă câteva vorbe, paznicul englez al lui Levin se întoarse și plecă. Cuchulain îi mai urmări o clipă, apoi ieși.

— Deci aceasta este Irlanda, spuse Levin în timp ce se îndreptau cu mașina spre oraș.

— E prima dumneavoastră vizită? întrebă, White.

— Da. Sunt din Rusia. Nu prea am călătorit în străinătate.

— Din Rusia? spuse Billy. Dumnezeuule, dar o să vi

se pară foarte deosebit aici!

— Și acesta este Dublin-ul? întrebă Levin în timp ce intrau în oraș.

— Da. Kilrea, unde mergem noi, este în cealaltă parte.

— Cred că e un oraș cu o istorie bogată, remarcă Levin.

— Prea puțin spus, îl informă White. Vă duc prin piața Parnell, e în drumul nostru. Parnell a fost un mare patriot, deși era protestant, fir-ar să fie! Apoi mai e strada O'Connell și Poșta Centrală, unde, în 1916, băieții au ținut piept întregii armate engleze afurisite.

— Bine. Mi-ar plăcea foarte mult să le văd. Levin se lăsă pe speteaza banchetei, privind cu interes peisajul care se derula în fața ochilor lui.

La Kilrea, Liam Devlin traversă peluza din spatele vilei sale, intră prin porțița din zid și alergă spre ușa din dos a azilului, căci ploaia se transformase într-o aversă puternică. Maica Anne-Marie traversa holul, însoțită de doi tineri interni de la University College din Dublin, îmbrăcați în halate albe.

Era o femeie micuță, puținică la trup, foarte vioaie la cei șaptezeci de ani ai ei, și purta un halat alb peste rasa de călugăriță. Își luase doctoratul în medicină la Universitatea din Londra și era membră în Colegiul Regal al Medicilor. O doamnă demnă de luat în seamă. Ea și cu Devlin erau vechi adversari. Cândva ea fusese franțuzoaică, dar trecuse mult de atunci, și lui Devlin îi plăcea să-i tot amintească de asta.

— Cu ce vă putem ajuta, domnule profesor? Întrebă ea.

— Vorbiți de parcă v-a intrat dracul pe ușă, îi spuse Devlin.

— O remarcă uluitor de exactă.

O luară în sus pe scară și Devlin întrebă:

— Cum se simte Danny Malone?

— E pe moarte, spuse ea calm. Moare liniștit, sper. E unul din acei pacienți care reacționează bine la tratamentul nostru cu tranchilizante, ceea ce înseamnă că durerea este doar intermitentă.

Ajunseră la primul dintre saloane. Devlin spuse:

— Când se va întâmpla?

— După-amiază, mâine, săptămâna viitoare. Ridică din umeri. E un luptător.

— Adevărat, răspuse Devlin. Danny a fost toată viața un om de nădejde al Mișcării.

— Părintele Cussane vine în fiecare seară, spuse ea. Stă cu el și îl lasă să-și depene tot trecutul lui violent. Cred că îl apasă, acum când i se apropie sfârșitul. Se gândește la IRA, la oamenii uciși...

— Pot să stau puțin cu el?

— O jumătate de oră, spuse ea categoric și se îndepărtă, urmată de interni.

Malone părea că doarme. Ochii îi erau închiși iar pielea, foarte întinsă pe oasele faciale, era galbenă ca pergamentul. Degetele lui erau încleștate de marginea cearșafului.

Devlin se așează.

— Mă auzi, Danny?

— Ai sosit, părinte? Malone deschise ochii, își concentrează vag privirea și se încruntă.

— Liam, tu ești?

— În persoană.

— Am crezut că e părintele Cussane. Adineauri stăteam de vorbă.

— Asta a fost ieri seară, Danny. Probabil că ai dormit. Doar știi că lucrează la secretariatul din Dublin în timpul zilei.

Malone își umezi buzele uscate.

— Doamne, ce bine mi-ar face o ceașcă de ceai!

— Să vedem dacă pot să-ți fac rost. Devlin se ridică.

În timp ce se ridică, se auzi deodată agitație la etajul de dedesubt, strigăte care ajungeau până sus. Se încruntă și se duse repede spre capul scării.

Billy White viră, ieșind din șosea și intrând pe un drum îngust, flancat de fiecare parte de plantații de brazi, care ducea spre Kilrea.

— Nu mai e mult de-aici. Se întoarce pe jumătate ca să se adreseze lui Levin, aflat în spatele lui, și observă prin parbrizul din spate un motociclist *Gardai* virând și el pe drumul lateral, în urma lor.

Începu să încetinească și Levin întrebă:

— Ce este?

— Un *Gardai*, îi spuse Billy. Adică poliția. Dobitocii ăștia te amendează imediat ce ai depășit cu un kilometru limita de viteză.

Polițistul pe motocicletă ajunsese în dreptul lor și le

făcu semn să oprească. White nu putea să-și dea seama cum arată, sub ochelarii negri de motociclist și sub casca antișoc. Opri furios la marginea drumului.

— Ce naiba vrea individul ăsta? N-avem nici un centimetru peste cincizeci de kilometri la oră.

Instinctul animalic care-i ocrotise viața în atâția ani de violență, îl făcu să-și ia precauția de a sta cu mâna pe patul revolverului din buzunarul stâng al impermeabilului când coborî din mașină. Polițistul își ridică motocicleta pe cric. Își scoase mânușile și se întoarse. Mantaua de ploaie era foarte udă.

— Ce putem face pentru dumneavoastră, domnule ofițer, în această dimineață minunată? Întrebă Billy obraznic.

Polițistul scoase din buzunarul drept al mantalei de ploaie un pistol Walther, cu o surdină Carswell înșurubată la capătul țevii. White zări toate acestea în ultima clipă a violentei sale vieți, în timp ce se lupta frenetic să-și scoată revolverul. Glonteale îi pătrunse în inimă, izbindu-l de mașină. Săltă puțin, apoi căzu cu fața pe drum.

Pe bancheta din spate, Levin era paralizat de groază și totuși nu-i era frică pentru că toate acestea erau inevitabile, stabilite parcă dinainte. Polițistul deschise portiera și se uită înăuntru. Rămase o clipă nemișcat, apoi își ridică ochelarii. Levin îl privi uluit.

— Sfinte Dumnezeule, șopti el în rusă. Tu ești!

— Da, răspunse Cuchulain în aceeași limbă. Mă tem că eu sunt, spuse el și îl împușcă în cap. Pistolul Walther nu scosese decât un bufnet scurt, violent.

Băgă arma în buzunar, se întoarse la motocicletă, o coborî de pe cric și porni. Peste numai cinci minute, o furgonetă care aducea în fiecare dimineată pâinea în sat sosi la locul măcelului. Șoferul și ajutorul lui co-borâră din mașină și se apropiară grăbiți. Șoferul se aplecă să se uite la White. Se auzi un geamăt ușor în partea din spate a mașinii și aruncă repede o privire înăuntru.

— Dumnezeule! strigă el. Mai e unul înăuntru și trăiește. Ia furgoneta și du-te în sat cât poți de repede și vino cu ambulanța de la azil.

Când Devlin ajunse în hol, îl împingeau pe Victor Levin pe un cărucior în camera de primire.

— Maica Anne-Marie este în salonul trei. Vine imediat, îl auzi el pe unul din brancardieri spunându-i tinerei maici care era de gardă. Șoferul furgonetei de pâine stătea acolo neputincios. Avea sânge pe o mânecă a halatului și tremura rău. Devlin aprinse o țigară și i-o întinse.

— Ce s-a întâmplat?

— Dumnezeu știe. Am găsit mașina la câțiva kilometri de aici, pe drum. Lângă ea era un mort și el era în spate. Îl aduc acum și pe celălalt.

În timp ce Devlin, pradă unei groaznice presimțiri, se întoarse spre ușă, brancardierii intrară repede cu cadavrul lui Billy White, a cărui față era descoperită. Tânăra maică ieși din camera de primire și se duse alături să-l înregistreze pe White. Devlin intră repede, apropiindu-se de căruciorul pe care era întins Levin, care gemea încet. Avea la cap o rană oribilă cu sânge coagulat.

Devlin se aplecă spre el.

— Domnule profesor Levin, mă auziți? Levin deschise ochii. Sunt Liam Devlin. Ce s-a întâmplat?

Levin încercă să vorbească, întinse mâna și-l apucă pe Devlin de reverul hainei.

— L-am recunoscut. Era Cuchulain. E aici.

Ochii i se rostogoliră în cap, scoase un horcăit din gâtlee și strânsoarea lui slăbi. Maica Anne-Marie intră grăbită. Îl dădu pe Devlin la o parte și se aplecă asupra lui Levin, căutându-i pulsul. După câteva clipe, se ridică.

— Îl cunoașteți?

— Nu, îi spuse Devlin, ceea ce, într-un sens, era adevărat.

— Oricum nu mai contează, spuse ea. A murit. E un miracol că n-a murit pe loc, cu o asemenea rană la cap.

Trecu pe lângă el și intră alături, unde-l duseseră pe White. Devlin rămase acolo, privindu-l pe Levin și gândindu-se la ceea ce îi povestise Fox despre bătrân. Câți ani așteptase ca să scape. Și iată 'cum sfârșise. Ii cuprinse furia, gândindu-se ce glume sinistre și brutale făcea viața, îngăduind să se întâmple asemenea lucruri.

Harry Fox abia ajunsese în Cavendish Square. aproape că nici n-apucase să-și scoată trenciul, când sună telefonul. Ferguson ascultă cu o expresie gravă, apoi acoperi microfonul cu mâna.

— E Liam Devlin. Se pare că mașina în care se aflau omul tău, Billy White, și Levin a fost atacată în apropiere de Kilrea. White a fost ucis pe loc iar Levin

a murit mai târziu la azilul din Kilrea.

Fox spuse:

— Liam a apucat să-l vadă?

— Da. Levin i-a spus că ucigașul e Cuchulain. L-a recunoscut.

Fox își aruncă treniul pe scaunul cel mai apropiat.

— Nu pricep, sir.

— Nici eu, Harry. Ferguson spuse în telefon: am să te sun eu. Devlin.

Puse jos receptorul și se întoarse, întinzându-și mâinile spre foc. Fox spuse:

— N-are nici o logică. De unde să fi aflat?

— Pe undeva s-au scurs informații, Harry. De la IRA. Nu-și țin gura niciodată.

— Și mai important, ce facem cu Cuchulain? spuse Ferguson. Acest domn începe să mă enerveze cu adevărat.

— Problema este, sir, ce facem noi?

— Nu prea mai putem face mare lucru dacă Levin e mort. În fond, el era singura persoană care avea idee cum arată ticălosul.

— De fapt nu-i chiar așa, spuse Ferguson. Ai uitat-o pe Tania Voroninova, care în acest moment se află la Paris. Stă zece zile și dă patru concerte, deci se deschid posibilități foarte interesante.

Cam în același timp. Harry Cussane se afla la masa lui de lucru în biroul de presă al Secretariatului catolic din Dublin și stătea de vorbă

cu monseniorul Halloran, care răspundea de *public relations*.

Așezat într-un scaun confortabil, Halioran spuse:

— Este groaznic că un eveniment de o asemenea importanță istorică cum este vizita în Anglia a Sanctității Sale este atât de periclitat. Gândește-te, Harry. Sanctitatea Sa la Catedrala din Canterbury. Primul Papă din istorie care o vizitează. Și acum...

— Credeți că nu va mai avea loc?

— Încă se mai poartă discuții la Roma, dar eu asta bănuiesc. Știi ceva ce nu știu eu?

— Nu, îi spuse Cussane. Ridică de pe masă o foaie bătută la mașină. Am primit asta de la Londra — itinerarul programat, deci se acționează ca și cum ar veni. Își aruncă ochii pe ea. Sosește pe 28 mai dimineața, la aeroportul Gatwick. Slujbă la Catedrala West-minster la Londra. Întâlnire cu regina la Palatul Buckingham după-amiaza.

— Și Canterbury...?

— În ziua următoare, sâmbătă. Începe devreme, cu o întâlnire cu clerici la un colegiu londonez. În principal, călugări și călugărițe din ordinele monahale care trăiesc în reclusiune. Apoi pleacă cu helicopterul la Canterbury, oprindu-se în drum la Stokely Hall. Apropo, asta e neoficial.

— Din ce motiv?

— Familia Stokely a fost una din marile familii catolice care a reușit să-i supraviețuiască lui Henric al VIII-lea și să-și păstreze credința de-a lungul secolelor. Casa se află acum în proprietatea Trustului Național, dar ea conține o raritate. Capela privată a familiei. Cea mai veche biserică catolică din Anglia

conform tuturor documentelor. Sanctitatea Sa dorește să se roage acolo. După aceea urmează Canterbury.

— Dar toate astea sunt deocamdată doar pe hârtie, spuse Halioran.

Sună telefonul. Cussane ridică receptorul.

— Biroul de presă. Cussane la telefon. Fața lui deveni gravă. Spuse: Pot să fac ceva? Urmă o clipă de tăcere. Atunci ne vedem mai târziu.

Halioran întrebă:

— Sunt probleme?

Cussane puse receptorul la loc.

— Un prieten din Kilrea. Liam Devlin, de la Trinity College. Se pare că s-a produs un incident cu împușcături în apropierea satului. Doi oameni au fost duși la azil. Amândoi au murit.

Halioran se închină.

— Un incident politic, nu?

— Unul din ei era un cunoscut membru al IRA.

— E nevoie de tine acolo? Du-te dacă trebuie.

— Nu-i necesar. Cussane zâmbi trist. Acum *au* nevoie de un medic legist, nu de un preot, monseniore. În orice caz am destulă treabă aici.

— Da, desigur. Bine, te las atunci.

Halioran ieși și Cussane își aprinse o țigară și se duse la fereastră să se uite afară, pe stradă. În cele din urmă, se întoarse, se așeză la birou și continuă să lucreze.

Pavel Cerni avea un apartament la Trinity

College, care fiind, după cum socoteau mulți, chiar în centrul Dublinului, îi convenea perfect. Dar, de fapt, totul i se înfățișa minunat în acel oraș extraordinar.

Fugise din ordinul expres al lui Maslovski. Cu un general KGB nu se stă la discuție. Trebuia să fugă în Irlanda, așa se stabilise. Una din universități îi va oferi în mod sigur un post, datorită reputației lui internaționale. Atunci va fi în postura ideală pentru a-l controla pe Cuchulain. La început, fusese greu, când nu exista ambasadă sovietică la Dublin și tot timpul trebuia să lucreze prin intermediul Londrei, dar acum asta se rezolvase și oamenii KGB de la ambasada din Dublin, cu care erau în contact, îi făceau legătura direct cu Moscova.

Da, fuseseră ani buni și Dublinul era paradisul pe care și-l visase întotdeauna. Libertate intelectuală, o companie stimulatoare și orașul acesta, un oraș de care se îndrăgostise. Se gândea la toate acestea când plecă de la Trinity în după-amiaza aceea, traversând peluza colegiului și îndreptându-se spre râu.

Michael Murphy îl urma la o distanță discretă și Cerni, neștiind că este urmărit, pășea vioi de-a lungul râului Liffey, ajungând în cele din urmă la cheiul Usher. Acolo se înălța o biserică destul de urâtă, în stil victorian, din cărămidă roșie, și Cerni urcă treptele și intră. Murphy se opri să citească plăcuța aurie cojită. Pe ea scria Sfânta Fecioară, Regina Universului. Dedesubt era trecut orarul slujbelor. Confesiunile se făceau la ora unu și la ora cinci în zilele de lucru. Murphy împinse ușa și intră.

Era genul de biserică în care negustorii

pompaseră bani în zilele de glorie ale cheiului, din secolul al nouăsprezecelea. Avea multe vitralii victoriene și imitații de garguiuri. Se simțea mirosul familiar de lu-mânări și tămâie. Vreo cinci, șase persoane se aflau lângă două confesionale și Pavel Cerni li se alăturase, așezându-se la capătul băncii.

— Isuse! șopti Murphy mirat. Te pomenești că tipul s-a dat la cele sfinte! Se instalează în spatele unei coloane și așteaptă.

Trecură vreo cincisprezece, douăzeci de minute până îi veni rândul lui Cerni. Se strecură în confesionalul din lemn de stejar, închise ușa și se așeză, lipindu-și capul de grilaj.

— Binecuvântează-mă părinte, căci am păcătuit, spuse el în rusă.

— Foarte amuzant, Pavel, sosi răspunsul dinspre cealaltă parte a grilajului, în aceeași limbă. Acum ia să vedem dacă mai poți zâmbi după ce vei auzi ce am de spus.

După ce Cuchulain termină, Cerni spuse:

— Ce facem?

— Să nu intrăm în panică. Ei nu știu cine sunt și n-au șanse să afle acum, după ce l-am lichidat pe Levin.

— Dar eu? spuse Cerni. Dacă Levin le-a povestit mai multe despre Drumore, probabil că le-a spus și de rolul jucat de mine.

— Bineînțeles. Acum ești sub supraveghere. Sub supravegherea IRA, nu a British Intelligence, deci încă n-ai motive de îngrijorare. La legătura cu Moscova. Maslovski trebuie să fie pus la curent. S-ar putea să vrea să ne retragă. Te mai sun diseară. Și

nu-ți fă griji în privința urmăritorului. Am eu grijă de asta.

Cerni ieși și Cuchulain văzu printr-o crăpătură a ușii cum Michael Murphy iese de după coloană și îl urmează. Se auzi o bufnitură când ușa sacristiei se deschise, apoi se închise la loc și o femeie de serviciu bătrână străbătu naosul în timp ce preotul înveșmântat în stihar și sutană neagră, cu un patrafir violet în jurul gâtului, ieși din confesional.

— Ați terminat, părinte?

— Am terminat, Ellie. Harry Cussane se întoarce spre ea cu un zâmbet absolut cuceritor pe față, își scoase patrafirul și începuse să-l împăturească.

Neavând nici un motiv să creadă că Cerni va face altceva decât să se întoarcă la colegiu, Murphy se ținea la o oarecare distanță în urma lui. Cerni se opri și intră într-o cabină telefonică. Nu stătu mult în ea și Murphy, care se oprise sub un copac ca și cum s-ar fi adăpostit de ploaie, porni din nou după el.

O mașină se opri lângă trotuar în fața lui și șoferul, care era preot, coborî, ocoli mașina și se uită la cauciucul din față de lângă bordură. Se întoarce și zăbind u-l pe Murphy, spuse:

— Aveți un minut liber?

Murphy încetini pasul și protestă.

— Îmi pare rău, părinte, dar am o întâlnire.

În clipa aceea mâna preotului îi înșfacă de braț și Murphy simți cum i se înfige dureros în coaste țeava unui pistol Walther.

— Ușurel, băiete, fii cuminte. Mergi mai departe.

Cussane îl împinse spre capătul scării de piatră care cobora spre un ponton șubred din lemn. Merseră pe scândurile lui putrede și pașii lor răsunau a gol. Ajunseră la un hangar pentru bărci, cu acoperișul spart și cu podeaua găurită. Murphy nu se temea, fiind gata să acționeze, așteptând prilejul potrivit.

— Oprește-te, spuse Cussane.

Murphy se opri, cu spatele spre el, cu o mână pe țeava automatului din buzunarul impermeabilului.

— Ești cu adevărat preot? întrebă el.

— O, da, îi spuse Cussane. Nu prea grozav, e drept, dar autentic.

Murphy se întoarse încet. Scoase mâna din impermeabil, deja prea târziu. Walther-ul tuși și primul glonte îl atinse pe Murphy în umăr, făcându-l să se răsucească, Al doilea glonte îl aruncă în față, cu capul înainte, într-o gaură din podea și plonja în apa întunecată de dedesubt.

Dimitri Lubov, presupus atașat comercial al ambasadei sovietice, era de fapt, căpitan KGB. După ce primi mesajul lui Cerni, formulat cu grijă, părăsi biroul și se duse la un cinematograf în centrul orașului, înăuntru era relativ întuneric, și, în afară de asta, atmosfera era oarecum intimă, căci puțini oameni vin la cinema după-amiaza. Se așeză în ultimul rând și așteptă, Cerni se așeză lângă el douăzeci de minute mai târziu.

— E ceva urgent, Pavel? întrebă Lubov. Rareori ne întâlnim între zilele fixate.

— Destul de urgent, spuse Cerni. Cuchulain a

fost descoperit. Trebuie informat Maslovski cât mai curând posibil. Poate că vrea să ne retragă.

— Desigur, spuse Lubov, alarmat. O să mă ocup de asta îndată ce mă-ntorc, dar n-ar fi bine să-mi spui și mie detaliile?

Devlin lucra în biroul lui din vilă, corectând o teză asupra lui T.S. Eliot, prezentată de unul din studenții lui, când sună telefonul:

Îl auzi pe Ferguson spunând:

— A naibii încurcătură! Probabil că a trăncănit careva dinspre partea voastră. Amicii tăi din IRA nu sunt tocmai cei mai siguri oameni din lume.

— Nu rezolvi nimic dacă tot timpul cauți nod în papură, îi spuse Devlin. Ce dorești?

— Tania Voroninova, spuse Ferguson Ți-a spus Harry de ea?

— Fetița din Drumore pe care a adoptat-o individul acela, Maslovski. Ce-i cu ea?

— În acest moment e la Paris, unde dă o serie de concerte. Fiind fiica adoptivă a unui generai KGB, se bucură de multă libertate de acțiune. Adică se consideră că nu prezintă riscuri. M-am gândit că ai putea să te duci s-o vezi. E un avion de seară direct de la Dublin la Paris. Face doar două ceasuri și jumătate. Compania Air France.

— Și ce naiba să fac? S-o conving să fugă?

— Mai știi? S-ar putea să vrea, după ce aude toată pe rostea. Oricum, du-te s-o vezi, Liam. Nu strică.

— Bine. De ce nu? spuse Devlin. S-ar putea să-mi priască o gură de aer franțuzesc.

— Știam că vei fi ele acord cu mine, spuse Ferguson. Prezintă-te la biroul companiei Air France de la aeroportul din Dublin. Ai biletul rezervat. Când sosești la aeroportul Charles de Gaulle, te va întâmpina unul din băieții mei de la Paris. Un tip numit Hunter — Tony Hunter. El se va ocupa de toate.

— Sunt convins, spuse Devlin și închise telefonul.

Își făcu repede bagajele, simțindu-se bine dispus fără vreun motiv anume și tocmai își punea trendul pe el când sună din nou telefonul. Era Martin McGuinness.

— Urâtă treabă, Liam! Ce s-a întâmplat. de fapt?

Devlin îi povesti și după ce termină, Guinness izbucni.

— Deci ticălosul ăla există!

— Așa s-ar părea, dar mai îngrijorător din punctul tău de vedere este cum de a aflat că trebuie să sosească Levin. Singurul om care ar fi putut su-l identifica.

— De ce mă-ntrebi pe mine?

— Pentru că Ferguson bănuiește că a trăncănit cineva de la voi.

— Dă-l dracului, pe Ferguson.

— N-aș zice că e o idee bună, Martin. Ascultă, eu trebuie să plec. Trebuie să prind avionul de Paris.

— Paris? Dar ce-i acolo, pentru Dumnezeu?

— O fată pe nume Tania Voroninova, care ar putea să fie în stare să-l identifice pe Cuchulain. O să te sun.

Puse jos receptorul. În clipa când își ridică

geamantanul, cineva bătu în ușa de la balcon. Ușa se deschise și intră Cussane.

Devlin spuse:

— Îmi pare rău, Harry, dar trebuie s-o șterg. Altminteri o să pierd avionul.

— Dar, pentru Dumnezeu, unde te duci? Întrebă Cussane.

— La Paris. Devlin rânji și deschise ușa din față. Șampanie, femei ușoare, mâncăruri nemaipomenite. Nu crezi că s-ar putea să te fi înscris într-un club nepotrivit?

Ușa se trânti. Cussane auzi cum pornește motorul, se întoarce, ieși în fugă pe ușa de la terasă, ocoli casa ducându-se spre vila lui din spatele azilului. Urcă repede scara și intră în camera lui secretă din spatele vasului de expansiune de sub acoperiș, unde avea aparatura de ascultare. Dădu repede banda înapoi și ascultă diversele convorbiri pe care le avusese Devlin în ziua aceea, până ce ajunse, în cele din urmă, la cea importantă.

Dar, desigur, era prea târziu deja. Înjură în barbă și coborî să dea un telefon. Formă numărul lui Pavel Cerni.

6

Mai târziu, în sacristia bisericii din sat, în timp ce se înveșmânta pentru slujba de seară, Cussane se studie în oglindă.

Ca un actor care se pregătește de spectacol. Nu mai lipsea decât să întindă mâna după trusa de machiaj. Cine sunt eu? Se gândi el. Cine sunt, cu adevărat? Cuchulain, ucigașul, sau Harry Cussane, preotul? Mihail Kelly nu părea să mai aibă nici un rol. Rămăsese acum doar un ecou din el, ca un vis pe jumătate uitat.

Timp de peste douăzeci de ani trăise mai multe vieți și totuși aceste personaje luate separat nu sălășluiseră niciodată în trupul lui. Erau doar roluri care trebuiau jucate, după cum dicta scenariul, pentru a fi apoi lepădate.

Își trase pe cap patrafirul și-i șopti alter ego-ului său din oglindă:

— În Casa Domnului sunt preotul Domnului. Apoi se întoarse și ieși.

Mai târziu, în fața altarului pe care pâlpâiau luminările, în sunetele muzicii de orgă, în glasul lui se simți o autentică pasiune când strigă:

— Mărturisesc în fața Atotputernicului Dumnezeu și a voastră, frații și surorile mele, că am păcătuit din propria mea vină.

Și când se bătu în piept, implorând-o pe Sfânta Fecioară să se roage Domnului Dumnezeuului nostru pentru el, în ochi i se iviră brusc lacrimi fierbinți.

La aeroportul Charles de Gaulle, Tony Hunter aștepta lângă ieșirea de la vamă și imigrare. Era un bărbat înalt, de vreo treizeci și cinci de ani, cu umerii aduși. Părul șaten și moale era prea lung, costumul lui cafeniu din doc era boțit, și fuma o țigară Gitanes, fără să și-o scoată o clipă din gură în timp ce citea *Paris Soir* și supraveghea ieșirea. După un timp, apăru Devlin. Purta un trenchi Burberry negru, o pălărie neagră de fetru așezată pe o parte și avea în mână o sacoșă de voiaj.

Hunter, care avea fotografia și descrierea lui Devlin sosită pe teleimprimator, se duse în întâmpinarea lui.

— Domnul profesor Devlin? Sunt Tony Hunter, Am o mașină pentru dumneavoastră. Se îndreptară spre ieșire. A fost un zbor plăcut?

— Așa ceva nu există, îi spuse Devlin. În urmă cu vreo mie de ani, am zburat din Germania spre Irlanda cu un bombardier Dornier, pentru dușmanii Angliei, și am sărit cu parașuta de la șase mii de picioare. Nu mi-am mai revenit de atunci.

Ajunseră la Peugeotul lui Hunter în parcare și în momentul când porneau, Hunter spuse:

— Puteți rămâne la mine în noaptea aceasta. Am un apartament pe Avenue Foch.

— O duci bine, băiete, dacă locuiești acolo. Nu știam că Ferguson împarte saci cu aur.

— Cunoașteți bine Parisul?

— Așa s-ar zice.

— Apartamentul e al meu, nu al departamentului. Tata a murit anul trecut și mi-a lăsat o avere frumoșică.

— Și fata? Locuiește la ambasada sovietică?

— Doamne ferește! Au instalat-o la Ritz. E un fel de vedetă, vă dați seama. Cântă destul de bine. Am auzit-o cântând ieri seară un concert de Mozart. Am uitat care dintre ele, dar a fost excelentă.

— Am auzit că poate să vină și să plece când vrea.

— Da, absolut. Asta se datorează faptului că tatăl ei adoptiv este generalul Maslovski. M-am ținut după ea peste tot azi dimineață. În grădina Luxembourg, apoi a luat masa pe unul din acele vaporeșe care te plimbă pe Sena. Din câte am aflat, singura treabă pe care o are mâine este o repetiție la Conservator după-amiază.

— Deci dimineața poate fi contactată?

— Așa cred.

Pătrunseseră deja în miezul Parisului și tocmai treceau pe lângă Gara de Nord. Hunter adăugă:

— Trebuie să sosească un curier de la Londra cu avionul de dimineață, având asupra lui documentația pe care o trimite Ferguson. Pașaport fals, chestii de-astea.

Devlin izbucni în râs.

— Își închipuie că eu n-am decât s-o rog și ea va veni? Clătină din cap. Omul ăsta e nebun.

— Totul depinde de cum o veți lua, sugeră Hunter.

— E adevărat, îi spuse Devlin. Pe de altă parte, să

fiu al naibii dacă n-ar fi mai simplu să-i strecurăm ceva în ceai.

Hunter izbucni la rîndul lui în rîs.

— Să știți că-mi plăceți, domnule profesor. Și la început îmi propusesem să nu vă plac.

— De ce oare? se miră Devlin, interesat.

— Am fost căpitan în Brigada de pușcași, la Belfast, Derry, South Armagh.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— Patru runde de serviciu între 1972 și 1978.

— Mai mult decât destul.

— Exact. Sincer să fiu, din partea mea pot să dea Ulsterul indienilor.

— Cea mai bună idee pe care am auzit-o astă seară, îi spuse vesel Liam Devlin, aprinzându-și o țigară și lăsându-se din nou pe speteaza banchetei, cu pălăria de fetru trasă pe ochi.

În acel moment, generalul locotenent Ivan Maslovski ședea la masa de lucru din biroul lui de la sediul KGB din Piața Dzerjinski din Moscova, gândindu-se la afacerea Cuchulain. Mesajul lui Cerni, transmis prin Lubov, ajunsese la Moscova doar cu câteva ore mai înainte. Dintr-un motiv oarecare, îl dusesese cu gândul cu mulți ani în urmă, la Drumore, în Ucraina, și la Kelly, stînd în ploaie cu pistolul în mîna, omul acela care nu voia să facă ce i se spunea.

Se deschise ușa și aghiotantul lui, căpitanul Igor Kurbski, intră să-i aducă o ceașcă de cafea. Maslovski o bău încet.

— Ei, Igor, ce părere ai?

— Cred că de ani de zile Cuchulain a făcut o treabă minunată, tovarășe general. Dar acum...

— Înțeleg ce vrei să spui, spuse Maslovski. Acum, când British Intelligence a aflat de existența lui, e doar o chestiune de timp până ce îl vor da gata.

— Iar pe Cerni îl pot înhăța oricând.

Se auzi o bătaie în ușă și apărură o ordonanță cu o telegramă. Kurbski o luă și-i făcu semn să iasă.

— E pentru dumneavoastră. De la Lubov, din Dublin.

— Citește-o! ordonă Maslovski.

În esență, mesajul anunța că Devlin pornise spre Paris cu intenția de a se întâlni cu Tania Voroninova. Auzind menționându-se numele fiicei sale adoptive, Maslovski se ridică și-i smulse lui Kurbski telegrama din mâini. Profunda afecțiune pe care generalul o purta fiicei sale adoptive nu era un secret, mai ales după moartea soției lui. În unele cercuri era cunoscut ca fiind un măcelar, dar pe Tania Voroninova o iubea cu adevărat.

— Bine, îi spuse el lui Kurbski. Care-i cel mai bun om al nostru la ambasada din Paris? Parcă Bolov, nu?

— Da, tovarășe general.

— Trimite-i un mesaj astă-seară. Se anulează turneul de concerte al Taniei. Fără nici un fel de argumente. Securitate deplină a persoanei ei până ce se va putea întoarce la Moscova în siguranță.

— Și Cuchulain?

— Și-a îndeplinit misiunea. Mare păcat!

— Îl aducem acasă?

— Nu, n-avem destul timp. Telegrafiază-i imediat lui Lubov, la Dublin. Vreau ca Cuchulain să fie lichidat. Și Cerni. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Dacă-mi permiteți să vă atrag atenția, nu cred că Lubov are prea multă experiență în ce privește partea concretă a lucrurilor.

— A fost instruit ca toți ceilalți, nu? În orice caz. ei nu se vor aștepta la asta, ceea ce ușurează mult lucrurile.

La Paris, aparatul de codificare din secția de informații a ambasadei sovietice începu să țcăne. Operatoarea așteptă până ce mesajul apăru, rând cu rând, pe ecran. Scoase cu grijă banda magnetică pe care se înregistrase mesajul și i-o duse ofițerului de serviciu.

— E un mesaj de la KGB din Moscova, în atenția exclusivă a colonelului Belov.

— E plecat din oraș, spuse ofițerul de serviciu. Cred că la Lyon. Trebuie să sosească mâine după-amiază. Oricum va trebui s-o păstrezi. E nevoie de cifrul lui personal pentru a-l decodifica.

Operatoarea trecu banda în registru, o băgă în sertar și se întoarse la munca ei.

La Dublin, Dimitri Lubov petrecuse o seară plăcută la Teatrul Abbey, asistând la un excelent spectacol cu piesa lui Brendan Behan, *Ostatecul*. Apoi cinase la un renumit restaurant cu specialități

pescărești, de pe Chei, așa că era trecut de miezul nopții când se întoarse la ambasadă și găsi mesajul de la Moscova.

Nici după ce-l citise pentru a treia oară tot nu-venea să creadă. În decurs de douăzeci și patru de ore trebuia să-l elimine nu numai pe Cerni, dar și pe Cuchulain. Mâinile îi transpiraseră și-i tremurau ușor, ceea ce nu era deloc de mirare, căci deși activa de ani de zile în KGB și fusese instruit cu grijă, adevărul era că Dimitri Lubov nu ucisese în viața lui pe nimeni.

Tania Voroninova tocmai ieșea din baia apartamentului ei de la Ritz în clipa când chelnerul intră cu tava pe care se afla micul dejun. Ceai, pâine prăjită și miere — exact ceea ce comandase. Era îmbrăcată cu o salopetă kaki și ghete maro din piele moale și această combinație îi dădea o înfățișare militărească. Era o fată micuță, smeadă, plină de viață, cu un păr negru ciufulit, pe care trebuia să și-l dea mereu la o parte să nu-i intre în ochi. Și-l privi nemulțumită în oglinda cu ramă aurită de deasupra șemineului și îl răsuci într-un coc la ceafă, apoi se așeză și începu să mănânce.

Se auzi o bătaie în ușă și intră secretara care se ocupa de turneul ei, Natașa Rubenova. Era o femeie plăcută, cu părul cărunt, trecut de patruzeci și cinci de ani.

— Cum te simți în dimineața asta?

— Bine. Am dormit bine.

— Mă bucur. Ești așteptată la Conservator la două și jumătate. Repetiție generală.

— Nici o problemă, spuse Tania.

— Ieși în dimineața asta?

— Da, aș vrea să mă duc puțin la Luvru. Am fost atât de ocupate în timpul acestei vizite, încât s-ar putea să fie ultima ocazie pentru mine.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu, mulțumesc. O să mă descurc. Ne vedem aici, la dejun, la ora unu.

Era o dimineață blândă și frumoasă când ieși din hotel și coborî treptele de la intrarea principală. Devlin și Hunter așteptau în Peugeot pe partea cealaltă a bulevardului.

— S-ar părea că o ia pe jos, spuse Hunter. Devlin confirmă din cap.

— O urmărim un timp, pe urmă mai vedem.

Tania avea pe umărul sting o geantă de pânză și mergea cu pași rapizi, bucuroasă să facă mișcare. În seara aceea urma să interpreteze Concertul pentru pian nr. 4 de Rahmaninov. Era o piesă care-i plăcea în mod deosebit și de aceea nu resimțea cunoscuta încordare nervoasă pe care o încerca uneori, ca majoritatea artiștilor, înaintea unui concert important.

Dar, la urma urmelor, era deja o pianistă cu experiență. După succesul obținut atât la festivalul de la Leeds cât și la festivalul Ceikovski, își câștigase o faimă internațională. Avusese prea puțin răgaz pentru orice altceva. Singura dată când se îndrăgostise, avusese proasta inspirație de a alege un tânăr medic militar detașat la o brigadă aeropurtată. Fusese ucis în misiune în Afganistan cu un an în urmă.

Această experiență, deși cutremurătoare, n-o doborâse. Dăduse unul din cele mai impresionante concerte ale ei în seara când aflate vestea, dar era clar că de atunci nu mai voia să aibă de-a face cu bărbații, însemna prea multă suferință, și nu era nevoie de un psihiatru prea strălucit ca să descopere motivul. În ciuda succeselor, a celebrității și a vieții privilegiate pe care o ducea datorită poziției ei, în ciuda faptului că simțea permanent prezența ocrotitoare a lui Maslovski în preajma ei, ea era încă, în multe privințe, aceeași fetiță care îngenunchease în ploaie lângă tatăl ei, atât de brutal smuls de lângă ea.

O luă pe Champs Elysees și intră în Place de la Concorde, mergând în pas susținut.

— Doamne, dar știu că-i place să meargă pe jos, remarcă Devlin.

Fata pătrunse în liniștea și răcoarea din Jardin des Tuileries și Hunter dădu din cap.

— Bănuiam că va veni aici. Pun pariu că se duce la Luvru. De aici luați-o pe jos după ea. Eu ocolesc cu mașina, o parchez și vă aștept la intrarea principală.

În grădinile Tuileries era o expoziție Henry Moore. Tania privi fugitiv sculpturile, în timp ce Devlin se ținea în urma ei, dar era limpede că nimic de acolo n-o atrăgea prea mult și traversă parcul, îndreptându-se spre clădirea Luvrului.

Tania Voroninova știa în mod sigur să aleagă. Trecea dintr-o galerie în alta, selectând doar opere recunoscute ca geniale și Devlin o urmărea discret

de la distanță. De la *Victoria din Samothrace* aflată în capul scării Daru de lângă intrarea principală, se îndreptă spre *Venus din Milo*. Rămase câtva timp în galeria Rembrandt de la primul etaj, apoi se opri să privească acel tablou care este probabil cel mai celebru din lume — *Mona Lisa* lui Leonardo da Vinci.

Devlin se apropie.

— Nu-i așa că ți se pare că zâmbeste? Încercă el în engleză.

— Ce vreți să spuneți? Întrebă ea în aceeași limbă.

— Există o veche superstiție în Luvru care spune că în anumite dimineți nu zâmbeste.

Se întoarce să-l privească.

— E absurd!

— Dar nici tu nu zâmbești, spuse Devlin. Dumnezeu, ți-e teamă să intri în vorbă?

— Asta-i o prostie, spuse ea, zâmbind totuși.

— Când vrei să fii demnă, colțurile gurii ți se lasă în jos. spuse el. Dar nu ajută.

— Vă referiți la înfățișarea mea? Nu mă preocupă. Devlin stătea în fața ei cu mâinile în buzunarele de la trendul Burberry, cu pălăria de fetru pusă pe o parte, cu ochii cei mai albaștri pe care-i văzuse vreodată. Avea un aer de bună dispoziție insolentă și un fel de autopersiflare destul de atrăgătoare, în ciuda faptului că avea probabil cel puțin de două ori vârsta ei. Tania simți brusc o înfierbântare dureroasă, greu de stăpânit, și respiră adânc ca să-și vină în fire.

— Scuzați-mă, spuse ea și plecă.

Devlin o lăasă să se îndepărteze puțin, apoi o urmă. O fată drăguță și speriată, dintr-un motiv oarecare. Ar fi interesant de aflat care e acel motiv.

Se duse spre Marea Galerie, oprindu-se în cele din urmă în fața tabloului lui El Greco, *Isus pe cruce* și rămase acolo câțva timp cu privirea ațintită în sus spre acea siluetă costelivă mistică, nedând vreun semn că ar fi conștientă de prezența lui Devlin când acesta veni lângă ea.

— Ce anume îți spune? Întrebă el cu blândețe. Vezi dragoste acolo?

— Nu, spuse ea. Furie în fața morții, cred. De ce mă urmăriți?

— Crezi?

— De când am intrat în grădinile Tuileries.

— Adevărat? Dacă într-adevăr te-am urmărit, înseamnă că nu prea mă pricep.

— Nu neapărat. Sunteți o persoană care atrage privirile, spuse ea simplu.

— Iar tu, draga mea, ai o inimă de aur.

Ciudat cum deodată, Tania simți că o podidește plânsul. Dorea să se lase învăluită de căldura celui glas. El o luă de braț și îi spuse cu blândețe:

— Avem tot timpul, fată dragă. Încă nu mi-ai mărturisit ce-ți spune El Greco.

— N-am avut o educație religioasă, spuse ea. Eu nu văd pe cruce un mântuitor, ci o minunată ființă omenească sfâșiată de chinuri, distrusă de oamenii mărunți. Dumneavoastră ce vedeți?

— Îmi place accentul tău, spuse Devlin. Îmi amin-

tește de Greta Garbo din filmele pe care le vedeam când eram un țănc, dar asta se întâmpla cam cu un secol înainte de a te naște tu.

— Am auzit de Greta Garbo, spuse ea, și mă simt firește măgulită. Dar încă nu mi-ați spus ce vă spune dumneavoastră tabloul.

— E o întrebare profundă, având în vedere ce zi e azi, îi spuse Devlin. Azi dimineață, la ora șapte, s-a oficiat o slujbă specială în bazilica Sfântul Petru din Roma. De către Papă împreună cu cardinali din Anglia și Argentina.

— Și vor rezolva ceva cu asta?

— N-au reușit să oprească flota britanică să-și vadă voioasă de drum și nici să împiedice avioanele Skyhawk ale argentinienilor s-o atace.

— Și ce înseamnă asta?

— Înseamnă că Atotputernicul, dacă totuși există, se distrează al naibii de bine pe seama noastră.

Tania se încruntă.

— Mă intrigă accentul dumneavoastră. Nu sunteți englez, nu?

— Irlandez, draga mea.

— Dar parcă irlandezii erau deosebit de credincioși.

— E adevărat. Bătrâna mea mătușă Hannah avea genunchii bătătoriți de atâtea rugăciuni. În copilăria mea, la Drumore, mă ducea la biserică de trei ori pe săptămână.

Tania Voroninova încremeni.

— Unde ați spus?

— La Drumore. Un mic târg din Ulster. Biserica de acolo este a Simțului Nume. Ceea ce îmi amintesc cel mai bine este cum imediat după slujbă, unchiul meu și cu amicii lui se duceau peste drum la circiuma lui Murphy.

Fata se întoarse, acum foarte palidă.

— Cine sunteți?

— Un lucru e sigur, fată dragă. O mângâie ușor pe părul ei șaten. Nu sunt Cuchulain, ultimul dintre eroii misterioși.

Ea făcu ochii mari și îl trase de treni cu un gest aproape mânios.

— Cine v-a trimis?

— Într-un fel. Victor Levin.

— Victor? Părea uimită. Dar Victor a murit. A murit pe undeva, prin Arabia, în urmă cu o lună sau cam așa ceva. Tata mi-a spus.

— Generalul Maslovski? Da, bineînțeles că el așa ți-a spus. Nu, Victor a fugit. A evadat, s-ar putea spune. A ajuns la Londra și apoi la Dublin.

— E sănătos?

— Mort, spuse Devlin cu brutalitate. Ucis de Mihail Kelly sau Cuchulain sau sângerosul erou misterios sau cum vrei să-i mai zici. Același om care l-a împușcat pe tatăl tău acum douăzeci și trei de ani în Ucraina.

Fata se lăsă moale pe el. El o cuprinse cu brațele ca s-o susțină, puternic și sigur pe sine.

— Sprijină-te de mine. Pune frumos un picior în fața celuiilalt și te duc afară să iei puțin aer.

Se așezară pe o bancă în grădinile Tuileries și Devlin își scoase vechea lui tabacheră de argint și îi oferî o țigară.

— Folosești așa ceva?

— Nu.

— Bravo ție. Te-ar opri din creștere și ai atâția ani frumoși înaintea ta.

Mai spusese exact aceleași vorbe undeva, cu mulți mulți ani în urmă. Unei alte fete, care semăna foarte mult cu aceasta. Nu era frumoasă, în sensul obișnuit al cuvântului, și totuși simțea în totdeauna nevoia să-ntorci capul, să te mai uiți o dată la ea. Era o amintire dureroasă pe care nici măcar scurgerea timpului nu reușise s-o șteargă.

— Sunteți un om ciudat pentru un agent secret, spuse ea. Sunteți agent secret, bănuiesc.

El izbucni într-un hohot de rîs atît de sonor, încât Tony Hunter, care citea un ziar pe o bancă, de cealaltă parte a expoziției Henry Moore, își ridică brusc privirea.

— Binecuvîntată fie această zi. Devlin își scoase portofelul și extrase din el o carte de vizită. Cartea mea de vizită. Exclusiv pentru ocazii oficiale, te asigur.

Ea citi cu glas tare.

— Profesor Liam Devlin, Trinity College, Dublin. Își ridică privirea. Ce specialitate?

— Literatura engleză. Folosesc acest termen generic, ca toți universitarii, incluzându-i pe Oscar Wilde, Shaw, O'Casey, Brendan Behan, James Joyce, Yeats. O adevărată amestecătură, catolici și

protestanți la un loc. dar toți irlandezi. Apropo, dă-mi te rog înapoi cartea de vizită. Mi-au rămas cam puține...

O băgă la loc în portofel. Ea spuse:

— Dar cum a ajuns un profesor la o veche și celebră universitate să fie implicat într-o afacere ca asta?

— Ai auzit de Armata Republicană Irlandeză?

— Desigur.

— Sunt membru al acestei organizații de când aveam șaisprezece ani. Nu mai sunt un membru activ, cum se zice. Am anumite rezerve destul de puternice față de modul în care Aripa Provizorie a tratat anumite aspecte ale actualei campanii.

— Nu-mi spuneți, lăsați-mă să ghicesc. Zâmbi. Cred că în adâncul sufletului, sunteți un romantic, domnule profesor Devlin.

— Chiar așa?

— Numai un romantic ar putea purta ceva atât de absurd și de minunat ca această pălărie neagră de fetru. Dar mai e ceva. Sunteți împotriva bombelor plasate în restaurante, care ar putea ucide femei și copii, dar ați împușca un om fără să șovăiți. Considerați binevenită șansa deznădăjduită de a vă găsi față în față cu niște soldați bine instruiți.

Devlin începea să se simtă vizibil stingherit.

— Mie-mi spui?

— O, da, domnule profesor Devlin. Cred că acum știu ce gen de om sunteți. Adevăratul revoluționar, romanticul ratat, care, de fapt, nu vrea să se

oprească...

— Ce anume? Ce să oprească?

— Cum ce? Jocul, domnule profesor. Acel minunat joc nebunesc și periculos, singurul care face ca viața să merite să fie trăită pentru un om ca dumneavoastră. O, s-ar putea să vă placă viața retrasă din sala de cursuri sau să vă spuneți în sinea dumneavoastră că vă place, dar cum adulmecați puțin praf de pușcă...

— Nu mă lași să-mi trag puțin răsuflarea?

— Și cel mai rău din toate, continuă ea fără milă, este nevoia pe care o simțiți de a le avea pe toate. Să vă distrați cât puteți, dar în același timp să vă bucurați și de o revoluție frumoasă și curată în care nici un spectator nevinovat să nu fie vătămat.

Fata ședea cu mâinile împreunate în față, într-un gest inimitabil, de parcă ar fi vrut să se stăpânească. Devlin spuse:

— Crezi că ai omis ceva?

Ea zâmbi crispat.

— Uneori mă simt încordată ca un arc de ceas și mă stăpânesc până ce arcul se destinde.

— Iar el se pornește deodată și intri în plin Freud, îi spuse el. Pun pariu că asta merge strună la o votcă cu căpșuni, după masă, la vila de vară a bătrânului Maslovski.

Fata se crispă la față.

— Vă rog să nu faceți glume pe seama lui. A fost foarte bun cu mine. E singurul tată pe care l-am cunoscut.

— Poate, spuse Devlin. Dar n-a fost întotdeauna

aşa.

Ea îi aruncă o privire furioasă.

— Gata, domnule profesor, ne-am înfruntat destul. Poate că ar fi momentul să-mi spuneţi de ce vă aflaţi aici.

Devlin nu omise nimic, începând cu prezenţa lui Victor Levin şi a lui Tony Villiers în Yemen şi terminând cu uciderea lui Billy White şi a lui Levin în apropiere de Kilrea. După ce termină, un lung răstimp ea nu scoase nici o vorbă.

— Levin spunea că îţi aminteşti de Drumore şi de împrejurările în care a fost ucis tatăl tău, spuse Devlin cu blândeţe.

— E un coşmar, care, din când în când, iese la iveală din subconştient. Ciudat, dar parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva şi eu o privesc de sus pe fetiţa îngenunchată în ploaie lângă cadavrul tatălui ei.

— Dar pe Mihail Kelly sau Cuchulain cum i se spune, ţi-l aminteşti?

— Nu-l voi uita până voi muri, spuse ea sec. Avea un chip atât de straniu, un chip de tânăr sfânt chinuit şi a fost atât de bun cu mine, atât de blând... acesta a fost lucrul cel mai straniu.

Devlin o luă de braţ.

— Hai să facem câţiva paşi. Porniră pe alee şi el spuse: Maslovski a discutat vreodată cu tine despre incidentul de atunci?

— Nu.

Braţul de sub mâna lui se încorda.

— Linişteşte-te, fată dragă, spuse el încet, şi spune-mi lucrul cel mai important din toate. Ai încercat

vreodată să discuți asta cu el?

— Nu! Să vă ia naiba! Se smulse de lângă el, întorcându-i spatele, cu o expresie chinuită pe față.

— Dar nici n-ai vrea să faci așa ceva, nu-t așa? spuse el. Ar fi ca și cum ai deschide cutia cu viermi a răzbunării.

Fata stătea și se uita la el, încercând din nou să se stăpânească.

— Ce vreți de la mine, domnule profesor Devlin? Vreți să fug ca Victor? Să scotocesc printre acele mii de fotografii în speranța că s-ar putea să-l recunosc?

— Cam acesta ar fi un facsimil logic al dementei ideii inițiale.

— Și de ce aș face-o? Se așează pe o bancă din apropiere și îl trase jos. Să vă spun ceva. Voi, cei din Occident, faceți o mare greșală când presupuneți că toți rușii sunt ținuți în lesă și abia așteaptă o ocazie să fugă. Eu îmi iubesc țara. Îmi place acolo. Îmi convine să rămân acolo. Sunt o artistă respectată. Pot să călătoresc unde vreau. Acum, în dimineața aceasta, sunt aici, la Paris. Nici un kaghebist, nici un bărbat în pardesiu negru nu-mi urmărește fiecare mișcare. Mă duc oriunde am chef.

— M-ar și mira să nu te duci unde ai chef, având un tată adoptiv general locotenent în KGB, care printre altele este șeful Direcției a 5-a. Apropo, înainte se chema Direcția 13. Unora le-a purtat evident ghinion și atunci Maslovski a reorganizat-o în 1968. Cea mai bună descriere a sa ar fi un serviciu pentru asasinate, dar la urma urmelor nici unei organizații bine conduse n-ar trebui să-i lipsească așa ceva.

— Întocmai cum e IRA voastră? Fata se aplecă în față. Câți oameni ați ucis pentru o cauză în care ați crezut, domnule profesor?

El zâmbi cu blândețe și-i atinse obrazul cu un gest ciudat de intim.

— Unu la zero. Dar îmi dau seama că-ți răpesc din timp. Ar trebui totuși să-ți dau asta. Scoase un plic destul de voluminos din buzunar, cel care fusese adus în dimineața aceea de curierul lui Ferguson, și i-l puse în poală.

— Ce este? Întrebă ea.

— Cei de la Londra, păstrându-și speranțele, îți fac cadou un pașaport britanic cu o identitate nouă-nouă. Ai o fotografie colosală. Sunt înăuntru și bani gheață — franci francezi — și detalii referitoare la diversele moduri de a ajunge la Londra.

— N-am nevoie de el.

— Oricum e al tău. Și mai am ceva. Își scoase cartea de vizită din portofel și i-o dădu. Eu mă înapoiez *cu* avionul la Dublin, după-amiază. N-are rost să mai rămân pe aici.

Ceea ce nu era cu totul adevărat, căci curierul de la Londra mai adusese și altceva pe lângă plicul ce conținea pașaportul fals. Mai era și un mesaj de la Ferguson, pentru Devlin personal. McGuinness și șeful de stat major erau turbați. Scurgerea de informații nu venea de la ei. Voiau să se retragă, iar Devlin trebuia să dreagă lucrurile.

Tania băgă plicul și cartea de vizită în geanta ei de umăr, deși parcă ar fi vrut să i le dea înapoi.

— Îmi pare rău. Ați făcut un drum lung în zadar.

— Ai numărul meu de telefon, spuse el. Poți suna oricând. Se ridică. Cine știe, poate că ai să-ncepi să pui întrebări.

— Nu cred. domnule profesor. Îi întinse mâna. La revedere.

Devlin i-o reținu un timp, apoi se întoarse și o luă înapoi prin grădinile Tuileries, spre banca pe care sedea Hunter.

— Hai s-o luăm din loc, spuse el.

Hunter se urni de pe bancă și veni după ci.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, îi spuse Devlin când ajunseră la mașină. Absolut nimic, fir-ar să fie. N-a vrut să știe de nimic. Hai să ne întoarcem la tine ca să-mi iau geamantanul și pe urmă poți să mă duci la aeroport. Dacă am noroc, s-ar putea să prind avionul de după-amiază spre Dublin.

— Vă întoarceți?

— Da, mă întorc, spuse Liam Devlin și se prăbuși pe scaun, trăgându-și peste ochi borul pălăriei negre de fetru.

În urma lor, Tania Voroninova îi urmări cum pornesc și cum pătrund în traficul din rue de Rivoli. Rămase pe loc o clipă, gândindu-se la diverse lucruri, apoi ieși din parc și o porni pe trotuar, meditănd la extraordinarele evenimente din acea dimineață. Liam Devlin era un bărbat .periculos de atrăgător, fără îndoială, dar, în afară de asta, povestirea lui o tulburase teribil și acum întâmplări petrecute într-un trecut care mai bine rămânea îngropat o asaltau parcă, de la mare depărtare.

Observă o mașină trăgând lângă trotuar în fața ei, un Mercedes negru, model limuzină. În timp ce se apropie de ea, portiera din spate se deschise și Natașa Rubenova scoase capul afară. Părea agitată. Ba mai mult de atât — speriată.

— Tania!

Tania se întoarse spre ea.

— Natașa, ce naiba faci aici? Ce s-a întâmplat?

— Tania, te rog, urcă!

Lângă ea ședea un bărbat tânăr, cu o figură dură, necruțătoare. Purta un costum albastru, cravată bleu-marin și cămașă albă. Mai avea și mănuși negre de piele. Bărbatul de pe scaunul de lângă șofer era parcă fratele lui geamăn. Arătau ca angajații unei firme selecte de pompe funebre și Tania se simți ușor neliniștită.

— Ce naiba se petrece?

Într-o secundă, tânărul de lângă Natașa ieși din mașină apucând-o cu o mână pe Tania deasupra cotului stâng, strângând-o ușor, dar ferm.

— Mă numesc Turkin — Piotr Turkin, tovarășe. Colegul meu este locotenent Ivan Șepilov. Suntem ofițeri ai GRU și trebuie să veniți cu noi.

Serviciul sovietic de Informații al Armatei. Acum era mai mult decât neliniștită. Era înspăimântată și încercă să se smulgă din strânsoare.

— Vă rog, tovarășe. Strânsoarea spori. O să vă faceți numai rău dacă vă împotriviți și diseară aveți concert. Nu vrem să vă dezamăgim admiratorii.

Avea în ochi o licărire de cruzime, de perversitate, profund tulburătoare.

— Dă-mi drumul! Tania încercă să-l lovească și el îi pară cu ușurință lovitura. Vei da socoteală pentru asta. Nu știi cine e tatăl meu?

— Generalul locotenent Ivan Maslovski de la KGB, din al cărui ordin direct acționez în acest moment. Așa că fii fată cuminte și fă ce ți se spune.

Șocul era atât de mare, încât n-avea puterea să se împotrivească și se pomeni așezată lângă Natașa, care era gata să izbucnească în plâns. Turkin se urcă în partea cealaltă.

— Înapoi la ambasadă! îi spuse el șoferului.

În timp ce Mercedesul porni, Tania apucă strâns mâna Natașei. Era cu adevărat înspăimântată, ceea ce DU i se mai întâmplase din copilărie.

7

Nikolai Belov era un bărbat destul de bine, la vreo cincizeci și ceva de ani, cu fața ușor buhăită a celui care se bucură de ceea ce e bun în viață mai mult decât ar fi sănătos. Genul de bun marxist cu costum și pardesiu de culoare închisă, cumpărate de la Londra, de pe Savile Row. Părul argintiu și înfățișarea aceasta plăcută, decadentă, îi dădeau mai degrabă aerul unui actor vârstnic și destul de distins, decât al unui colonel KGB.

Călătoria la Lyon nu prea putea fi considerată o călătorie în care rezolvase niște chestiuni esențiale, dar avusese posibilitatea de a o lua cu el pe secretara lui, Irana Vronski. Întrucât era amanta lui de câțiva ani, petrecuseră probabil două zile extrem de plăcute, a căror amintire se șterse însă destul de repede când descoperi situația care-l aștepta la întoarcerea la ambasada sovietică.

Abia se instalase în birou, când intră Irana.

— A sosit o comunicare urgentă de la KGB din Moscova, în exclusivitate pentru tine.

— De la cine e?

— De la generalul Maslovski.

Numele acesta îl făcu pe Belov să sară în picioare. Ieși din birou și Irana îl urmă spre biroul de codificare, unde operatoarea îi înmână importanta

bandă. Belov introduse codul său personal, aparatul zbârnâi, operatoarea rupse foaia tipărită și i-o întinse. Belov o citi și înjură în surdina. O luă pe Irana de cot ți o scoase repede din birou.

— Fă-mi legătura cu locotenentul Șepilov și cu căpitanul Turkin. Indiferent ce misiune au, s-o lase.

Belov ședea la birou, răsfoind niște hârtii, când ușa se deschise și Irana Vronski îi introduse pe Tania, pe Natașa Rubenova, pe Șepilov și Turkin. Belov o cunoștea bine pe Tania. De câțiva ani postul lui oficial la ambasadă era de atașat cultural și în această calitate o escortase în câteva ocazii la petreceri.

Se ridică.

— Mă bucur că te văd.

— Vreau să știu ce se petrece aici, îi spuse ea furioasă. Brutele astea m-au luat pe sus de pe stradă și...

— Căpitanul Turkin a acționat, sunt sigur, așa cum a găsit de cuviință. Belov îi făcu semn din cap Iranei. Dă-mi legătura cu Moscova. Se întoarse spre Tania Liniștește-te și ia loc. Tania stătea nemișcată, rebelă, apoi le aruncă o privire lui Șepilov și Turkin care stăteau la perete cu mâinile înmănușate în față.

— Te rog, spuse Belov.

Fata se așează și el îi oferi o țigară. Era atât de agitată, încât o luă, și Turkin veni încet spre ea și i-o aprinse. Bricheta lui, pe lângă că era marca Cartier, era și de aur. Tania tuși când îi ajunse fumul în piept.

Belov spuse:

— Acum povestește-mi ce-ai făcut azi dimineață.

— M-am plimbat prin grădinile Tuileries. Țigara o ajuta să se calmeze. Acum era stăpână pe ea, deci putea să se lupte.

— Și pe urmă?

— M-am dus la Luvru.

— Și cu cine ai vorbit?

Întrebarea era directă și era pusă cu intenția de a o prinde în cursă, provocând o reacție automată. Spre surprinderea ei, se pomeni răspunzând calm.

— Am fost singură. Nu m-am dus cu nimeni acolo. Poate că nu m-am exprimat prea clar?

— Ba da, știu că așa este, spuse el răbdător. Dar ai vorbit cu cineva după ce ai ajuns acolo? Te-a abordat cineva?

Tania reuși să zâmbescă.

— Vrei să spui, a încercat cineva să mă acosteze? N-am avut norocul ăsta. După reputația pe care o are, Parisul te dezamăgește în această privință. Își stinse țigara. Ascultă, Nikolai, ce se întâmplă? Nu poți să-mi spui?

Belov n-avea nici un motiv să n-o creadă. De fapt, chiar dorea foarte mult să accepte spusele ei. În realitate, lipsise de la birou cu o seară înainte. Dacă n-ar fi lipsit, ar fi primit atunci directivele lui Maslovski și Taniei Voroninova nu i s-ar fi permis să-și părăsească apartamentul de la Ritz în dimineața aceea. În orice caz nu neînsoțită.

Ușa se deschise și intra Irana.

— Generalul Maslovski pe firul unu.

Belov ridică receptorul și Tania încercă să i-l

înșface.

— Lasă-mă să vorbesc cu el!

Belov se smulse de lângă ea.

— Bolov la telefon, generale.

— A, Nikolai, Tania e la tine?

— Da, generale. Faptul că Belov nu i se adresa cu tovarășe general era dovada prieteniei lor.

— Și e păzită? N-a vorbit cu nimeni?

— Da, la ambele întrebări, generale.

— Și individul acela, Devlin, n-a încercat să intre în Legătură cu ea?

— S-ar părea că nu. Am programat computerul să-i scoală fișele din dosare. Fotografii, tot ce trebuie. Vom afla dacă va încerca să se apropie.

— E-n regulă. Acum dă-mi-o pe Tania.

Belov îi întinse receptorul și aceasta aproape că i-l smulse din mână.

— Tati?

Așa-i spunea de ani de zile și vocea lui era blinda și caldă ca de obicei.

— Te simți bine?

— Sunt uluită, spuse ea. Nimeni nu vrea să-mi spună ce se petrece.

— E suficient să știi că din anumite motive, care nu contează acum, ai fost implicată într-o chestiune de securitate a statului. E o treabă cu adevărat foarte serioasă. Trebuie să fii adusă înapoi la Moscova cât mai curând posibil.

— Și turneul meu?

Vocea, bărbatului de la celălalt capăt ai firului

deveni deodată rece, neînduplecată și detașată.

— Turneul tău v-a fi amânat. Vei cânta astă seară la Conservator ca să-ți ții promisiunea. Oricum, primul avion direct spre Moscova decolează mâine dimineață.

Vom da un anunț adecvat; în presă. Ai din nou probleme eu poignet-ul. Trebuie să urmezi din nou un tratament, E o scuză foarte potrivită.

Toată viața ei, sau așa i se părea, ea făcuse ce-i spusese el, îl lăsase să-i orienteze cariera, conștientă de sinceritatea grijii și dragostei lui față de ea, dar acum se mișca pe un teren necunoscut.

Încercă din nou ..

— Dar, tați...

— Ajunge cu discuțiile. Vei face ce ți se spune și-i vei asculta întru totul pe colonelul Belov, Mai dă-mi-l la telefon.

Îi întinse lui Belov receptorul, fără să spună o vorbă, cu mâna tremurând, Nu-i vorbise niciodată în felul acesta. Nu mai era fiica lui, ci doar un supus sovietic oarecare, căruia i se comanda tot timpul ce să facă?

— Aici Belov, generale. Ascultă o clipă, două, apoi dădu din cap. Nici o problemă. Belov se uită la Tania. Poți conta pe mine.

Puse receptorul la loc și deschise un dosar de pe birou. Fotografia pe care o scoase din el și i-o arătă Taniei era o fotografie a lui Liam Devlin, poate ceva mai tânăr, dar inconfundabil.

— Omul acesta este irlandez. Se numește Liam Devlin. Este profesor universitar la Dublin și are

reputația unui irlandez fermecător. Cine îl subestimează face o mare greșeală. Toată viața lui de om adult a fost membru al Armatei Republicane Irlandeze, într-o anumită perioadă a fost un lider important. Este de asemenea un trăgător capabil și nemilos, care a ucis mulți oameni. În tinerețe, era călăul oficial al organizației.

Tania trase adânc aer în piept.

— Și ce are el de-a face cu mine?

— Asta nu te privește. Este de-ajuns să știi că ar vrea foarte mult să discute cu tine și că noi pur și simplu nu putem îngădui asta. Nu-i așa, căpitane?

Turkin nu dădu nici un semn de tulburare.

— Nu, colonele.

— Vezi? îi spuse Belov. Acum te vei întoarce la Ritz împreună cu tovarășa Rubenova, însoțite de locotenentul Șepilov și căpitanul Turkin. Nu vei mai ieși decât diseară la spectacol, când cei doi te vor escorta până la Conservator. Voi veni și eu la recepția de după concert. Se vor afla acolo ambasadorul și președintele Republicii, *monsieur* Mitterrand în persoană. Prezența sa este singurul motiv care ne determină să nu anulăm concertul de diseară. Mai e ceva ce nu înțelegi în toate astea?

— Nu, spuse ea rece, albă la față și crispată. Înțeleg prea bine.

— E-n regulă, spuse el. Atunci întoarce-le la hotel și odihnește-te puțin.

Tania se întoarce, Turkin îi deschise ușa, cu un zâmbet vag și forțat pe buze. Ea trecu pe lângă el, urmată de Natașa Rubenova care era speriată de-a binelea, iar Șepilov și Turkin ieșiră după ele.

La Kilrea, Devlin nu se întorsese de mult timp la vilă. N-avea o menajeră permanentă, ci doar o doamnă bătrână, care venea de două ori pe săptămână să pună casa la punct și să spele rufele, dar el prefera această situație. Puse ibricul pe foc în bucătărie, se duse în living și pregăti repede focul. Exact după ce-l aprinsese, auzi o bătaie în ușa de la terasă și când se întoarse îl văzu pe McGuinness.

Devlin descuie repede ușile.

— Ai venit repede. De-abia m-am întors.

— Am fost anunțat la cinci minute după ce ai aterizat la aeroport. McGuinness era furios. Care-i treaba, Liam? Ce se petrece?

— Ce vrei să spui?

— Levin și Billy morți, iar acum Mike Murphy a fost scos din râul Liffey cu două gloanțe în el. Probabil că Cuchulain a fost autorul. Tu știi asta și o știi și eu. Chestiunea este, de unde a aflat?

— La întrebarea asta n-am nici eu un răspuns imediat.

Devlin aduse două pahare și turnă în ele whisky Bushmills.

— Încearcă să te calmezi cu asta.

McGuinness luă o înghițitură.

— Eu cred că e vorba de o scurgere de informații la cei de la Londra. Este un fapt bine cunoscut că Serviciul Britanic de Securitate este de ani de zile puternic infiltrat de sovietici.

— E o ușoară exagerare, dar e un oarecare adevăr în ea, spuse Devlin. După cum ți-ara spus

mai devreme, știu că Ferguson crede că scurgerea de informații vine de la oamenii voștri.

— Să terminăm naibii cu asta! Eu zic să-l umflam pe Cerni și să-l înghesuim bine.

— Poate că așa ar trebui, spuse Devlin. Trebuie să-l consult pe Ferguson. Hai s-o mai lăsăm o zi.

— Bine, spuse McGuinness evident nemulțumit. Voi ține legătura cu tine, Liam. Îndeaproape. Și ieși prin ușa de la terasă.

Devlin își mai turnă un whisky și stătu așa un timp, savurându-l cufundat în gânduri, apoi ridică receptorul. Vru să formeze un număr apoi se răzgândi. Puse receptorul la loc, luă cutia neagră de plastic de pe birou și răsuci comutatorul. Nu primi nici un semnal pozitiv de la telefon și din nici un alt loc din cameră.

— Deci e ori Ferguson ori McGuinness, spuse el în șoaptă. Microfoanele duc la unul din ei.

Formă numărul din Cavendish Square și cineva ridică imediat receptorul.

— Aici Fox.

— El e acolo, Harry?

— În clipa asta, nu. Cum a fost la Paris?

— E o fată drăguță. Mi-a plăcut. Cam derutată, N-am putut face mare lucru. I-am expus doar faptele, I-am dat materialul pe care l-a adus curierul tău. L-a luat, dar cu n-aș fi prea optimist, să fiu în locul tău.

— N-am fost niciodată, spuse Fox. Vei putea să potolești lucrurile la Dublin?

— McGuinness a fost deja la mine. Vrea să-l înghesuie pe Cerni. Să încerce vechea metodă de pre-

siune.

— S-ar putea să fie cea mai bună soluție.

— Doamne, Harry. văd că Belfastul și-a lăsat amprenta asupra ta! Totuși s-ar putea să ai dreptate. L-am amânat o zi. Dacă ai nevoie de mine, mă găsești aici. Apropo, i-am dat fetei cartea mea de vizită. Mă consideră un romantic ratat. Ai mai auzit una ca asta?

— Joci acest rol destul de convingător. Dar la mine n-a ținut figura asta niciodată.

Fox râse și închise telefonul. Devlin mai rămase un timp pe gânduri, încruntat, apoi se auzi iarăși o bătaie în ușa de la terasă, care se deschise și intra Cussane.

— Harry, Dumnezeu mi te-a trimis! spuse Devlin. Ți-am spus de atâtea ori că tu faci cele mai bune jumări din lume.

— Nu obții nimic cu lingușeala. Cussane își turnă de băut. Cum a fost la Paris?

— La Paris? spuse Devlin. Fii serios, am glumit. Am fost la Cork, cu niște treburi ale universității. În legătură cu festivalul filmului. A trebuit să înnoptez acolo. Abia am picat și sunt înfometat ca primul om de pe pământ.

— E-n regulă, spuse Harry Cussane. Pune masa și eu fac ouăle.

— Ești un prieten bun, Harry, spuse Devlin.

Cussane se opri în ușă.

— Cum să nu fiu? Ne știm de mult. Zâmbi și se duse în bucătărie.

Tania făcu o baie fierbinte, sperând că o va relaxa. Auzi o bătaie în ușă și intră Natașa Rubenova.

— Vrei cafea?

— Mulțumesc.

Tania se întinse din nou în apa caldă, spumoasă, și sorbi recunoscătoare din cafea.

Natașa își trase un taburet și se așeză.

— Trebuie să fii foarte prudentă, iubito. Mă înțelegeți?

— Ciudat, spuse Tania. Nimeni nu mi-a mai spus până acum să fiu prudentă.

Se gândi că întotdeauna fusese ocrotită, de atunci, după coșmarul de la Drumore, care ieșea la iveală doar în visuri. Maslovski și soția lui fuseseră părinți buni. Nu dusesese lipsă de nimic. Într-o societate marxistă proiectată în mărețele zile ale lui Lemn cu ideea că revoluția dădea poporului puterea; însă puterea devenise repede prerogativa celor puțini.

Rusia sovietică devenise o societate elitistă în care mai important era cine erai decât ceea ce erai. Și ea era, în toate privințele, fiica lui Ivan Maslovski; Cele mai bune condiții de locuit, școli superioare, talentul ei cultivat cu grijă. Când se ducea la casa lor de la țară, traversa Moscova într-o limuzină cu șofer, pe banda liberă rezervată numai oamenilor importanți ai ierarhiei. Delicatesurile care înnobilau masa lor, hainele pe care le purta erau toate cumpărate la GUM cu o legitimație specială.

Ea nu se gândise la toate acestea, tot așa cum nu se gândise nici la realitatea marilor tragedii ale

Gulaguii. Își întorsese fața de la ele, așa cum și-o întorsese și de la realitatea și mai crudă a uciderii tatălui ei pe străzile din Drumore și a faptului că Maslovski luase situația în mână.

Natașa spuse:

— Nu te simți bine?

— Ba da, Dă-mi, te rog, un prosop. Tania și-l înfășură în jurul corpului. Ai observat bricheta cu care mi-a aprins Turkin țigara?

— Era o brichetă Cartier. Din aur masiv. Un scriitor occidental spunea parcă “toate animalele sunt egale, dar unele sunt mai egale decât altele”.

— Încetează, scumpo. Natașa Rubenova era vizibil agitată. Nu trebuie să spui asemenea lucruri.

— Ai dreptate. Tania zâmbi. Sunt însă furioasă. Acum cred că am să mă culc puțin. Trebuie să fiu odihnită diseară, la concert. Intrară în cealaltă cameră și Tania se băgă în pat, înfășurată în prosop. Mai sunt afară?

— Da.

— Mă culc.

Natașa trase perdelele și ieși. Tania stătea întinsă în întuneric gândindu-se la tot felul de lucruri. Incidente din ultimele ore fuseseră în sine șocante, dar era ciudat că lucrul cel mai semnificativ i se părea modul în care fusese tratată. Tania Voroninova, o artistă apreciată în toată lumea, care primise chiar din mâna lui Brejnev Medalia pentru Cultură, simțise deodată toată apăsarea mâinii Statului. Adevărul era că aproape toată viața ei fusese cineva datorită lui Maslovski. Acum devenise limpede că în momentele cruciale nu era nici ea

decât un simplu pion.

Destul. Aprinse veioza de lângă pat și scoase plicul pe care i-l dăduse Devlin. Pașaportul englezesc era excelent, Emis, conform datei, cu trei ani în urmă. Avea o viză americană. Intrase de două ori în acea țară și de asemenea în Germania, Italia, Spania și Franța — cu o săptămână în urmă. Un amănunt nostim. Se numea Joanna Frank, se născuse la Londra, de profesie ziaristă. Fotografia, după cum spusese Devlin, era de o asemănare uluitoare. Mai erau chiar și una sau două scrisori personale cu adresa ei londoneză din Chelsea, o carte de credit American Express și un permis de conducere britanic. Se gândiseră la toate.

Rutele alternative erau clar expuse. Avionul direct de la Paris la Londra nu era pe listă. Surprinzător cât de rece și calculată era acum. Avea o șansă extrem de mică să poată fugi, dacă se va ivi cumva un prilej. I s-ar simți lipsa aproape imediat. Vor pune îndată aeroporturile sub supraveghere.

Părea evident că același lucru se va întâmpla și cu capetele de linie ferată de la Calais și Boulogne. Dar cei de la Londra indicaseră o altă rută, care ar fi putut să fie trecută cu vederea. Există un tren de la Paris la Rennes, unde putea fi schimbat cu alt tren până la St. Malo, pe coasta bretonă. De acolo exista un hidro-glisor până la Jersey, una din insulele din Canalul Mânecii. Iar de la Jersey erau mai multe zboruri pe zi spre Londra.

Se sculă încet, se duse tiptil în baie și închise ușa. Apoi ridică receptorul telefonului de pe perete și sună la recepție. Îi răspunseră extrem de prompt. Da, era un tren de noapte spre Rennes, care pleca

din Gare du Nord la ora unsprezece. La Rennes avea de așteptat un pic, dar putea s-ajungă la St. Malo la micul dejun. Avea timp suficient să prindă hidroglisorul.

Trase apa la toaletă și se întoarse în dormitor, destul de încântată de ea însăși, căci nu spusese numărul camerei și nici numele ei. Întrebarea ar fi putut să fie pusă de oricare dintre sutele de clienți.

— Te-au transformat într-un animal de junglă, Tania, își spuse ca în șoaptă.

Își scoase din șifonier geanta de voiaj în care își lua cu ea întotdeauna tot felul de fleacuri la concerte. Nu putea să-ascundă mare lucru în ea. S-ar vedea. Se gândi câteva clipe, apoi scoase o pereche de eterne din piele moale de căprioară și le rula astfel încât să intre perfect pe fundul genții. Luă după aceea de pe un umeras o salopetă neagră de bumbac, o împături și o băgă înăuntru. Puse apoi deasupra partitura pentru pian și pe cea pentru orchestră, pe care le studiase.

Deci nu mai avea nimic de făcut. Se duse la fereastră și se uită afară. Ploua din nou și o trecură fiori, simțindu-se deodată singură și își aminti de Devlin și de forța lui. Se gândi o clipă să-i telefoneze, dar nu era bine. Nu de acolo. Convorbirea va fi detectată în câteva minute din momentul când vor începe verificarea. Se întoarse la pat și stinse veioza. De-ar putea dormi un ceas, două! Apoi chipul acela ieși la iveală din subconștientul ei. Chipul livid și osos al lui Cuchulain și ochii lui întunecați n-o lăsară să doarmă.

Se îmbracă pentru concert cu o rochie lungă de catifea neagră, creație a casei Balmain, foarte frapantă, cu o jachetă asortată. Perlele de la gât și cerceii trebuiau să-i poarte noroc, fiind un dar primit de la soții Maslovski înainte de finala concursului Ceaikovski, cel mai mare succes al ei.

Natașa intră și se opri în spatele ei, la măsuta de toaletă.

— Ești gata? Se apropie ora, Își puse mâinile pe umerii Taniei. Arăți splendid.

— Mulțumesc. Mi-am pregătit geanta.

Natașa o ridică.

— Ți-ai pus un prosop? Întotdeauna uiți. Desfăcu fermoarul și o deschise înainte ca Tania să poală protesta, apoi înlemni. O privi cu ochii mari.

— Te rog, spuse Tania în șoaptă. Dacă am însemnat vreodată ceva pentru tine.

Femeia mai în vârstă respiră adânc, se duse în baie și se întoarse cu un prosop. Îl împături, îl băgă în geantă și o închise, trăgând fermoarul.

— Așa, spuse ea. Acum suntem gata.

— Mai plouă?

— Da.

— Atunci nu-mi pun pelerina de catifea. O să-mi pun trendul.

Natașa îl scoase din șifonier și i-l puse pe umeri. Tania simți o clipă cum i se crispează mâinile.

— Acum hai să mergem.

Tania luă geanta, deschise ușa și trecu în

cealaltă cameră, unde așteptau Șepilov și Turkin. Amândoi erau în smoking, pentru recepția de după concert.

— Dacă-mi este permis să remarc, arătați superb, tovarășă, îi spuse Turkin. Faceți cinste țării noastre.

— Scutește-mă de complimente, căpitane, spuse ea pe un ton glacial. Dacă vrei să-mi fii de folos, poți să-mi duci geanta, spuse ea întinzându-i-o, apoi ieși.

Sala de concerte a Conservatorului era plină ochi pentru această ocazie specială. Când Tania ieși pe scenă, orchestra se ridică în picioare ca s-o primească și izbucniră ropote de aplauze, publicul ridicându-se de asemenea în picioare, urmând exemplul președintelui Mitterrand.

Se așază și orice zgomot încetă. Era liniște deplină în timp ce dirijorul aștepta, cu bagheta ridicată, apoi o coborî și când orchestra începu să cânte, mâinile Taniei Voroninova se unduiră peste claviatură.

O cuprinse un val de bucurie, aproape de extaz și cântă cum nu mai cântase niciodată, cu o energie nemaicunoscută, vibrantă — ca și cum atunci ar fi ieșit la lumină ceva care era închis în ea de 'ani de zile. Orchestra îi răspundea, încercând să fie la înălțimea ei, astfel încât la sfârșit, în dramaticul final al splendidului concert al lui Rahmaninov, se contopiră într-un tot, care zămisli o trăire pe care puțini din cei ce se aflau acolo în seara aceea o vor uita.

Ovațiile publicului au fost altfel decât tot ce auzise în viața ei. Rămase acolo în fața lor, cu orchestra în picioare în spatele ei, toți aplaudând și

cineva aruncă o floare pe scenă, urmată de altele pe care femeile și le desprindeau de la corsaj.

Se retrase în culise, unde Natașa o aștepta cu lacrimile șiroindu-i pe obraji și o luă în brațe.

— Babușka, ai fost minunată. A fost cel mai bun concert al tău.

Tania o îmbrățișa cu patimă.

— Știu. Această seară îmi aparține, e unica seară în care simt că pot înfrunta întreaga lume, dacă e nevoie, și să ies învingătoare. Se întoarce și se duse din nou pe scenă, în fața publicului, care nu se mai oprea din aplaudat.

Francois Mitterrand, președintele Republicii franceze, îi luă amândouă mâinile și i le sărută cu căldură.

— *Mademoiselle*, mă înclin în fața dumneavoastră. Extraordinară interpretare!

— Sunteți prea amabil, *monsieur le Président*, răspunse ea în limba lui.

Mulțimea se îmbulzea în jurul ei, se împărțea șampanie și aparatele de fotografiat declanșară blitzurile în timp ce președintele toasta în cinstea ei și apoi o prezentă ministrului Culturii și altora. Îi zări pe Șepilov și Turkin lângă ușă, discutând cu Nikolai Belov, care arăta foarte bine în costum de seară din catifea și cămașă cu jabou. Ridică paharul să toasteze și veni spre ea. Tania se uită la ceas. Era puțin trecut de zece. Dacă voia să plece, trebuia s-o facă repede.

Belov îi luă mâna dreaptă și i-o sărută.

— Colosal! Ar trebui să te înfurii mai des.

— E și acesta un punct de vedere. Tania mai luă un pahar cu șampanie de la un chelner. Toți diplomații de vază par să fie aici. Trebuie să fii mulțumit. E un adevărat triumf.

— Într-adevăr, dar să recunoaștem că noi, rușii, am avut întotdeauna un simț al muzicii, care le lipsește altor popoare.

Tania aruncă o privire în jur.

— Unde e Natașa?

— Acolo, cu ziaristii. S-o chem?

— Nu-i nevoie. Vreau să mă duc puțin până la cabină, dar pot să mă descurc și singură.

— Desigur, li făcu semn din cap lui Turkin care veni spre ei. Condu-o pe tovarășa Voroninova la cabină, Turkin. Așteapt-o și însoțește-o înapoi. Îi zâmbi Taniei. Să nu te strivească lumea.

Lumea îi făcu loc, toți zâmbindu-i și ridicându-și paharele și Turkin o urmă pe culoarul îngust până la cabină.

Tania deschise ușa.

— Sper că am voie să mă duc singură la toaletă. El zâmbi batjocoritor.

— Dacă insistați, tovarășe.

Își scoase o țigară și o aprinse în timp ce ea închise ușa. N-o încuie, își azvârli doar pantofii, își scoase jacheta și își trase fermoarul frumoasei rochii, lăsând-o să cadă pe pardoseală. Își scoase într-o clipită salopeta din geantă, o îmbrăcă în câteva secunde, îi trase fermoarul și își puse cizmele din piele de căprioară. Își luă de pe jos

trendul și poșeta, intră în toaletă, închise ușa și apoi o încuie.

Studiase fereastra mai devreme. Era destul de mare ca să poată să iasă prin ea și dădea într-o curtică de la parterul Conservatorului. Se urcă pe closet și se strecură afară. Începuse să plouă tare. Își puse treniul, își luă geanta de umăr și fugi spre poartă. Avea un zăvor tras pe dinăuntru și o deschise ușor. Peste o clipă, străbătea zorită rue de Madrid în cău-tarea unui taxi.

8

Era noaptea târziu și Devlin se uita la un film la televizor, când sună telefonul. Se auzea surprinzător de bine, atât de bine, încât la început crezu că suna cineva din localitate.

— Domnul profesor Devlin?

— Da.

— Eu sunt, Tania, Tania Voroninova.

— Unde ești? Întrebă Devlin.

— În Gare du Nord, la Paris. Mai am doar două minute până la plecarea trenului de noapte spre Rennes.

— Spre Rennes? se miră Devlin. De ce naiba te duci acolo?

— Acolo schimb trenul ca s-ajung la St. Malo, unde sosesc la ora micului dejun, când există un hidroglisor spre Jersey. În Jersey sunt practic în Anglia. O dată ajunsă acolo, sunt în siguranță. Voi lua un avion spre Londra. Am avut la dispoziție doar câteva minute ca să-i îndepărtiez de pe urmele mele, așa că probabil că celelalte rute sugerate de oamenii voștri vor fi blocate.

— Așadar te-ai răzgândit. De ce?

— Să zicem că mi-am dat seama că pe dumneavoastră vă plac și că pe ei nu-i plac. Nu înseamnă că

îmi urăsc țara. Doar pe unii oameni ai ei. Trebuie să plec.

— Voi lua legătura cu Londra, spuse Devlin, Sună-mă din Rennes. Succes.

Telefonul se închise. Devlin rămase cu receptorul în mână, cu un ușor zâmbet ironic pe față și o expresie oarecum mirată.

— Ta uită-te, spuse el încet. O fată bună de dus acasă ea s-o prezinți mamei, zău așa.

Formă numărul din Cavendish Square și Ferguson răspunse aproape imediat.

— Aici Ferguson.

Părea supărat.

— Stai cumva în pat și ie uiți la televizor la filmul cu bătrânul Bogart? Întrebă Devlin.

— Dumnezeule, te-ai apucat de ghicit?

— Ei bine, poți să stingi televizorul și să te dai jos din pat, pușlama bătrână. Jocul se-ncinge.

Vocea lui Ferguson se schimbă.

— Ce tot spui?

— Spun că Tania Voroninova a tulit-o. M-a sunat adineauri din Gare du Nord. Se grăbea să prindă trenul de noapte spre Rennes, de unde ia alt tren spre St. Malo. Mâine dimineață are un hidroglisor spre Jersey. S-a gândit că celelalte rute ar putea fi blocate.

— Deșteaptă fată, spuse Ferguson. Se vor folosi de toate șiretlicurile pe care le cunosc ca s-o aducă înapoi.

— O să mă sune când ajunge la Rennes, Bănuiesc că asta se va întâmpla pe la trei și jumătate, patru.

— Bravo, băiete, îi spuse Ferguson. Stai lângă telefon. O să te sun.

În apartamentul lui, Harry Fox tocmai voia să intre la duș, înainte de culcare, când sună telefonul. Răspunse înjurând. Avusese o zi grea. Avea nevoie de un somn bun.

— Harry?

Deveni imediat atent auzind glasul lui Ferguson.

— Da, sir.

— Urnește-te până aici. Avem treabă.

Cussane lucra în biroul lui la predica duminicală, când senzorul conectat la aparatura din pod semnaliza. Până să ajungă sus, Devlin închisese telefonul. Dădu banda înapoi, ascultând cu atenție. După ce se termină, rămase o clipă gândindu-se la implicații, care erau toate rele.

Coborî în birou și îl sună imediat pe Cerni. Când profesorul răspunse, Cussane spuse:

— Eu sunt. Ești singur?

— Da. Tocmai mă pregăteam de culcare. De unde sun?

— De acasă. Aveam probleme mari. Ascultă eu atenție.

După ce termină, Cerni spuse:

— E tot mai rău. Ce vrei să fac?

— Vorbește imediat cu Lubov. Spune-i să ia legătura de îndată cu Belov la Paris. Poate că ei o pot opri.

— Și dacă nu reușesc?

— Atunci va trebui să mă ocup personal de ea când va sosi aici. O să te țin la curent, așa că stai lângă telefon.

Își turnă un whiskey și se instalează în fața căminului. Ciudat, dar și-o imaginea și acum așa cum era în urmă cu mulți ani, o fetiță slăbuță, stând în ploaie.

Ridică paharul și spuse încet:

— În sănătatea ta, Tania Voroninova. Hai că vedem dacă poți să-i alergi pe ticăloșii ăia până le iese sufletul.

După cinci minute, Turkin își dăduse seama că ceva nu era deloc în regulă, intrase în cabină și descoperise ușa de la toaletă încuiată. Singurul răspuns la bătăile lui precipitate în ușă fiind tăcerea, se hotărî să spargă ușa. Toaleta goală, fereastra spuneau totul. Se cățăără pe fereastră, sări în curte și o porni pe rue de Madrid. Nici urmă de ea. Ocoli până ajunse în fața Conservatorului și intră prin ușa principală, negru de furie. Cariera lui, însăși viața lui erau pe muchie de cuțit acum, din cauza acelei femei blestemată.

Belov era la un alt pahar cu șampanie, absorbit într-o conversație cu ministrul Culturii, când Turkin îl băt看 pe umăr.

— Iertați-mă că vă deranjez, tovarășe colonel, dar pot să vă spun două vorbe?

Îl duse în colțul cel mai apropiat și îi dădu vestea cea rea.

Nikolai Belov descoperise că adversitățile îl făceau întotdeauna să dea din el tot ce avea mai

bun. Nu fusese niciodată genul care se văicărește după ce s-a întâmplat o boacănă. Acum ședea la masa de lucru în biroul de la ambasadă, față în față cu Natașa Rubenova. Șepilov și Turkin stăteau lângă ușă.

— Te mai întreb o dată, tovarășă, îi spuse el. Ți-a pomenit ceva despre asta? Dintre toți, ai fost categoric singura care ar fi putut avea vreo idee despre intențiile ei.

Natașa era sincer tristă și înlăcrimată, ceea ce o ajuta să mintă foarte ușor.

— Sunt la fel de uluită ca și dumneavoastră, tovarășe colonel.

Belov oftă și-i făcu semn din cap lui Turkin, care veni în spatele ei, împingând-o pe un scaun. Își scoase mănua din mână dreaptă și o strânse de gât, atingându-i un nerv și provocându-i o durere îngrozitoare.

— Te mai întreb o dată, spuse Nikolai Belov cu blândețe. Te rog, fii înțeleghătoare. Nu-mi plac treburile astea.

Natașa, copleșită de durere, furie și umilință, făcu cel mai curajos gest din viața ei.

— Vă rog, tovarășe, vă jur că nu mi-a spus nimic! Absolut nimic!

Țipă din nou, când degetul lui Turkin îi găsi nervul dureros și Belov flutură din mână.

— Ajunge. Sunt convins că spune adevărul. Ce rost ar avea să mintă?

Natașa rămase ghemuită pe scaun, plângând, iar Turkin spuse:

— Acum ce facem, tovarășe?

— Toate aeroporturile sunt supravegheate de noi. N-ar fi putut lua nici un avion până acum.

— Dar Calais și Boulogne?

— Oamenii noștri au pornit deja pe cale rutieră. Cel mai devreme ar putea pleca, din ambele puncte, cu unul din feriboturile de dimineață iar ei vor ajunge acolo înainte de plecarea lor.

Șepilov, care vorbea rareori, spuse calm:

— Scuzați-mă, tovarășe colonel, dar ați luat în considerare posibilitatea ca ea să ceară azil la ambasada britanică?

— Bineînțeles, îi spuse Belov. Întâmplător, am introdus încă din iunie anul trecut un sistem de supraveghere care operează la intrare în orele de întuneric, din motive destul de evidente. E sigur că încă n-a apărut acolo și dacă va apărea... Dădu din umeri.

Ușa se deschise și Irana Vronski dădu buzna înăuntru.

— Pentru dumneavoastră, tovarășe Lubov, direct de la Dublin. E foarte urgent. S-a făcut legătura prin radio pe linia unu.

Belov ridică receptorul și ascultă. Când, în cele din urmă. Îl puse jos, zâmbea.

— Până acum totul e-n regulă. Fata a luat trenul de noapte spre Rennes. Hai să ne uităm pe hartă. Făcu semn din cap către Natașa. Ia-o de aici, Irana.

Turkin spuse:

— Dar de ce Rennes?

Belov găsi localitatea pe harta de pe perete.

— Ca să ia de acolo un alt tren spre St. Malo. Iar de la St. Malo va lua hidroglisorul spre Jersey, una din insulele din Canalul Mânecii.

— Teritoriu britanic?

— Exact. Jersey, dragul meu Turkin, e într-adevăr o localitate mică, dar este cea mai importantă bază financiară insulară din lume. Au un aeroport excelent, cu mal multe zboruri pe zi spre Londra și multe alte locuri.

— E-n regulă, spuse Turkin. Să pornim cu mașina spre St. Malo, ca s-ajungem înaintea ei.

— O clipă. Să ne uităm în ghidul rutier Michelin, Belov găsi ghidul roșu în sertarul din stingă sus al biroului și începu să-l răsfoiască.

— Am găsit — St. Malo. Patru sute optzeci și șase de kilometri de la Paris și bună parte din ei pe drumurile de țară din Bretagne. Imposibil de ajuns acum cu mașina până acolo, nu e timp. Du-te până la Biroul 5, Turkin. Vezi dacă avem vreun om de care ne putem folosi în St. Malo. Iar tu, Șepilov, spune-i Iranei să-mi dea toate informațiile pe care le are despre Jersey, Aeroport, port, orarul zborurilor și al ambarcațiunilor și așa mai departe. Repede!

În Cavendish Square, Kim făcea focul în salon, în timp ce Ferguson, îmbrăcat cu un vechi halat de molton, ședea la birou, luptându-se cu un vraf de hârtii.

Servitorul *ghurka* se ridică.

— Doriți cafea, *sahib*?

— Doamne ferește, Kim. Un ceai bun și proaspăt — ține-l cald — și niște sandvișuri. Te las pe tine să alegi.

Kim ieși și Harry Fox intră zorit dinspre birou.

— Uitați sir, care e situația. Fata va face o întrerupere de aproape două ore la Rennes. De acolo până la St. Malo sunt unsprezece kilometri. Va sosi la șapte și jumătate.

— Și hidroglisorul?

— Pleacă la opt și cincisprezece. Călătoria durează cam un ceas și un sfert. Se schimbă și ora, desigur, deci ajunge în Jersey la opt și jumătate, ora noastră. E un avion de la Jersey la Londra, la aeroportul Heathrow, la zece și zece. Are destul timp să-l prindă. E o insulă mică, sir. Un taxi face doar cincisprezece minute din port până la aeroport.

— Nu trebuie să fie singură, Harry. Vreau s-o întâmpine cineva. Pleci imediat acolo. Trebuie să existe un zbor la prima oră.

— Din păcate, ajunge la Jersey abia la nouă și douăzeci.

Ferguson spuse:

— Fir-ar să fie! și bătu cu pumnul în masă tocmai când Kim intra cu o tavă pe care se aflau serviciul de ceai și sandvișuri proaspăt făcute. Dinspre ele venea inconfundabilul miros de costiță prăjită.

— Există o posibilitate, sir.

— Care anume?

— Vărul meu, Alex, sir. Alexander Martin. De fapt, mi-e văr de-al doilea. Locuiește în Jersey, Lucrează în finanțe. E căsătorit cu o localnică.

— Martin? Ferguson se încruntă. Mi-e cunoscut numele.

—E și normal, sir. L-am mai folosit. Pe vremea când lucra aici, în City, la o barcă comercială, călătorea foarte mult. La Geneva, Zurich, Berlin, Roma.

— Nu e pe lista agenților activi?

— Nu, sir. L-am, folosit mai mult pe post de curier, deși în urmă cu trei ani s-a produs un incident în Berlinul de Est și lucrurile ne-au cam scăpat din mână, dar el s-a comportat destul de bine.

— Acum îmi amintesc, spuse Ferguson. Trebuia să ia niște documente de la o femeie și când a aflat că fusese deconspirată, a scos-o pe la punctul de control Charlie în portbagajul mașinii.

— El e, Alex, sir. A fost pentru scurt timp ofițer în Garda Velșă, a făcut trei runde de serviciu în Irlanda. Un muzician deosebit de dotat. Cântă destul de bine la pian. Un nebun de zile mari. Tipic velș.

— la legătura cu el! spuse Ferguson. Acum, Harry! Îi plăcea ideea cu Martin și brusc se înveseli. Se servi cu unul din sandvișurile cu costiță.

— Da' știi că sunt bune?

Alexander Martin era un bărbat de treizeci și șapte de ani, înalt, destul de chipeș, cu o înfățișare înșelătoare de om leneș. Avea permanent pe buze un zâmbet tolerant, foarte necesar în meseria de agent de investiții, pe care o practica de când se mutase în Jersey, cu optsprezece luni în urmă. După cum îi mărturisise soției sale, Joan, în mai multe rânduri, ceea ce era neplăcut când lucrai în domeniul investițiilor era faptul că aveai de-a face

cu oamenii bogați, pe care, luați la un loc, ca o clasă socială, îi ura din tot sufletul.

Viața avea totuși compensațiile ei. Era un pianist dotat, chiar dacă nu unul mare. Dacă ar fi fost viața lui ar fi fost poate cu totul alta. Acum ședea la pian în livingul casei sale atât de plăcute din St. Aubin. cu vedere spre mare, și cânta o piesă de Bach — o muzică glacială, sclipitoare, care cerea o concentrare totală. Era îmbrăcat în smoking și la gât avea o cravată neagră, desfăcută. Telefonul sună preț de câteva clipe până când să-și dea seama de acest lucru. Se încruntă, amintindu-și cât de târziu era, și ridică receptorul.

— Martin la telefon.

— Alex? Aici Harry. Harry Fox.

— Dumnezeuule! spuse Alex Martin.

— Ce fac Joan și copiii?

— Au plecat în Germania pentru o săptămână.

Stau la soră-sa. Soțul ei este maior în vechea voastră gașcă. Detmold.

— Deci ești singur? Credeam că ești în pal.

— Abia am venit de la un dineu. Martin se trezise acum de-a binelea, știind din experiență că nu era un telefon de curtoazie. Hai, Harry, spune despre ce este vorba.

— Avem neapărat nevoie de tine, Alex, dar nu ca în alte dați. Avem nevoie de tine acolo. În Jersey.

Alex Martin râse, mirat.

— În Jersey? Cred că glumești.

— În legătură cu o fată, Tania Voroninova. Ai auzit de ce?

— Cum naiba să nu fi auzit? îi spuse Martin. Este de ani de zile una dintre cele mai bune pianiste. Am văzut-o cântând la Albert Hall în concertele de promenadă ale stagiunii trecute. La birou primesc zilnic ziarele din Paris. În acest moment este acolo, într-un turneu de concerte.

— Ba nu este, spuse Fox. La ora asta este probabil la jumătatea drumului spre Rennes, în trenul de noapte. Încearcă, să fugă, Alex.

— Ce să facă?!

— Dacă are noroc, se va urca în hidroglisor la St. Malo și va sosi în Jersey la opt și douăzeci. Are un pașaport britanic pe numele Joanna Frank.

Martin înțelese acum despre ce era vorba.

— Și vrei s-o întâmpin?

— Exact. Te duci direct la aeroport și o expediezi cu avionul de zece și zece la Heathrow. Asia-i tot. Aici o preluăm noi. Crezi că o vreo problemă pentru tine?

— Nici o problemă. Știu cum arată. De fapt, cred că mai am programul concertului de la Albert Hall. Are și fotografia acolo.

— Minunat, îi spuse Fox. Îl va suna pe unul din oamenii noștri când va ajunge la Rennes. O să-i transmitem că vii s-o întâmpini.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Martin auzi:

— Aici Ferguson.

— Vă salul, sir.

— Iți suntem recunoscători.

— E o nimica toată, sir. Un singur lucru ar mai fi. Cealaltă parte cum va reacționa?

— Probabil că în nici un fel. KGB-ul va aștepta în toate locurile la care te duce gândul în prima clipa — aeroportul Charles de Gaulle, Calais, Boulogne. E foarte puțin probabil să le treacă prin cap că ar veni acolo. Ți-l mai dau pe Harry.

Fox spuse:

— Vom ține legătura îndeaproape, Alex. Îți dau numărul de aici, în caz că ai vreo problemă.

Martin și-l notă.

— Cred că o să meargă ca pe roate. E un interludiu plăcut pentru mine în rutina afacerilor. O să te sun.

Acum era pe deplin treaz și categoric foarte vesel. Nici o speranță să mai doarmă. Lucrurile se precipitau. Își turnă o votcă cu apă tonică și se întoarse la pian, la Bach-ul lui.

Biroul 5 era acea secție a ambasadei sovietice din Paris care se ocupa de Partidul Comunist Francez, de infiltrarea sindicatelor și așa mai departe. Turkin își pierdu o jumătate de ceas cu dosarul pe care-l aveau despre St, Malo și zona apropiată, dar nu descoperi nimic.

— Nenorocirea este, tovarășe, îi spuse el lui Belov când se întoarse în birou, că Partidul Comunist Francez nu este demn de nici o încredere. Francezii au tendința de a pune țara înaintea partidului când se îngroașă lucrurile.

— Știu, spuse Belov. Asta se trage dintr-o credință înnăscută în propria lor superioritate. Arată spre hârtiile răspândite pe biroul lui. Am studiat foarte atent insula Jersey. Soluția este destul de

simplă. Cunoști micul aerodrom de lângă Paris, pe care l-am mai folosit?

— Croix? spuse Turkin. Taxiurile Aeriene Lebel?

— Exact. Aeroportul Jersey se deschide devreme. Ai putea ateriza acolo la șapte. Ai timp suficient să ajungi în port ca s-o întâmpini. Ai ca de obicei la dispoziție mai multe pașapoarte. Ai putea pleca în calitate de om de afaceri francez.

— Dar cum o aducem înapoi? întrebă Turkin. Ar trebui să trecem prin vamă și pe la punctul de imigrări ca să luăm avionul de întoarcere de la Jersey. Ar fi imposibil. Ea ar putea foarte ușor să provoace un scandal.

— Scuzați-mă, tovarășe colonel, interveni Șepilov, dar este absolut necesar s-o aducem cu orice preț înapoi, de vreme ce unicul scop al acestei afaceri este doar s-o silim să nu vorbească? Sau m-am înșelat eu?

— Categorical că te-ai înșelat, îi spuse Belov pe un ton glacial. În orice condiții, oricât de greu ar fi, generalul Maslovski vrea s-o aducem înapoi. N-aș vrea să fiu în pielea ta, în cazul când ar trebui să raportezi că ai fost nevoit s-o împuști, Șepilov. Cred că există o soluție foarte simplă. Conform ghidurilor, la St. Helier e un port pentru iahturi. Au ambarcațiuni de închiriat. Turkin, navigația era parcă un fel de hobby al tău, în țară.

— Da, tovarășe.

— Bun. Atunci sunt convins că nu este pentru tine o problemă să pilotezi o șalupă cu motor de la Jersey la St. Malo. Acolo poți închiria o mașină și s-o aduci înapoi pe șosea.

— Am înțeles, tovarășe colonel.

Irana intră cu o tavă cu cești cu cafea. Colonelul spuse:

— Excelent. Acum tot; ce avem de făcut este să găsim pe cineva care să-l scoale din somn pe Lebel. Totul trebuie sincronizat la fix.

Spre surprinderea ei, Tania reuși să doarmă aproape tot timpul cât dură călătoria cu trenul și ca s-o trezească, cei doi tineri studenți care călătoriseră în același compartiment cu ea de la Paris au trebuit să o zgâlțâie. Deși ploaia încetase, era foarte frig la ora trei și jumătate pe peronul gării din Rennes. Studenții cunoșteau un local deschis toată noaptea, lângă gară, pe bulevardul Beaumont și o conduseră până acolo. Înăuntru era cald, atmosfera era îmbietoare și nu era prea multă lume. Comandă o cafea și o omletă și se duse să-l sune pe Devlin de la telefonul public.

Devlin, care aștepta îngrijorat, spuse:

— Te simți bine?

— Minunat, spuse ea. Am reușit chiar să dorm în tren. Fiți liniștit. Nu pot să bănuiesc unde mă aflu. Când o să vă revăd?

— Curând, îi spuse Devlin. Mai întâi să ajungi cu bine la Londra. Acum fii atentă. Când hidroglisorul va sosi în Jersey, vei fi întâmpinată de un om pe nume Martin. Alexander Martin. Se pare că e un admirator de-al tău, așa că știe cum arăți.

— Am înțeles. Altceva?

— Nimic.

— E-n regulă. Atunci mă întorc la omleta mea, domnule profesor.

Închise telefonul și Devlin puse receptorul la loc. Strașnica față, își spuse el și intră în bucătărie. În vila lui Harry Cussane îl suna deja pe Paul.

Croix era un mic aerodrom, cu un turn de control. două hangare și trei barăci Nissen, sediul unui club aviativ, folosit în același timp și de Pierre Lebel pentru firma lui de taxiuri aeriene. Lebel era un individ posac și taciturn care nu pune niciodată întrebări indiscrete dacă clientul plătea bine. Mai zburase pentru Bolov în câteva ocazii și îi cunoștea bine pe Turkin și Șepilov. Habar n-avea că sunt ruși. Bănuise întotdeauna că făceau ceva ilegal, dar atâta timp cât nu era vorba de droguri și plăteau bine, n-avea nimic de obiectat. Îi aștepta, când cei doi sosiră și deschiseră ușa hangarului principal ca să poată intra în el cu mașina.

— Care e avionul? Întrebă Turkin.

— Vom folosi un Chieftain. E mai rapid decât Cessna și până la Golful St. Malo avem vântul din față.

— Când plecăm?

— Cât de curând doriți.

— Dar știam că aeroportul din Jersey se deschide abia la șapte.

— Cine v-a spus asta a înțeles greșit. Oficial se deschide la șapte și jumătate pentru taxiurile aeriene. Dar aeroportul este deschis de la cinci și jumătate pentru avioanele de presă.

— Avioane de presă?

— Cu ziarele din Anglia. Poșta și așa mai departe. De obicei răspund cu amabilitate la solicitarea unei aterizări în zori, mai ales dacă te cunosc. Am înțeles că e un zbor urgent.

— Bineînțeles că este, îi spuse Turkin.

— E-n regulă, haideți în birou să stabilim termenii afacerii.

Biroul, la care se ajungea pe o scară șubredă, era mic și înghesuit, pe masa de lucru era dezordine, și întreaga încăpere era luminată de un singur bec. Turkin îi înmână lui Lebel un plic.

— Ar fi bine să-i numeri.

— Bineînțeles, spuse francezul și în clipa aceea sună telefonul. Răspunse imediat, apoi îi pasă lui Turkin receptorul.

— Pentru dumneavoastră.

Belov spuse:

— Fata e la Rennes și a luat legătura cu Devlin. A apărut o nouă complicație. Un anume Alesander Martin o întâmpină când sosește cu hidroglisorul la Jersey.

— Un profesionist? întrebă Turkin.

— N-avem absolut nici o informație asupra lui. Cine s-ar fi gândit că au un om într-un loc ca Jersey? Și totuși...

— Nici o problemă, spuse Turkin. Ne vom ocupa noi de asta.

— Succes.

Telefonul se închise și Turkin se întoarse Spre Lebel.

— E-n regulă, prietene. Putem porni.

Era doar șase când au aterizat pe aeroportul Jersey. Dimineața era splendidă, cerul începea deja să se lumineze la răsărit, la orizont apărând o licărire portocalie în timp ce se iveau soarele. Ofițerul care era de serviciu la vamă și la imigrare se arăta amabil și prevenitor. Nici n-avea vreun motiv să nu fie, întrucât pașapoartele lor franceze erau absolut în regulă și prin Jersey se perindau anual mii de vizitatori francezi.

— Faceți o escală aici? îl întrebă el pe Lebel.

— Nu. mă întorc imediat la Paris, îi spuse francezul.

— Și dumneavoastră, domnilor?

— Stăm trei, patru zile. Afaceri și distracție, spuse Turkin.

— N-aveți nimic de declarat? Ați citit anunțul?

— Absolut nimic. Turkin îi întinse geanta de voiaj. Ofițerul clătină din cap.

— E-n regulă, domnilor. Ședere plăcută.

Dădură mâna politicoși cu Lebel și trecură în Raia de sosire, care la ora aceea matinală era pustie. Afară erau parcate câteva mașini, dar stația de taxiuri era goală. Pe perete se afla un telefon, dar în clipa când Turkin se îndrepta spre el, Șepilov îi atinse brațul și-i făcu semn cu degetul. Un taxi trăgea la intrarea în aeroport. Două stewardese coborâră și intrară. Rușii așteptară și taxiul trase lângă ci.

— Ați pornit-o devreme, domnilor, spuse șoferul.

— Da, adineauri am venit de la Paris, îi spuse Turkin. Cu un avion particular.

— Aha. Unde vă duc?

Turkin, care-și petrecuse aproape tot timpul cât durase zborul studiând ghidul insulei Jersey pe care i-l procurase Irana și în mod deosebit harta orașului St. Helier, spuse:

— La Weighbridge, parcă așa se cheamă. Lângă port, Taxiul porni.

— Deci n-aveți nevoie de un hotel?

— Ne întâlnim mai târziu cu niște amici. Se ocupă ei de lucrurile astea; ne-am gândit să mâncăm ceva mai întâi.

— E foarte bine acolo. În apropiere de Weighbridge e un local care se deschide devreme. Vă conduc.

La ora aceea matinală drumul nu era deloc aglomerat și parcurseră porțiunea până la Bel Royal și artera de circulație cu două benzi Victoria Avenue, în doar ceva mai mult de zece minute. Soarele se înălța pe cer și perspectiva care se deschidea dincolo de golful St. Aubin era de-a dreptul spectaculoasă, fluxul înconjurând cu apă stânca pe care se afla castelul Elisabeth. În fața lor se vedea orașul, digul portului și macaralele înălțându-se spre cer în depărtare.

Șoferul viră, intrând în parcare de la capătul falezei.

— Am ajuns, domnilor. Acesta este Weighbride. Acolo e agenția turistică. Se descinde mai târziu, dacă aveți nevoie de vreo informație. Localul este chiar peste drum, acolo, după colț. Să vedem cât

aveți de plătit. Trei lire și suntem chit.

Turkin, care căpătase de la Irana câteva sute de lire în bancnote englezești, scoase o hârtie de cinci lire din portofel.

— Păstrează restul. Ai. fost foarte amabil. Unde e portul pentru ambarcațiuni mici?

Șoferul arată cu mâna.

— La celălalt capăt al portului. Ajungeți pe jos, ocolind portul.

Turkin făcu semn din cap spre digul care mergea spre largul golfului.

— Și navele sosesc aici?

— Da. La Cheiul Albert. Se vede de aici rampa pentru feribotul de mașini. Hidroglisoarele opresc mai încolo.

— E-n regulă, spuse Turkin. Mulțumesc mult.

Coborâra și taxiul plecă. La câțiva metri, era un closet public și, fără să rostească un cuvânt, Turkin o luă înainte și Șepilov îl urmă. Turkin își deschise geanta de voiaj și scotoci pe sub îmbrăcămintea pe care o conținea, ridică fundul dublu și scoase la iveală două pistoale. Își vârî unul în buzunar și i-l dădu pe celălalt lui Șepilov. Erau pistoale automate, fiecare prevăzut cu o surdină.

Turkin trase fermoarul genții de voiaj.

— Până aici totul e-n regulă. Hai să vedem cum arată portul pentru ambarcațiuni mici.

În port erau ancorate câteva sute de ambarcațiuni de toate formele și dimensiunile. lahturi, vaporeșe de croazieră, șalupe rapide. Găsiră

destul de ușor birourile unei firme care închiria ambarcațiuni, dar încă nu deschisese.

— E. prea devreme, spuse Turkin. Hai să coborâm să aruncăm o privire.

O luară pe unul din pontoanele plutitoare, de ale cărui laturi erau ancorate ambarcațiuni, se opriră, apoi intrară pe un altul. Lui Turkin îi mersese bine întotdeauna. Iua foarte încrezător în destinul lui. Prostia aceea cu Tania Voroninova fusese ca un hâc nefericii în cariera lui, dar era convins că lucrurile se vor aranja. Și în clipa aceea, soarta interveni în joc.

La capătul pontonului era ancorat un vaporeș de croazieră, de un alb strălucitor, cu o dungă albastră deasupra liniei de plutire. La pupa era scris numele ambarcațiunii, *L'Alouette*, și locul înregistrării, Granville, despre care Turkin știa că e un port de pe coastă, în apropierea localității St. Malo. Pe punte apărură o pereche care vorbea franțuzește. Bărbatul era înalt, cu barbă și purta ochelari. Era îmbrăcat cu o haină marinărească de culoare închisă. Femeia purta blue-jeans și o jachetă identică, iar pe cap avea un batic.

În timp ce bărbatul c» ajută să treacă peste balustradă, Turkin îl auzi spunând:

— Mergem pe jos până în stația de autobuz. De acolo luăm un taxi spre aeroport. Avionul de Guernsey decolează la opt.

— La ce oră ajungem înapoi? spuse ea.

— La patru. Avem timp să luăm micul dejun la aeroport.

Cei doi se îndepărtară. Șepilov spuse:

— Ce este Guernsay?

— Următoarea insulă, îi răspunse Turkin. Am citii despre ea în ghid. Sunt zboruri inter-insulare de mai multe ori pe zi. Durează doar cincisprezece minute. O plimbare de o zi pentru turiști.

— Te gândești și tu la ce mă gândesc eu? întrebă Șepilov.

— E o ambarcațiune frumoasă, spuse Turkin. Am putea ajunge la St. Malo și să plecăm mai departe cu câteva ceasuri bune înainte ca ăștia doi să se întoarcă aici după-amiază. Scoase un pachet de țigări franțuzești și-i oferii una tovarășului lui. Să-i lăsăm să se îndepărteze și pe urmă verificăm.

Făcură o plimbare pe pontoane, apoi după zece minute se întoarseră și urcară la bord. Ușa de la scara care ducea spre puntea de dedesubt era încuiată. Șepilov scoase un șis și o forță cu dexteritate. Jos se aflau două cabine frumos mobilate, un salon și o bucătărie. Se întoarseră pe punte și încercară ușa de la timonerie. Era deschisă.

— Cheia de contact nu-i aici.

— Nici o problemă. Dă-mi cuțitul tău.

Turkin băjbâi cu mâna în sus, în spatele tabloului de comandă și trase în jos câteva fire. Îi trebuiră doar câteva clipe ca să facă legătura corectă și când apăsă pe butonul de pornire, motorul porni imediat. Verifică nivelul carburantului.

— Rezervorul e plin pe trei sferturi. Desfăcu din nou sârmele. Ivan, cred că azi o ziua noastră norocoasă, îi spuse el lui Șepilov.

Ocoliră portul și se întoarseră în cealaltă parte a lui, apoi o luară pe Cheiul Albert, oprindu-se la

capătul lui, ca să se uite în jos la dana hidroglisorului.

— Excelent. Turkin se uită la ceas. Acum nu ne rămâne decât să așteptăm. Hai să căutăm localul ăla și să gustăm ceva.

La St. Malo, hidroglisorul Cundor ieșea din port pe lângă Mole des Noires. Era aproape plin, în principal cu turiști francezi care făceau o excursie de o zi pe insula Jersey, judecând după conversațiile care ajungeau la urechile Taniei. După ce ieși din port, hidroglisorul începu să se ridice, mărinv viteza, și ea privea spre cerul dimineții, simțindu-se în culmea fericirii. Izbutise. Îi păcălise pe toți. O dată ajunsă în Jersey, era ca și ajunsă la Londra. Se lăsă pe speteaza scaunului și închise ochii.

Alex Martin viră cu Peugeotul lui mare intrând pe Cheiul Albert și mai merse puțin până găsi un loc bun de parcare, ceea ce nu era foarte ușor, căci tocmai sosise feribotul de mașini de la Weymouth și era o oarecare aglomerație. Nu dormise deloc și începea să simtă efectele lipsei de somn, deși se mai înviorase după ce luase un mic dejun substanțial și făcuse un duș rece. Era îmbrăcat cu pantaloni bleumarin, un pulover pe gir de aceeași culoare și un sacou sport din tweed bleu, de la Yves St. Laurent. Se îmbrăcase așa.

Într-un fel din dorința de a-i face o impresie bună Taniei Voroninova. Muzica însemna foarte mult pentru el și șansa de a cunoaște o interpretă pe care o admira atât de mult, avea pentru el mult mai multă importanță decât și-ar fi putut imagina vreodată Ferguson sau Fox. Avea părul încă puțin

umed și își trecu degetele prin el, brusc neliniștit. Deschise torpedoul Peugeot-ului și scoase pistolul care se afla acolo. Era un Smith and Wesson Special, calibru 33, model Airweight cu țeava de cinci centimetri, o armă mult folosită de CIA. Cu șase ani în urmă, o luase de pe cadavrul unui terorist protestant din Belfast, membru al organizației ilegale UVF. Individul încercase să-l ucidă pe Martin și aproape că reușise. Numai că îl omorâse Martin pe el. Ciudat era că nu-l frământase asta niciodată. N-avusese regrete, nici coșmaruri.

— Potolește-te, Alex, spuse el în șoaptă. Aici ești în Jersey.

Dar nu-l părăsea sentimentul că trăia din nou acel Belfast, avea aceeași senzație de neliniște și, amintindu-și de un vechi truc din zilele când acționa în clandestinitate, își vârî pistolul sub curea, în scobitura spatelui. De obicei, chiar și la o percheziție corporală le scăpa arma ascunsă acolo.

Rămase în mașină fumând o țigară și ascultând Radio Jersey, până când hidroglisorul pătrunse în rada portului. Dar nici atunci nu coborî. Urmau obișnuitele formalități de îndeplinit, trecerea prin vamă și așa mai departe. Așteptă până ce primii pasageri apărură la ieșirea pentru pasageri, apoi coborî și porni spre ei. O recunoscă imediat pe Tania, îmbrăcată cu salopeta neagră și cu trendul pe umeri, ca o pelerină.

Se duse spre ea.

— Domnișoara Voroninova? Ea îl cercetă precaută. Sau să vă spun domnișoara Frank?

— Cine sunteți?

— Alexander Martin. Mă aflu aici pentru a mă asigura că veți ajunge la avion în siguranță. Aveți rezervat un bilet pentru avionul de zece și zece spre Londra. E timp destul.

Tania îl luă de braț relaxându-se total, nedându-și seama de prezența lui Turkin și Șepilov de cealaltă parte a drumului, rezemați de zid, pe jumătate întorși cu spatele.

— N-aveți idee ce plăcut este să vezi un chip prietenos.

— Pe aici. O ghidă spre Peugeot. V-am văzut cântând *Imperialul* la concertele de promenadă de la Albert Hall, anul trecut. Ați fost uluitoare.

O instalează pe scaunul de lângă șofer, ocoli mașina și se așează la volan.

— Cântați și dumneavoastră la pian? Întrebă ea, mânată parcă de o intuiție.

— O, da. Răsuci cheia în contact. Dar nu ca dumneavoastră.

În spatele lor, portierele din spate ale mașinii se deschiseră și cei doi ruși se urcară, Turkin în spatele Taniei.

— Fără scandal, aveți amândoi câte un pistol cu surdină îndreptat spre spinare. Scaunele astea nu sunt tocmai un blindaj pentru corpurile voastre. Putem să vă ucidem pe amândoi fără să se audă un sunet și apoi s-o-ntindem.

Tania încremenise și răsufla din greu. Alex Martin spuse calm:

— Li cunoști pe acești indivizi?

— Sunt de la GRU, Serviciul de informații al

armatei.

— Am înțeles. Și acum ce se-ntâmplă? îl întrebă el pe Turkin.

— Dacă putem s-o luăm, se întoarce cu noi. Dacă nu, va muri. Singurul lucru care contează este să nu discute cu cine nu trebuie. Dacă faci vreo prostie, ea moare prima. Ne cunoaștem datoria.

— Sunt convins.

— Pentru că noi suntem tari și voi sunteți slabi, frumușelule, îi spuse Turkin. De aceea, noi vom câștiga în cele din urmă. Și o să ajungem până la Palatul Buckingham.

— N-ați nimerit sezonul, bătrâne. spuse Alex. Regina se află la Sandringham.

Turkin rânji.

— Foarte amuzant. Acum, hai urnește chestia asta spre portul pentru ambarcațiuni mici.

O luară pe jos pe ponton, spre. *L'Alouette*, Martin ținând-o pe fată de cot iar cei doi ruși venind în urma lor. Martin o ajută pe Tania să treacă balustrada Simțea că tremură.

Turkin deschise ușa dinspre scara ce ducea dedesubt.

— Coborâți, amândoi! îi urmă îndeaproape, de data asta cu pistolul în mână. Stop! îi strigă lui Martin când ajunseră în salon. Apleacă-te pe masă. picioarele desfăcute, iar tu, stai jos, îi spuse Taniei.

Șepilov stătea deoparte, cu pistolul în mână. Tania era gala să izbucnească în plâns. Alex îi spuse cu blândețe:

— Încearcă să zâmbești. Întotdeauna ajută.

— Voi, englezii, zău că-ntreceți orice tupeu, spuse Turkin în timp ce îl percheziționa cu o mână de expert. Nu mai reprezentați nimic. Sunteți depășiți. Și stai să vezi. când o să vă alunge argentinienii de pe mări. acolo, în apele Atlanticului de sud. Ridică sacoul lui Martin la spate și găsi pistolul Airweight. la te uită ce-am găsit! îi spuse el lui Șepilov. Un amator! Vezi că în bucătărie e o frânghie. Adu-o încoace.

Șepilov se întoarse imediat:

— Cum ajungem în larg, îmi faceți felul, nu-i așa? întrebă Martin.

— Cam așa ceva, Turkin se întoarse spre Șepilov. Leagă-l. Hai s-o ștergem cât mai repede de-aici. Mă duc să pornesc motorul.

Urcă scara spre punte. Tania nu mai tremura, era palidă la față și în ochi i se citeau furia și disperarea! Martin își răsuci capul aproape imperceptibil și Șepilov îl lovi brutal cu genunchiul în spate.

— Ridică-te! Mâinile la spate!

Martin simți țeava surdinei în spinare. Rusul îi spuse Taniei:

— Leagă-i mâinile.

Martin se gândi:

— Măi, băieți, văd că nu vă-nvață nimic acolo! Nu se stă niciodată atât de aproape de celălalt.

Se răsuci, pivotând spre stânga și evitând țeava pistolului. Pistolul scuipe un glonte, făcând o gaură în perete. Îl înșfacă pe rus de încheietura mâinii, cu

dreapta, i-o răsuci în sus, întinsă și încordată, ca o bară de oțel. Șepilov gemu, lăsă să-i cadă arma, și pumnul stâng al lui Martin, încleștat, se abătu asupra brațului lui ca un ciocan, fracturându-l.

Șepilov urlă și căzu pe un genunchi. Martin se aplecă, ridică pistolul și: atunci, ca prin miracol, cealaltă mână a rusului țâșni în sus, în ea sclipind lama unui șis. Martin pară lovitura, simțind brusc durerea, în clipa când lama îi sfâșie mâneca, și-i dădu sângele. Îl pocni pe Șepilov în falcă, cu degetele întinse și-i dădu un șut cuțitului până sub scaun.

Tania se ridicase, dar se auzeau deja pași grăbiți pe punte.

— Ivan? strigă Turkin.

Martin îi făcu semn fetei, ducând un deget la gură, trecu pe lângă ea și intră în bucătărie. Găsi o scăriță oare ducea la tambuchiul din față. Îl deschise și ieși pe punte, auzindu-l pe Turkin care cobora.

Începuse din nou să plouă și o ceață ușoară plutea dinspre mare. Străbătu cu pas ușor puntea până la intrarea spre scara dintre punți. Turkin ajunsese jos și stătea acolo, cu pistolul în mână dreaptă, uitându-se prudent în salon. Martin nu făcu nici cel mai mic zgomot, nu-i dădu nici o șansă. Întinse doar pistolul și-l împușcă frumos în brațul drept. Turkin urlă. dădu drumul armei și intră clătinându-se în salon iar Martin coborî scara.

Tania veni spre el. Martin luă de jos pistolul lui Turkin și îl băgă în buzunar. Turkin se rezemă de masă, ținându-se de braț și străfulgerându-l cu privirea. Șepilov tocmai se ridica de jos cu mare

greutate și se prăbuși pe banchetă gemând. Martin îl răsuci pe Turkin și-l căută în buzunare, până ce găsi pistolul Smith and Wesson. Se întoarse din nou spre Turkin.

— Am umblat cu grijă cu brațul tău. N-o să mori — deocamdată. Nu știi cine e proprietarul acestui iaht, dar e dar că ai vrut s-o ștergi cu el, împreună cu amicul tău. Dacă aș fi în locul vostru, chiar asta aș face. Aici i-ai încurca grozav pe ai noștri și sunt convins că ar vrea să vă întoarceți la Moscova. Cred că împreună o să vă descurcați.

— Ticălosule! spuse Peter Turkin exasperat.

— Te rog, nu în fața doamnei, îi spuse Alex Martin. O împinse pe Tania Voroninova în sus pe scară și se întoarse spre el. Dacă vreți să știți, voi doi n-ați supraviețui nici măcar unei singure nopți rele de sâmbătă în Belfast, spuse el, apoi o urmă pe fată, sus, pe punte.

Când ajunseră la Peugeot, își scoase cu grijă sacoul. Avea sânge pe mâneca de la cămașă și își extrase batista din buzunar.

— Vă rog, vedeți dacă puteți face ceva cu asta.

Tania i-o legă strâns în jurul tăieturii.

— Ce fel de om sunteți?

— Păi și eu îl prefer tot pe Mozart, spuse Alex Martin în timp ce își trăgea pe el sacoul. Hei, ia priviți!

În depărtare, în celălalt capăt al portului, *L'Alouette* ieșea din port.

— Pleacă, spuse Tania.

— Nenorociții! îi spuse Martin. După povestea

asta, vor fi probabil expediați în Gulag. O ajută să se urce în Peugeot și zâmbi vesel, așezându-se la volan. Acum e cazul să vă duc la aeroport, nu-i așa?

La terminalul numărul unu al aeroportului Heathrow, Harry Fox ședea la o ceașcă cu ceai și o țigară cu sergentul de serviciu, în biroul corpului de pază. Telefonul sună, sergentul răspunse, apoi îi dădu lui Fox receptorul.

— Harry? spuse Ferguson.

— Da, sir.

— A scăpat. E în avion. Adineauri a decolat din Jersey.

— Fără nici o problemă, domnule?

— Nu, în afară de faptul că două sperietori de la GRU i-au atacat pe ea și pe Martin pe Cheiul Albert.

Fox întrebă:

— Și ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat că Martin s-a descurcat. Va trebui să-l mai folosim pe tânărul ăsta. Parcă spuneai cu a făcut parte din Brigada Gărzii?

— Da, sir. Garda Velșă.

— Bănuiam eu. Se vede întotdeauna, spuse Ferguson cu un ton vesel și închise telefonul.

— Nu, madame, nu trebuie să plățiți nimic, îi spuse stewardul Taniei, când avionul se înălță pe cer, părăsind aeroportul Jersey. Barul e gratis. Ce doriți? Vodcă cu apă tonică, gin cu suc de portocale? Sau șampanie.

Șampanie pe gratis. Tania confirmă din cap și luă paharul aburit pe care-l oferi stewardul. Pentru o

viață nouă, se gândi ea, apoi spuse încetișor:

— În sănătatea ta, Alexander Martin. Și goli paharul dintr-o lungă sorbitură.

Din fericire, menajera avea zi liberă. Alex Martin sa debarasa de cămașă, vârand-o bine sub gunoi, pe fundul uncia din pubele, apoi intră în baie și își spălă brațul. Rana ar fi trebuit să fie cusută, dar asta ar fi declanșat tot felul de întrebări și așa ceva era inadmisibil. Strânse marginile tăieturii și le prinse cu ajutorul unor bucăți de platură, un vechi truc pe care-l foloseau soldații, apoi se bandajă. Își puse pe el un halat de baie, își turnă un whisky mare și se duse în camera de zi. Tocmai când se așeza, sună telefonul.

Soția lui spuse:

— Scumpule, am sunat la birou și mi-au spus că ți-ai luat zi liberă. S-a întâmplat ceva? Sper că nu te-ai surmenat din nou.

Nu știa nimic despre serviciile pe care soțul ei i le făcuse lui Ferguson în trecut. N-avea rost s-o alarmeze acum. Zâmbi cu tristețe, privind mâneca sfâșiată a sacoului Yves St. Laurent, aruncat pe scaunul de lângă el.

— Nici gând, spuse el. Doar mă cunoști. Nu-mi doresc decât o viață liniștită. Azi lucrez acasă, asta-i tot. Acum spune-mi ce fac copiii.

9

În Cavendish Square, Ferguson ședea la birou cu receptorul în mână, cu o față gravă, când Fox veni în birou cu un mesaj telex. Ferguson îi făcu grăbit semn cu mâna, apoi urmă:

— Vă mulțumesc, domnule ministru. Și puse receptorul la loc.

— E vreo problemă, sir?

— În ceea ce mă privește, este.

— Hai, spuneți despre ce e vorba!

— Cei de la Foreign Office m-au anunțat adineauri că vizita Papei va avea loc în mod cert. Vaticanul va da un comunicat peste câteva ore. Ce-ai acolo?

— Un telex, sir. Informații asupra desfășurării luptelor. Vestea cea rea este că HMS *Antelope* s-a scufundat, în cele din urmă. A fost bombardată ieri de către avioane Skyhawk. Vestea cea bună este că șapte avioane argentinienae au fost doborâte.

— M-ar bucura mai mult vestea dacă aş vedea rămășițele. Probabil că cifra reală e jumătate. La fel cu în Bătălia pentru Anglia.

— Poate, sir. Toți exagerează când se precipită lucrurile. Și creează derută.

Ferguson se ridică și își aprinse un trabuc.

— Nu știu ce să mai zic. Uneori parcă se

prăbușește naibii acoperișul peste tine. Am pe cap sosirea Papei, de care ne puteam foarte bine lipsi... Cuchulain bântuie încă pe undeva... și acum și tâmpenia asta cu argentinienii care încearcă să cumpere rachete Exocet de pe piața neagră din Paris. A fost transmis ordinul să fie scos Tony Villiers din spatele liniilor inamice din Insulele Falkland?

— Nici o problemă, sir. În momentul acesta este depus în Uruguay de un submarin. De la Montevideo zboară cu Air France direct la Paris. Mâine trebuie p-ajungă.

— E-n regulă. Va trebui să te duci până acolo. Îi furnizezi toate informațiile în detaliu, apoi te întorci imediat aici.

— Va fi de-ajuns, sir?

— O, da, bineînțeles. Doar știi cum e Tony o dată ce se pornește. E ca focul. O să le vină de hac adversarilor noștri de acolo, nici o problemă. Am nevoie de tine aici, Harry. Ce-i cu Voroninova?

— După cum v-am mai spus, în drum de la Heathrow, ne-am oprit; la Harrods, ca să-i cumpărăm câteva lucruri. N-avea decât ce era pe ea.

— Precis că nu are nici un ban, spuse Ferguson. Va trebui să scoatem ceva din fondul pentru cheltuieli neprevăzute.

— Întâmplător, să știți că nu va fi necesar, sir. Se pare că are aici un cont bancar foarte substanțial. Drepturi de autor de la discuri și așa mai departe. În mod sigur, nu va avea nici o dificultate să-și câștige existența. Toți impresarii vor umbla după ea când

vor afla că e disponibilă.

— Toate astea sini pentru mai târziu. Trebuie neapărat să stea ascunsă până spun eu. Cum ți s-a părut?

— E foarte drăguță, sir. Am instalat-o în camera liberă și s-a băgat în baie.

— Bine, dar nu e cazul s-o îndemnăm la leneveală. Harry. Trebuie să-i dăm zor cu povestea asta. Am primit vești de la Devlin și se pare că un alt om de-al lui McGuinness, cel care trebuia să-l supravegheze pe Cerni, a fost găsit în râul Liffey. Amicul nostru nu-și pierde vremea.

— Înțeleg, sir, spuse Fox. Deci ce propuneți?

— O expediem la Dublin imediat, azi după-amiază. Poți s-o escortezi, Harry. I-o predai lui Devlin la aeroport, apoi te întorci aici. Poți pleca la Paris cu avionul de dimineată.

Fox spuse cu glas domol:

— Poate că simte și ea nevoie să se liniștească puțin. Să-și tragă sufletul, cum se zice.

— Cu toții ne-am dori asta, Harry, și dacă este o aluzie subtilă la cum te simți tu, tot ce pot să-ți spun este că în acest caz trebuia să accepți slujba care ți s-a oferit la banca comercială a unchiului tău. Începeai la zece, terminai la patru.

— Și mă plictiseam de moarte, sir.

În acel moment, Kim deschise ușa și o introduse pe Tania Voroninova. Avea cearcăne la ochi, dar arăta surprinzător de bine, impresia generală fiind accentuată de puloverul albastru de cașmir și de fusta elegantă de tweed, pe care le cumpărase de la

Harrods. Fox făcu prezentările.

— Domnișoara Voroninova! E o mare plăcere pentru mine, spuse Ferguson. Am auzit că ați trăit clipe de mare tensiune. Vă rog, luați loc.

Tania se așează pe canapeaua de lângă cămin.

— Aveți cumva idee ce se întâmplă la Paris? întrebă ea.

— Încă nu, spuse Fox. Vom afla până la *urmă*, dar dacă doriți să auziți o părere avizată, vă asigur că KGB-ul nu acceptă niciodată un eșec, și dacă ținem seama de interesul deosebit al tatălui dumneavoastră adoptiv față de acest caz... Dădu din umeri. Eu n-aș vrea să fiu în pielea lui Turkin sau a lui Șepilov.

— Chiar și o cătană bătrână și șireată ca Nikolai Belov va supraviețui cu greu acestei lovituri, interveni Ferguson.

— Deci, ce urmează acum? întrebă ea. Mă voi re-vedea cu profesorul Devlin?

— Da, dar asta înseamnă să zburăți la Dublin. Știu că nici n-ați apucat să vă dezmeticiți bine, dar este esențial să ne grăbim. Aș dori să plecați peste câteva ore, în această după-amiază, dacă nu vă deranjează. Căpitanul Fox vă va escorta și vom aranja cu Devlin să vă întâmpine la aeroportul din Dublin.

Tania era încă surescitată și starea ei părea a fi consecința celor întâmplate deja.

— Când plecăm? spuse ea.

— Primul avion de diseară, spuse Devlin. Desigur, voi fi acolo. Nici o problemă.

— Te las să organizezi singur întâlnirea necesară cu McGuinness, pentru ca ea să poată vedea toate fotografiile și orice alte materiale pe care vor să i le arate.

— O să mă ocup de toate, spuse Devlin.

— De preferat cât mai repede, îi spuse Ferguson ferm.

— Ascult și mă supun, Duh al Lămpii, spuse Devlin. Acum dă-mi-o și mie.

Ferguson îi întinse fetei receptorul. Tania spuse:

— Domnul profesor Devlin? Ce s-a întâmplat?

— Am vești de la Paris. Mona Lisa râde cu toată fața. Pe curând.

Și la Moscova se întâmplaseră lucruri importante în dimineața aceea. Evenimente care aveau să afecteze întreaga Rusie, în particular, și politica internațională, în general. Iuri Andropov, șeful KGB-ului începând din 1967, fusese numit secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist. Ocupa încă vechiul său birou din sediul KGB-ului din Piața Dzerjinski și acolo îl convocă pe Maslovski, imediat după ora prânzului. Generalul stătea în picioare în fața mesei de lucru, cuprins de presimțiri rele, căci Andropov era probabil singurul om dintre toți pe care-i cunoștea, de care se temea cu adevărat. Andropov scria și se auzea stiloul lui scârțâind pe hârtie. Îl ignoră un timp pe Maslovski, apoi rosti, fără să-și ridice privirea:

— N-are nici un rost să mai amintesc crasa, ineficientă manifestată de departamentul dumneavoastră în privința afacerii Cuchulain.

— Tovarășe... Maslovski nu încercă să se apere.

— Ați dat ordin să fie lichidat împreună cu Cerni?

— Da, tovarășe.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Andropov tăcu o clipă, își scoase ochelarii și își trecu o mână peste frunte. Apoi, mai este problema fiicei dumneavoastră adoptive. În acest moment, se află în siguranță la Londra, mulțumită bălmăjelilor oamenilor voștri.

— Da, tovarășe.

— Iar de acolo, brigadierul Ferguson o expediază cu avionul la Dublin, unde IRA intenționează să-i ofere tot ajutorul de care are nevoie pentru a-l identifica pe Cuchulain?

— Cam aceasta pare să fie situația, spuse Maslovski cu glasul pierit.

— Eu consider Aripa Provizorie a IRA ca fiind o organizație fascistă, mârjită în mod iremediabil de legăturile, ei cu Biserica Catolică, iar Tania Voroninova este o trădătoare a țării ei, a partidului și a clasei ei. Veți trimite imediat o telegramă individului acela, Lubov, la Dublin. O va lichida laolaltă cu Cerni și Cuchulain.

Își puse din nou ochelarii, luă stiloul și începu din nou să scrie. Maslovski spuse cu un glas răgușit:

— Vă rog, tovarășe, poate că...

Andropov își ridică surprins privirea.

— Vă creează vreo problemă ordinul meu, tovarășe general?

Maslovski se făcu mic sub privirea aceea rece și scutură repede: din cap.

— Nu, desigur că nu, tovarășe. Se întoarce și ieși, simțind cum îi tremură ușor membrele.

***

La ambasada sovietică din Dublin, Lubov primise deja un mesaj de la Paris, prin care era informat că Tania Voroninova scăpase din plasă. Se afla încă în camera radio, când sosi cel de-al doilea mesaj, de la Maslovski, din Moscova. Operatoarea îl înregistră, introduse banda în aparat și Lubov își bătu pe clape codul personal. Când citi mesajul, i se făcu efectiv rău. Seduse în biroul lui, încuie ușa și scoase o sticlă de whisky din dulap. Dădu pe gât un pahar, apoi încă unul. În cele din urmă, îl sună pe Cerni.

— Aici Costello. Era numele conspirativ pe care-l folosea în astfel de ocazii. Ai treabă?

— Nu în mod deosebit. Îi spuse Cerni.

— Trebuie să ne vedem.

— La locul obișnuit?

— Da, dar mai întâi trebuie să-ți vorbesc. E foarte important. Totuși trebuie să aranjăm să ne vedem și cu amicul nostru comun în seara asta. În Dun Street, parcă. Poți aranja asta?

— E ceva foarte neobișnuit.

— Ți-am spus că sunt chestiuni de mare importanță. Sună-mă ca să-mi confirmi întâlnirea de diseară.

Cerni era categoric îngrijorat. Dun Street era numele codificat al unui depozit dezafectat de pe City Quay, pe care-l închinase cu câțiva ani în urmă

sub numele unei firme oarecare, dar nu asta era problema. Cu adevărat important era faptul că el, Cussane și Lubov nu se mai întâlniseră niciodată toți trei la un loc. Îl sună pe Cussane la vila lui, fără succes, așa că încercă la birourile secretariatului catolic din Dublin. Cussane răspunse imediat.

— Slavă Domnului, spuse Cerni. Am sunat și la vilă.

— Da, adineauri am picat, îi spuse Cussane. E vreo problemă?

— Nu sunt sigur. Sunt neliniștit. Pot să vorbesc pe șleau?

— Pe firul ăsta așa vorbești de obicei.

— A luat legătura cu mine amicul nostru, Costello. M-a rugat să mă întâlnesc cu el la trei și jumătate.

— La locul obișnuit?

— Da, dar m-a mai rugat să aranjez să ne întâlnim toți trei diseară în Dun Street.

— Asta e într-adevăr ceva neobișnuit.

— Știu. Nu-mi place.

— Poate că are pentru noi instrucțiuni de retragere, spuse Cussane. A zis ceva despre fată?

— Nu. Ar fi trebuit să spună?

— Mă întrebam pur și simplu ce s-a întâmplat acolo. Spune-i că vin în Dun Street la șase și jumătate. Fii liniștit, Pavel. Rezolv eu situația.

Închise telefonul și imediat Cerni îl sună din nou pe Lubov.

— La șase și jumătate e bine?

— E-n regulă, îi spuse Lubov.

— M-a întrebat dacă știi ceva despre fata de la Paris.

— Nu, n-am auzit absolut nimic, minți Lubov. Ne vedem la trei și jumătate.

Închise telefonul, apoi își mai turnă un pahar, descuie sertarul de sus al biroului, scoase o cutie și o deschise. Înăuntru se afla un pistol semiautomat Stecikin și o surdină. Începu s-o monteze cu multă delicatețe.

***

În biroul lui de la secretariat, Harry Cussane stătea la fereastră, privind în jos, spre stradă. Înainte de a părăsi vila, ascultase convorbirea lui Devlin cu Ferguson și știa că Tania Voroninova trebuia să sosească în seara aceea. Era de neconceput ca Lubov să nu fi aflat nimic, fie de la Moscova, fie de la Paris, așa că de ce nu pomenise nimic?

Întâlnirea din Dun Street era în sine ceva neobișnuit, dar de ce trebuia, în vederea acelei întâlniri, să se întâlnească mai întâi cu Cerni, ca de obicei, în ultimul rând de la cinematograful? Despre ce urgență putea fi vorba? Nimic nu se potrivea și toate instinctele lui Cussane, ascuțite de anii de viață în clandestinitate îl avertizau. Nu știa de ce voia Lubov să se vadă cu ei, dar era dar că nu pentru a face conversație.

Pavel Cerni tocmai întindea mâna să-și ia

impermeabilul, când cineva bătu la ușa apartamentului. Când o deschise, îl văzu afară pe Harry Cussane. Purta o pălărie moale de culoare închisă și o manta de ploaie de genul pe care le poartă preoții, și părea agitat.

— Pavel, slavă Domnului că te-am prins!

— De ce? Ce este? Întrebă Cerni.

— Ți-l amintești pe tipul de la IRA care te-a urmărit? Cel de care te-am scăpat ieri? Au pus altul pe urmele tale. Vino încoace.

Apartamentul lui Cerni se afla la primul etaj al vechii clădiri din piatră cenușie a colegiului. Cussane urcă repede scara până la etajul următor și coti imediat în sus pe un alt șir de trepte.

— Unde mergem? strigă Cerni.

— O să-ți arăt.

Pe ultimul palier, fereastra în stil George de la capatul lui avea jumătatea de jos ridicată. Cussane aruncă o privire afară.

— Uite, acolo, spuse el. În cealaltă parte a culții. Cerni privi în jos spre lespezile și iarba verde din curte.

— Unde? întrebă el.

Simți mâna în scobitura spatelui, împingându-l brusc, eu brutalitate. Reuși să scoată un țipăt, dar abia în clipa când își pierdu echilibrul pe pervazul scund al ferestrei și se prăbuși cu capul înainte spre lespezile aflate la douăzeci și cinci de metri dedesubt.

Cussane alergă de-a lungul coridorului și coborî repede pe scara din dos. Într-un fel, spusese

adevărul. McGuinness îl înlocuise într-adevăr pe Murphy cu un nou câine de pază, de fapt doi, de data asta, care ședeau într-un Ford Escort verde în apropierea intrării principale. Deși acum vor aștepta de pomană.

Lubov era singur în ultimul rând de scaune. De fapt, în tot cinematograful erau doar cinci, șase oameni, din câte putea vedea în semiîntuneric. Venise devreme, dar o făcuse intenționat și își pipăi pistolul cu surdină în buzunar, având palmele umede de transpirație. Își adusese cu el o sticlă, pe care o scoase în acel moment și trase o dușcă zdravănă. Îi mai trebuia puțin whisky ca să-i dea curajul necesar. Mai întâi Cerni, apoi Cussane, dar cu el va fi mai simplu, căci se va duce înainte la depozit și îl va aștepta pregătit. Mai trase o dușcă și tocmai băgase sticla la loc, când simți o mișcare în întuneric și cineva se așeză lângă el.

— Pavel? întoarse capul.

Un braț i se strecură în jurul gâtului și o mână îi astupă gura. În secunda în care recunoscuse fața palidă a lui Cussane sub borul pălăriei negre, vârful ca de ac al stiletului, pe care Cussane îl ținea în mâna dreaptă, îi pătrunse pe sub coaste, intrându-i în inimă. N-avu nici măcar timp să se zbată. Un fel de lumină orbitoare, nici o durere, apoi doar întuneric.

Cussane șterse meticolos lama pe sacoul lui Lubov și-l lăasă pe speteaza scaunului, ca și cum ar fi adormit. Găsi pistolul Stecikin în buzunarul mortului, îl scoase și-l vârî în buzunarul lui. Avusese dreptate, ca de obicei. Ultima dovadă. Se ridică, străbătu

intervalul dintre scaune, o simplă umbră în pardesiul lui negru, și părăsi sala printr-una din ieșiri.

După o jumătate de oră, era înapoi în biroul lui de la secretariat și abia apucase să se așeze, când intru monseniorul Halloran. Era foarte vesel și vizibil emoțional.

— Ai auzit? Adineauri am primit confirmarea de la Vatican. Vizita Papei va avea loc.

— Deci s-au hotărât. Te duci acolo?

— Bineînțeles. Am o strană rezervată la catedrala Canterbury. E o ocazie istorică, Harry. Oamenii le vor povesti nepoților despre ca.

— Cei care au, zise Cussane zâmbind.

Halloran râse.

— Exact. Ceea ce nu e cazul nostru. Trebuie să plec. Am o mulțime de treburi de aranjat.

Cussane rămase cufundat în gânduri, apoi întinse mâna după mantaua de ploaie pe care o aruncase pe un scaun și scoase pumnalul vârat în teaca de piele. Îl băgă într-unui din sertarele de la birou, apoi scoase pistolul Stecikin. Ce amator gafeur se dovedise Lubov, folosind o armă de fabricație rusească! Dar era dovada de care avea nevoie. Însemna că pentru stăpânii lui, nu era doar înlocuibil, ci devenise acum chiar un obstacol.

— Deci ce-ai să faci acum, Harry Cussane? se întrebă el în șoaptă. Încotro o ieși?

Ciudat obiceiul ăsta de a se adresa lui însuși cu numele întreg al lui Cussane. Era ca și cum ar fi fost o altă persoană, ceea ce, într-un fel, așa și era.

Telefonul sună și, când răspunse, auzi glasul lui Devlin.

— Bine că te-am găsit.

— Unde ești?

— La aeroportul din Dublin. Am venit să iau un pasager. O fată foarte drăguță, de fapt. Cred că o să-ți placă. M-am gândit să cinăm toți trei împreună astă seară.

— Pare o idee bună, spuse Cussane calm. Dar am promis să officiez slujba de seară la biserica din sat. Termin la opt. E bine?

— În regulă. Abia așteptăm să le vedem.

Cussane puse jos receptorul. Puica desigur să fugii, dar unde și în ce scop? În orice caz, piesa mai avea cel puțin un act, toate instinctele i-o spuneau.

— N-ai unde să te ascunzi, Harry Cussane, spuse el încet.

***

Când Harry Fox și Tania pășiră în sala pentru sosiri, Devlin aștepta rezemat de un stâlp, fumând o țigară, îmbrăcat cu treniul și pălăria neagră de fetru. Le ieși înainte, zâmbind.

— *Ccad mile failte*, spuse el și îi luă mâinile tinerei femei. În irlandeză asta înseamnă de o sută de mii de ori bun venit.

— *Go raibb maith agat*, îi prezentă Fox mulțumirile de rigoare.

— Nu mai fă pe grozavul. Devlin luă geanta de voiaj a fetei. Mama lui era o irlandeză cumsecade,

slavă Domnului.

Tania era radioasă.

— Sunt atât de emoțională! Totul este atât de... de incredibil.

Fox spuse:

— Bun, acum te afli în mâini sigure. Eu am plecat. Peste o oră am un avion înapoi. Mă duc să-mi iau bilet. Păstrăm legătura, Liam.

Se pierdu în mulțime, iar Devlin o luă de cot și o conduse spre intrarea principală.

— Un om drăguț, spuse ea. Ce-a pățit la mână?

— A ridicat o geantă cu o bombă în ea, la Belfast. Într-o noapte rea și n-a apucat s-o arunce destul de repede. Se descurcă însă cu minunea electronică pe care i-au dat-o.

— Spuneți asta atât de calm, zise ea. În timp ce traversau parcare.

— Nu ți-ar mulțumi dacă ai face greșeala să-i arăți compasiune. Asta se trage din educația specială pe care a primit-o. La Eton, în regimentele Gărzii. Acolo te învață să treci peste astfel de lucruri și să nu-ți plângi de milă. O ajută să urce în bătrâna lui mașină, un Alfa Romeo sport. Harry face parte dintr-o specie rară, ca și pușlamaua aia bătrână de Ferguson. Este ceea ce se numește un gentleman.

— Ceea ce dumneavoastră nu sunteți?

— Doamne ferește, bătrâna mea mamă s-ar răsuci în mormânt dacă te-ar auzi pomenind măcar așa cava, spuse el în timp ce porni mașina. Deci te-ai hotărât să mai chibzuiești după ce am părăsit eu Parisul. Ce s-a întâmplat?

Tania îi povesti totul. Despre Belov, despre convorbirea telefonică pe care o avusese cu Maslovski, despre Șepilov și Turkin și, în sfârșit, despre aventura cu Alex Martin în Jersey.

Devlin se încruntă, îngândurat, după ce ea termină.

— Deci erau pe urmele tale? Chiar te-au așteptat în Jersey? De unde naiba au aflat?

— Am întrebat la hotel orarul trenurilor, îi spuse ea. Nu mi-am dat numele și nici numărul camerei. Am crezut că mi-am acoperit urmele. Poată că Belov și oamenii lui au reușit să întreprindă anumita cercetări.

— Poate. Oricum, acum iată-te aici. Vei sta cu mine, în vila mea din Kilrea. Nu e departe. După ce ajungem, am de dat un telefon. Dacă avem noroc, vom putea stabili pentru mâine întâlnirile de care ai nevoie. Vei avea de văzut o mulțime de fotografii.

— Sper să iasă ceva la iveală, spuse ea.

— Toți sperăm. Oricum, vom petrece a seară liniștită. Eu voi pregăti cina și va veni și un amic al meu.

— O persoană interesantă?

— E genul de om care e o raritate acolo, de unde vii tu. Un preot catolic. Părintele Harry Cussane. Cred că o să-ți placă.

***

Îl sună pe McGuinness din biroul lui.

— Fata a sosit. Stă la mine. Când poți aranja întâlnirea de care am vorbit?

— Lasă asta, îi spuse McGuinness. Ai aflat de Cerni? Devlin deveni dintr-o dată atent.

— Nu.

— A făcut un plonjon, foarte lung de la o fereastră alintă la mare înălțime la Trinity College, azi după amiază. Problema este, a căzut sau a fost împins?

— Cred că s-ar putea spune că moartea lui e bine-venită, spuse Devlin.

— Pentru o singură persoană, îi spuse McGuinness. Doamne, tare aş vrea să pun mâna pe nemernicul ăla!

— Atunci aranjează întâlnirea cu fata, spuse Devlin. Poate că ea îl va recunoaște.

— Aș începe să merg iarăși la spovedanie, dacă aş fi convins că așa se va întâmpla, îi spuse McGuinness. Bine, poți conta pe mine. Am să te sun.

Cussane se îmbrăca pentru slujbă. În sacristie, foarte calm și detașat. Acum nu mai era o piesă de teatru. Era mai degrabă un fel de improvizație, în care actorii își creau singuri povestea. Habar n-avea ce se va întâmpla.

Cele patru ajutoare care-l așteptau erau băieți din sat, curați și îngrijiți, arătând aproape ca niște îngeri, cu sutanele lor stacojii cu stihare albe. Își trase patrafirul peste cap, își luă cartea de rugăciuni și se întoarse spre ei.

— Haideți să facem o slujbă deosebită în seara aceasta.

Apăsă pe soneria de la ușă. Peste o clipă, orga începu să cânte. Unul din băieți deschise ușa și intrară înșiruiți unul după celălalt în mica biserică.

Devlin prepara fripturile în bucătărie. Tania deschise ușile de la terasă și auzi imediat muzica de orgă răspândindu-se peste grădină, dinspre cealaltă parte a zidului. Intră și se duse la Devlin.

— Ce-i asta?

— Dincolo de zid este o mănăstire și un azil. Capela este biserica satului. Se aude probabil slujba oficiată de Harry Cussane. Nu va întârzia mult.

Tania se întoarse în living și rămase lângă ușile dinspre terasă, ascultând. Era o atmosferă plăcută, de pace. Interpretarea era destul de bună. Traversă peluza din fața vilei și deschise poarta din zid. Capela, aflată la celălalt capăt al mănăstirii, avea o înfățișare pitoreasca și îmbietoare, cu lumina aceea blândă radiind dinspre ferestre. Străbătu cărarea care ducea la ea și deschiseră de stejar.

Înăuntru, nu era decât o nună de săteni, doi oameni în cărucioare de invalizi, evident pacienți ai azilului, și câteva călugărițe. Maica Anne-Marie cânta la orgă. Instrumentul nu era prea grozav și umezeala dinăuntru avea un efect negativ asupra tuburilor, dar ea cânta bine. În tinerețe, studiasse un an la Conservatorul din Paris. Înainte de a asculta chemarea Domnului, dedicându-se vieții religioase.

Lumina era foarte slabă, provenind mai ales de la luminări și biserica era un lăcaș al umbrelor și al păcii, în care glasurile duioase ale maicilor cântau *Domine Jesu Christ, Rex Floride...* La altar, Harry

Cussane se ruga pentru toți păcătoșii de pretutindeni, ale căror fapte nu le îngăduiau accesul la nemărginita milă și dragoste a lui Dumnezeu. Tania se așază singură într-o strană laterală, emoționată de atmosfera din biserică. Adevărul era că nu asistase niciodată la o asemenea slujbă. Nu vedea mare lucru din fața lui Cussane. El era doar silueta principală, care se zărea la altar în lumina aceea firavă, o siluetă fascinantă pentru ea. În acele veșminte, ca și tot ce se petrecea acolo.

Slujba continuă și majoritatea membrilor congregației înaintară spre balustradă pentru a primi Trupul și Sângele lui Isus. Tania urmări cum preotul se deplasează de la o persoană la alta, cu capul înclinat, îngânând cuvintele rituale și se simți cuprinsă de o ciudată neliniște. Parcă îl cunoștea pe acest om, anumite mișcări ale lui i se păreau familiare.

După ce slujba luă sfârșit și acordă iertarea de păcate finală, părintele se opri pe trepte pentru a se adresa congregației.

— Și în rugăciunile voastre din următoarele zile, v-aș ruga pe fiecare dintre voi să vă rugați pentru Sanctitatea Sa, care va vizita în curând Anglia, într-un moment cât se poate de dificil. Înaintă puțin și acum lumina luminărilor îi cădea pe față. Rugați-vă pentru el, pentru ca rugăciunile voastre, adăugate la ale lui, să-i dea puterea de a-și duce misiunea la împlinire.

Privirea lui se plimbă asupra tuturor enoriașilor și pentru o clipă păru că o privește direct pe ea, apoi se îndepărtă. Tania încremeni, îngrozită, recepționând șocul, cel mai teribil pe care-l primise

vreodată în toată viața ei. Când preotul rosti cuvintele de binecuvântare, buzele i se mișcau parcă fără a emite nici un sunet. Acesta era chipul, chipul care o urmărea în vis de ani de zile. Era mai bătrân, desigur, mai blând chiar, clar era chipul inconfundabil al lui Mihail Kelly, al celui pe care îl numiseră Cuchulain.

Ceea ce s-a petrecut apoi a fost ciudat și totuși poate chiar atât de ciudat, având în vedere împrejurările. Șocul fusese atât de profund, încât parcă o vlăguise cu totul și ea rămase în semiîntuneric, în fundul bisericii, în timp ce oamenii plecau iar Cussane și ajutoarele sale dispărură în sacristie. În biserică era o liniște deplină, în timp ce ea se ședea acolo, încercând să înțeleagă rostul lucrurilor. Cuchulain era părintele Cussane, prietenul lui Devlin și asta explica multe. Ah. Doamne, se gândi ea, ce mă fac? Și atunci ușa sacristiei se deschise și apăru Cussane.

În bucătărie totul era aproape gata. Devlin se uită în cuptor, fluierând încetișor, apoi strigă:

— Ai pus masa?

Nu primi nici un răspuns. Intră în living. Nu numai că masa nu era pusă, dar nu se vedea nici urmă de Tania. Apoi observă că ușile dinspre terasă sunt întredeschise, își scoase șorțul și ieși pe terasă.

— Tania! strigă el înspre grădină și în aceeași clipă văzu că poarta din zid era deschisă.

Cussane era îmbrăcat cu un costum negru și cu

gulerul preoțesc. Se opri o clipă, simțind prezența ei, deși nu dădu nici un semn. O observase aproape imediat în timpul slujbei. Faptul că era străină de sat ar fi fost de-ajuns ca să o remarce, dar în împrejurările de față i-a fost clar cine trebuie să fie. Știind aceasta, Cussane văzu pe chipul ei umbra copilei, a copilei care se zbatuse în brațele lui în acea zi în Drumore. cu mulți ani în urmă. Ochii nu se schimbă, iar ochii ei nu-i uitase niciodată.

Se întoarse la balustrada din fața altarului, și făcu plecăciunea, lăsându-se pe un genunchi, iar Tania, cuprinsă acum de panică și îngrozitor de speriații, făcu un efort și se ridică și porni de-a lungul naosului. Ușița dintre confesionale era întredeschisă și se strecură înăuntru. Când o trase ca s-o închidă, se auzi un scârțâit ușor. Îl auzi apropiindu-se prin naos, cu pași rari, răsunând pe lespezile de piatră. Se auzeau tot mai aproape. Se opriră.

Cussane spuse încetișor, în rusă:

— Știu că ești acolo, Tania Voroninova. Acum poți ieși.

Fata se ridică, tremurând, brusc înfrigurată. El era foarte calm și fața lui avea o expresie gravă. Îi spuse tot în rusă:

— A trecut mult timp de atunci.

Ea spuse:

— Ai să mă ucizi și pe mine, cum l-ai ucis pe tata? Cum i-ai ucis pe atâția alții?

— Sper că nu va fi nevoie. Stătea și se uita la ea, cu mâinile în buzunarele hainei, apoi zâmbi cu blândețe și cu o oarecare tristețe. Te-am ascultat pe

discuri. Ai un talent deosebit.

— Și dumneata. Acum se simțea mai puternică. Pentru crimă și distrugere. Te-au ales bine. Tatăl meu adoptiv știa ce face.

— Nu chiar, spuse el. Nimic nu e chiar atât de simplu. S-a întâmplat să fiu disponibil. Instrumentul potrivit la momentul potrivit.

Fata trase adânc aer în piept.

— Și acum ce urmează?

— Parcă trebuia să luăm masa împreună, tu, Liam și cu mine, spuse el.

Ușa de la intrare se deschise brusc și Devlin năvăli înăuntru.

— Tania! strigă el, apoi tăcu. A, aici erai! Deci ai făcut cunoștință.

— Da, Liam, de mult de tot, îi spuse Harry Cussane, și scoase mâna din buzunarul drept al hainei, ținând pistolul Stecikin pe care-l luase de la Lubov.

Ajunși la vilă, găsi o frânghie în dulapul din bucătărie.

— Miroase bine friptura, Liam. Cred că trebuie să închizi cuptorul.

— Ce zici de asta? îi spuse Devlin fetei. La toate se gândește.

— De aceea am și ajuns așa departe, spuse calm Cussane.

Se duseră în living. Nu-i legă, dar le făcu semn să se așeze pe canapeaua de lângă cămin. Înaintă până în fața căminului și băgă mâna pe coș, după

pistolul Walther agățat pe cuiul lui, pistolul pe care Devlin îl ținea acolo pentru cazuri extreme.

— Ca să te feresc de tentații, Liam.

— Îmi cunoaște toate micile taine, îi spuse Devlin Taniei, dar e și normal. Doar suntem prieteni de douăzeci de ani. În glasul lui se simțea amărăciune și tremurul furiei neputincioase. Se servi cu o țigară din caseta de pe măsuta de alături, fără a cere voie, și și-o aprinse.

Cussane se așeză la o oarecare distanță, la masă, și ridică pistolul Stecikin.

— Chestiile astea produc foarte puțin zgomot, prietene. Tu știi asta mai bine ca oricine. Să nu umbli cu tertipuri sau cu gesturi galante și protestezi în stil Devlin. N-aș vrea să trebuiască să te ucid.

Puse pistolul pe masă și își aprinse și el o țigară.

— Prieten zici? spuse Devlin. Îmi ești la fel de adevărat prieten pe cât ești preot.

— Prieten, insistă Cussane. Și sunt un bun preot. Întreabă pe oricine care m-a cunoscut pe Falls Road, la Belfast, în șaizeci și nouă.

— Frumos, spuse Devlin. Numai un idiot ca mine poate să-și închipuie că uneori doi și cu doi fac patru. Stăpânii tăi te-au pregătit bine. Ai devenit preot ca să-ți ascunzi identitatea. Gândesc corect presupunând că ai ales pentru studii seminarul teologic de lângă Boston tocmai pentru că eu predam acolo engleza?

— Bineînțeles. Pe vremea aceea erai un om important în IRA, Liam. Erau evidente avantajele pe care le oferea pentru viitor această relație, dar ne-am împrietenit și am rămas prieteni. Nu poți

ocoli acest adevăr.

— Sfinte Dumnezeule! Devlin clătină din cap. Cine ești tu, Harry? Cine ești, cu adevărat?

— Tatăl meu a fost Sean Kelly.

Devlin îl privi uimit.

— Dar l-am cunoscut bine! Am luptat împreună în Brigada Lincoln Washington, în războiul civil din Spania. Ia stai puțin! S-a căsătorit cu o rusoaică pe care a cunoscut-o la Madrid.

— Mama. Părinții mei s-au întors în Irlanda, unde m-am născut eu. Tata a fost spânzurat în 1940. În Anglia, pentru participarea la campania de atacuri cu bombe pe care IRA o organizase în perioada aceea. Mama și cu mine am trăit la Dublin până în 1953, când m-a luat cu ea în Rusia.

Devlin spuse:

— Probabil că KGB-ul s-a ținut scai de voi, ca li-pitoarea.

— Cam așa ceva.

— Descoperiseră talentele lui deosebite, interveni Tania. Pentru crimă, de exemplu.

— Nu, răspunse Cussane cu blândețe. Când am fost testat pentru prima oară de psihologi, Pavel Cerni a indicat că aveam un talent deosebit pentru teatru.

— Pentru actorie? Nu-i așa? spuse Devlin. Ai o meserie potrivită.

— Nu chiar. Fiindcă n-am public. Cussane își îndreptă atenția spre Tania. Mă-ndoiesc că am ucis mai mulți oameni decât Liam. Prin ce ne deosebim?

— El a luptat pentru o cauză, îi spuse ea cu

patimă.

— Exact. Eu sunt soldat. Tania. Lupt pentru țara mea, țara noastră. Dacă vrei să știi, nu sunt ofițer KGB. Sunt locotenent-colonel în Serviciul de informații al armatei. Îi adresa un zâmbet dezaprobativ lui Devlin. M-au avansat în grad între timp.

— Dar faptele pe care le-ai comis! Ai ucis oameni spuse ea. Oameni nevinovați.

— Nu poate exista nevinovăție pe lumea asta, atât timp cât omul viețuiește în ea. Biserica ne învață acest lucru. Întotdeauna există inechitate în viața aceasta — viața este necinstită. Trebuie să luăm lumea așa cum e, nu cum ar putea să fie.

— Isuse! spuse Devlin. Într-o clipă ești Cuchulain, în următoarea ești din nou preot. Ai cumva idee cine ești cu adevărat?

— Când sunt preot, atunci sunt preot, îi spuse Cussane. E ceva inevitabil. Biserica ar fi prima care ar spune-o, în pofida a ceea ce am fost. Dar celălalt eu al meu luptă pentru țara sa. N-am pentru ce să-mi cer scuze. Sunt pe picior de război.

— Foarte convenabil, spuse Devlin. Deci Biserica îți dă un răspuns la dilemele tale. Sau KGB-ul. cumva? Sau nu există nici o deosebire?

— Contează?

— Fir-ai să fii. Harry! Spune-mi un lucru. De unde ai aflat că te urmărim? De unde ai știut de Tania? De la mine? izbucni el. Dar cum se putea să afli de la mine?

— Vrei să spui că ți-ai verificat ca de obicei telefonul?

Cussane era acum în fața barului cu băuturi, cu pistolul în mână. Turnă whisky Bushmills în trei pahare. le aduse pe o tavă la măsuta din fața canapelei, luă unul din ele și făcu un pas înapoi.

— Am folosit o aparatură specială, instalată în podul vilei. Microfon direcțional și alte chestii. Nu mi-a scăpat mai nimic din ce s-a petrecut aici.

Devlin trase aer în piept, dar când ridică paharul mâna lui era fermă.

— Halal prietenie! Dădu pe gât whiskyul. Acum ce se întâmplă?

— Cu tine?

— Nu, cu tine, prostule. Unde te duci, Harry? Înapoi acasă, la iubita și bătrâna măicuță Rusia? Clătină din cap și se întoarse spre Tania. Dacă stau să mă gândesc, patria lui nu e Rusia.

Cussane nu se înfurie auzind asta. În inima lui nu simțea disperare. Toată viața jucase rolurile care i se ceruseră, cultivând acel gen de detașare profesională necesară pentru o interpretare bine primită. În viața lui fusese prea puțin loc pentru emoții autentice. Toate faptele, chiar și cele bune, fuseseră doar o reacție față de o situație dată, o parte esențială a reprezentației. Sau cel puțin așa credea el. Și totuși ținea cu adevărat la Devlin, întotdeauna ținuse. Dar fata? Se uită la Tania. Nu voia să-i facă nici un rău fetei.

Devlin, intuind parcă o mare parte din acestea, spuse încet:

— Încotro ai să fugi, Harry? Ai unde să fugi?

— Nu, spuse calm Harry Cussane. N-am unde să mă duc. N-am unde să mă ascund. Pentru ceea ce

am făcut, amicii tăi din IRA m-ar lichida fără să stea pe gânduri. Ferguson nu mă vrea viu. N-are nimic de câștigat din asta. Aș fi o povară pentru el.

— Dar ai tăi? O dată întors la Moscova, te-ar paște Gulagul, asta-i sigur. La urma urmelor, ai dat greș în misiunea ta și lor nu le place asta.

— E adevărat. Cussane confirmă din cap. Cu o singură rectificare: nici măcar nu vor să mă întorc, Liam. Vor pur și simplu să mă omoare. Au încercat deja. Și pe ei i-aș stingheri.

După aceste cuvinte, se lăsă tăcerea, apoi Tania spuse:

— Dar ce se-ntâmplă acum? Ce-o să faceți?

— Dumnezeu știe, spuse el. Sunt un mort care umblă pe picioare, draga mea. Liam înțelege asta. Are dreptate. N-am unde să fug. Nici azi, nici mâine, nici săptămâna viitoare. Dacă rămân în Irlanda, McGuinness și oamenii lui îmi vor veni de hac. Ești de acord, Liam?

— Cam așa ceva.

Cussane se ridică și măsură încoace și-ncolo încăperea, ținând pistolul în dreptul genunchiului. Se întoarse spre Tania.

— Tu crezi că viața a fost crudă pentru fetița aceea din Drumore, care stătea în ploaie, nu? Știi câți ani aveam eu? Douăzeci. Viața a fost crudă cu mine când l-au spânzurat pe tata. Când mama a hotărât să mă ducă înapoi în Rusia. Când, la cincisprezece ani, Pavel Cerni m-a selecționat drept un specimen cu posibilități interesante pentru KGB. Se așeză din nou. Dacă ne-ar fi lăsat în pace la Dublin, pe mama și pe mine, cine știe cum ar fi

evoluat acel unic și mare talent cu care eram dotat? Poate aș fi ajuns la teatrul Abbey, la Old Vic, la Stratford... Dădu din umeri. În loc de toate astea...

Devlin simți marea lui tristețe. Pe moment, uită orice altceva, în afară de faptul că ani de zile ținuse la acest om mai mult decât la mulți alții.

— Asta-i viața, spuse el. Întotdeauna se găsește câte un individ care să-ți spună ce să faci.

— Te referi la cei care ne dictează ce să facem în viață? întrebă Cussane. Profesorii de școală, polițiștii, liderii sindical, politicienii, părinții...

— Chiar și preoții, spuse Devlin cu blândețe.

— Da, acum cred că înțeleg ce vor să spună anarhiștii când recomandă "Ucide în fiecare zi o autoritate"!

Pe un scaun se afla ziarul de seară cu un titlu care se referea la vizita Papei în Anglia. Cussane îl luă de pe scaun.

— Uite, Papa, de pildă.

Devlin spuse:

— Asta-i o glumă proastă.

— De ce aș glumi? îl întrebă Cussane. Știi, Liam, ce indicații am primit atunci, cu mulți ani în urmă? Știi care a spus Maslovski că este misiunea mea? Să contribui la a produce haos, dezordine, spaimă și nesiguranță în Occident. Am contribuit la a întreține conflictul irlandez, lovind ținte aparent ilogice, provocând în diverse ocazii mari prejudicii atât cauzei catolice cât și celei protestante; IRA, UVF, pe toți i-am băgat la apă. Dar uite aici! Ridică ziarul cu fotografia papei Ioan Paul pe prima pagină. Nu e

asta cea mai illogică țintă a tuturor timpurilor? Crezi că le-ar plăcea asta celor de la Moscova? Făcu semn din cap către Tania. Probabil că până acum ai reușit să-l cunoști pe Maslovski destul de bine. Crezi că o să-i facă plăcere?

— Ești nebun, șopti ea.

— Poate. Îi aruncă o bucată de frânghie. Leagă-i încheieturile mâinilor la spate. Să nu umbli cu tertipuri, Liam.

Se trase câțiva pași înapoi, cu pistolul îndreptat spre ei. Devlin nu prea avea de ales, trebuia să se supună. Fata îi legă neîndemânatecă, mâinile. Cussane îl trânti cu fața în jos, lângă cămin.

— Întinde-te lângă el, îi spuse Taniei.

Îi trase brațele la spate și îi legă bine mâinile, apoi gleznel. Verifică apoi dacă Devlin are inimile bine legate și îi legă și gleznel.

— Deci n-ai de gând să ne omori?

— De ce aș face-o?

Cussane se ridică, traversă camera și smulse dintr-o singură smucitură firul telefonului. Devlin își întoarse capul într-o parte, lipindu-și fața de covor.

— Unde pleci?

— La Canterbury, spuse Cussane. În cele din urmă, adică.

— La Canterbury?

— Acolo va ajunge Papa sâmbătă. Vor fi toți acolo. Cardinalii, arhiepiscopul de Canterbury, prințul Charles. Știu cum decurg treburile astea, Liam. Nu uita că sunt șeful biroului de presă al secretariatului.

— Bine, hai să judecăm, spuse Devlin. N-ai să reușești s-ajungi în apropierea lui. Moartea Papei e ultimul lucru pe care englezii și-ar dori să-l aibă pe conștiința. Vor lua niște măsuri de securitate la Canterbury, care-i vor lăsa și pe cei de la Kremlin cu gura căscată.

— Un adevărat stimulent pentru mine, spuse Cussane, calm.

— Harry, pentru numele lui Dumnezeu, de ce să-l împuști pe Papă? Ce rost are?

— De ce nu? Cussane ridică din umeri. Pentru că există. Pentru că n-am unde să mă duc în altă parte. Dacă tot trebuie să mor, măcar să mă duc dracului făcând o treabă spectaculoasă. Le zâmbi. Iar tu poți oricând să încerci să mă oprești, Liam. Tu, McGuinness, Ferguson și oamenii lui din Londra. Chiar și KGB-ul ar face pe dracu-n patru ca să mă oprească, dacă ar putea. Le-ar da mult de furcă explicațiile pe care ar trebui să le dea.

Devlin izbucni.

— Harry, pentru tine toate astea nu-s decât un joc?!

— Singurul pe care-l cunosc, spuse Cussane. Ani de zile am fost manevrat de alții. Am fost o marionetă trasă pe sfori. De data asta. eu comand. Va fi poate o schimbare interesantă.

Se îndepărtă și Devlin auzi deschizându-se și închizându-se ușile dinspre terasă. Se lăsă tăcerea. Tania spuse:

— A plecat.

Devlin confirmă din cap și se luptă să se ridice în șezut. Încercă rezistența frânghiei cu care îi erau

legate inimile, dar știa că-și pierde vremea.

— Liam, crezi că vorbește serios? în privința Papei?

— Da, spuse Devlin sumbru. Sunt convins.

O dată ajuns în vila lui, Cussane acționă rapid și metodic. Își scoase pașaportul irlandez cu identitatea lui obișnuită, dintr-un mic seif ascuns în spatele cărților din birou. Mai erau acolo două pașapoarte britanice pe nume diferite. Într-unui era tot preot. În celălalt era ziarist. Mai erau și două mii de lire în bancnote diferite — englezești, nu irlandeze.

Scoase din șifonier o geantă de voiaj din pânză, de genul celor folosite de ofițerii de armată, și o deschise. Avea un fund dublu de lemn, pe care-l deschise, apăsând pe el. Băgă înăuntru cea mai mare parte a banilor, pașapoartele false și un Walther PPK cu surdină Carswell și câteva încercătoare de rezervă. Mai băgă un, pachet de explozibil și două detonatoare cu acțiune întârziată. Ca un soldat ce se considera, trebuia să fie pregătit pentru orice situație, așa că mai luă din dulăpiorul din baie două pachete de pansamente de campanie și câteva fiole de morfină și le băgă și pe acestea. Așeză la loc fundul dublu, făcu sul una din sutanele lui negre și o puse pe fundul genții. Băgă apoi două cămăși, cravate, considerate de el ca fiind potrivite pentru un civil, ciorapi, articole de toaletă. Apoi, dintr-un gest reflex, cartea de rugăciuni, ostia în anafornița de argint și uleiurile sfințite. De ani de zile le lua cu el în călătorii.

Coborî în hol, își puse impermeabilul negru de ploaie, apoi își luă din dulapul din hol una dintre cele două pălării negre de fetru și se duse în birou. De căptușeala pălăriei cosese două cleme de plastic. Deschise un sertar de la birou și scoase un revolver Smith and Wesson 38 cu țeava de cinci centimetri, care se potrivea la fix pe cleme. Băgă pălăria în geanta de voiaj. Pistolul Stecikin îl vârî în buzunarul impermeabilului.

Deci, era gata. Mai aruncă o privire prin biroul vilei, care fusese atâta vreme căminul lui, apoi se întoarse și ieși. Traversă curtea, îndreptându-se spre garaj, deschise ușa și aprinse lumina. Lângă mașină, se afla motocicletă lui, un vechi BSA de 350 centimetri cubi, în stare excelentă. Prinse cu curele geanta de voiaj la spate, luă din cuierul de pe perete casca și și-o puse pe cap.

Când apăsă cu piciorul pe accelerație, motorul începu imediat să uruie. Mai rămase o clipă să aranjeze diverse lucruri, apoi se închină și porni. Zgomotul motorului se pierdu în depărtare, apoi, după un timp, se așternu liniștea.

La el în vilă, Devlin renunțase de mult să se mai lupte pentru a se elibera din strânsoarea frânghiei. Ședea alături de Tania, amândoi rezemați de canapea.

— Situația ar putea deveni foarte neplăcută, spuse el. Femeia mea de serviciu vine mâine abia pe la zece.

În acel moment, la Dublin, Martin McGuinness

privea cum unul din oamenii lui pune la loc receptorul pe lăcașul său de pe aparatul telefonic.

— Nu se aude nici semnalul ocupat, nici tonul. Legătura e întreruptă, asta-i sigur.

— Mi se pare mai mult decât ciudat, băiete, spuse McGuinness. Hai să-i facem o vizită lui Liam, dar s-ajungem repede acolo.

McGuinness și doi din oamenii lui făcură până acolo patruzeci de minute. McGuinness stătea și se uita, în timp ce oamenii lui îi eliberau pe Devlin și pe fată. Clătină din cap.

— Doarme, Liam, zău că dacă n-ar fi atât de al naibii de tragic, ar fi de tot hazul să-l vezi pe marele Liam Devlin legat fedeleș, ca un pui de găină. Hai, povestește-mi ce s-a întâmplat.

Se duse cu Devlin în bucătărie, unde acesta îl informă asupra celor petrecute. După ce termină, McGuinness izbucni.

— Vulpoi nenorocit! Pe Falls Road în Belfast toți și-l amintesc ca pe un sfânt și el e un nemernic de agent rus care face pe preotul.

— N-aș crede că Vaticanul va sări în sus de bucurie, îi spuse Devlin.

— Și știi ce e și mai rău? Ce-mi stă mie în gât? Nu-i deloc rus, fir-ar al dracului! Doamne, Liam, taică-său a murit spânzurat în Anglia, pentru Cauză! McGuinness începuse să tremure de furie. Nu mă las până nu-l belesc!

— Și cum îți propui să faci asta?

— Las' pe mine. Vrea să ajungă la Papă, la Canterbury, da? O să închid atât de bine punctele de

ieșire din Irlanda, încât nici un șobolan n-o să găsească o gaură prin care să se furișeze afară.

Se rezezi afară, își strigă oamenii și plecă. Tania intră în bucătărie. Era palidă și obosită. Acum ce urmează?

— Pune ibricul pe foc, să bem o ceașcă bună de ceai. Se zice că odinioară mesagerul care aducea vești proaste era de obicei executat. Scuză-mă câteva minute până mă duc până vizavi să-l sun pe Ferguson.

10

Localitatea de coastă Ballywalter, aflată la sud de Golful Dundalk, în apropiere de Capul Clogher, cu greu ar putea fi considerată port.

O circiumă, câteva case, jumătate de duzină de bărci pescărești și o radă minusculă. Trecuse mai bine de o oră și jumătate de când Devlin îl sunase pe Ferguson, când Cussane viră cu motocicletă în pădurea de pe dealul care se înălța în preajma localității. Își ridică motocicletă pe cric și se duse să se uite în jos spre Ballywalter, care se vedea clar dedesubt, în lumina lunii. Se întoarse după aceea în pădure, desfăcu geanta de voiaj din curele și își scoase pălăria neagră, pe care și-a pus pe cap în locul căștii de motociclist.

Porni în jos pe drum, cu geanta în mână. Ceea ce avea de gând să facă era riscant, dar, dacă-i reușea, era o acțiune inteligentă. De fapt, era ca un joc de șah. Încercase să anticipeze nu doar o mișcare, ci trei mișcări. Acum sosise momentul să verifice dacă toate informațiile pe care le scosese cu atâta trudă și răbdare de la muribundul Danny Malone, erau bune la ceva.

Sean Deegan era cârciumar în Ballywalter de unsprezece ani. Nu prea era o ocupație care să-i

răpească tot timpul, într-un sat care nu se putea lăuda decât cu patruzeci și unu de bărbați ajunși la vârsta legală pentru a avea voie să bea, ceea ce explica de ce era și căpitanul șalupei pescărești cu motor, de patruzeci de picioare lungime, *Mary Murphy*. Pe lângă acestea, înspre partea ilegală a lucrurilor, mai era și membru al IRA, figurând chiar pe lista celor activi, fiind eliberat din închisoarea Long Kesh din Ulster abia în februarie. Executase trei ani de detenție pentru deținere ilegală de arme. Autoritățile nu descoperiseră că Deegan ucisese cu mâna lui doi britanici în Derry.

Soția și cei doi copii ai lui erau plecați în vizită la soacra lui, la Galway, și el închisese barul la unsprezece, având de gând să pornească devreme la pescuit. Era încă treaz, când Cussane cobora spre sat, din simplul motiv că îl sculase din pat un telefon din partea unuia dintre oamenii lui McGuinness. Deegan putea asigura o cale de ieșire clandestină din țară, cu destinația insula Man. o haltă convenabilă în drum spre Anglia. Descrierea lui Cussane fusese concisă și exactă.

Abia pusese receptorul jos, când auzi o bătaie în ușă. O deschise și îl văzu pe Cussane. Descrierea fusese suficient de corectă pentru a-și da seama cine era acel vizitator nocturn, deși ar fi fost suficiente gulerul preoțesc, pălăria și impermeabilul negru.

— Cu ce vă pot fi de folos, părinte? întrebă Deegan, dându-se înapoi ca să-i facă loc lui Cussane să intre.

Intrară în micul bar și Deegan ațâță focul.

— Am numele tău de la un enoriaș, Danny

Malone, spuse Cussane. Apropo, pe mine mă cheamă Daly.

— Danny, spuneți? spuse Deegan. Am auzit, că e rău de el.

— E pe ducă, sărmanul. Mi-a spus că m-ai putea repezi până în insula Man dacă plătesc bine sau de dragul cauzei.

Deegan se duse în spatele barului și turnă un whisky.

— Beți și dumneavoastră, părinte?

— Nu, mulțumesc.

— Aveți necazuri? Ceva politic sau cu poliția?

— Un pic din amândouă. Cussane scoase din buzunar zece bancnote de cile cincizeci de lire și le puse pe bar. Ajunge atât?

Deegan luă bancnotele și le cântări îngândurat.

— De ce nu, părinte? Uite cura facem. Așezați-vă lângă foc să vă încălziți iar eu mă duc să dau un telefon.

— Ce telefon?

— Doar n-o să mă pot descurca singur cu șalupa. Am nevoie de cel puțin un om, iar cu doi e și mai bine.

Ieși, închizând ușa. Cussane ocoli barul până la telefonul aflat acolo și așteptă. Se auzi un ușor clinchet și ridică încet receptorul.

Omul vorbea precipitat.

— Aici Deegan de la Ballywalter. Domnul McGuinness e acolo?

— S-a culcat.

— Adu-l la telefon, omule! Tipul e aici, la mine. Cussane, ăla pentru care m-au sunat ai voștri.

— Rămâi la telefon.

Urmă o pauză, apoi o altă voce spuse:

— McGuinness la telefon. Tu ești, Sean?

— În persoană. Cussane e aici, în circiuma mea. Zice că-l cheamă Daly. Mi-a dat adineauri cinci sute de lire ca să-l duc în Insula Man. Ce fac, îl rețin?

McGuinness spuse:

— Tare mi-ar plăcea să mă ocup eu însumi de el, dar asta e o copilărie. Ai acolo câțiva oameni buni?

— Pe Phil Egan și Tadgh McAteer.

— Deci, individul ăsta trebuie să moară, Sean. Dacă ți-aș spune câte a făcut în trecut, cât rău a cauzat Mișcării, nu ți-ar veni să crezi. Ia-l frumușel în șalupa ta, fără gălăgie, și cum ai ajuns la trei mile în larg, îi tragi un glonte în ceafă și-l arunci peste bord.

— Treaba e ca și făcută, îi spuse Deegan.

Puse jos receptorul, ieși din living, urcă la etaj și se îmbracă de ieșit afară. Intră în bar, punându-și pe el o veche haină de pilot.

— Vă las puțin, părinte, mă duc să-i iau pe băieți. Serviți-vă cu orice doriți.

— Ești foarte amabil, îi spuse Cussane.

Își aprinse o țigară și se apucă să citească ziarul de seară ca să-și găsească ceva de făcut. Deegan se întoarse peste o jumătate de ceas cu doi oameni.

— Părinte, aceștia sunt Phil Egan și Tadgh McAteer. Își strânseseră mâinile. Egan era scund și uscățiv, de vreo douăzeci și cinci de ani. McAteer era un bărbat masiv, îmbrăcat cu o veche haină

marinărească, din pânză, și peste curea i se revărsa o burtă umflată de bere. Era mai în vârstă decât Deegan. Avea pe puțin cincizeci și cinci de ani, aprecie Cussane.

— Deci putem s-o luăm din loc, părinte.

Cussane își luă geanta de voiaj iar Deegan spuse:

— Nu vă grăbiți, părinte. Vreau să știu cu ce am de-a face.

Puse geanta lui Cussane pe bar, o deschise și-i cercetă conținutul. Trase la loc fermoarul, se întoarse și-i făcu semn din cap lui McAteer, care își plimbă mâinile fără menajamente peste corpul preotului și găsi Stecikinul. Îl scoase și-l puse pe bar fără o vorbă.

Deegan spuse:

— Treaba dumneavoastră pentru ce vă trebuie pistolul. Îl căpătați înapoi după ce vă lăsăm pe Insula Man.

Îl vârî în buzunarul lui.

— Înțeleg, spuse Cussane.

— E-n regulă, atunci hai să mergem, spuse Deegan și o luă înainte, ieșind afară.

Devlin era în pat, când îl sună McGuinness.

— L-au prins, spuse el.

— Unde?

— La Ballywalter. Un om de-al nostru, pe nume Sean Deegan. Cussane a apărut acolo spunând că e un prieten de-al lui Danny Malone și că are nevoie de cineva să-l ducă în Insula Man. Probabil că Danny i-a spus câteva lucruri pe care nu trebuia să i le

spună.

— Danny e pe moarte. Jumătate din timp nici n-o fi știut ce spune, zise Devlin.

— În orice caz, pe Cussane sau părintele Daly cum își spune acum, îl paște o surpriză foarte neplăcută. La trei mile de țărm, Deegan și băieții lui îi vor face de petrecanie și-l vor azvârli peste bord. Ti-am spus că o să-l prindem pe nemernic.

— E adevărat.

— O să te mai sun, Liam.

Devlin rămase pe gânduri. Era prea frumos ca să fie adevărat. Evident că Harry Cussane aflase de la Danny Malone că Deegan făcea genul de servicii de care avea el nevoie. Era destul de logic, dar să apară așa cum a apărut el, fără nici o încercare de travesti, în afară de o schimbare de nume! Se putea argumenta că s-o fi gândit că Devlin și Tania vor fi găsiți abia dimineață, dar chiar și așa... N-avea nici o noimă... Sau avea oare?

Când porniră în larg. dinspre mare se rostogolea o ceață ușoară, dar cerul era senin și razele lunii învăluiau totul într-o lumină vag ireală. McAteer își făcea de lucru pe punte, Egan ridicase tambuchiul de la mica sală a mașinilor și coborâse scara, iar Deegan era la timonă. Cussane stătea lângă el privind afară prin geam.

— Frumoasă noapte, remarcă Deegan.

— Într-adevăr. Cât facem până acolo?

— Patru ceasuri dacă o luăm ușor. Trebuie să ne sincronizăm în așa fel, încât să prindem șalupele

pescărești locale, care se întorc în Insula Man cu captura de noapte. Vă vom debarca pe coasta vestică, într-un locșor pe care-l știu eu lângă Peel. De acolo puteți lua un autobuz până la Douglas, capitala insulei. Are un aeroport, Ronaldsway, de unde puteți lua avionul spre Londra. Sau puteți traversa până la Blackpool, pe coasta engleză.

— Da, știu, îi spuse Cussane.

— De ce nu vă duceți jos să puneți puțin capul pe pernă? îi sugeră Deegan.

În cabină se aflau patru priciuri, o masă fixată în mijloc și o mică bucătărie la unul din capete. Era multă dezordine, dar era cald și plăcut, în ciuda mirosului de motorină. Cussane își făcu un ceai într-o cană și se așeză la masă să-l bea și să fumeze o țigară.

Apoi se întinse pe unul din priciurile de jos, cu pălăria lângă el, și închise ochii. După câțva timp, McAteer și Egan coborâră scara dinspre punte.

— Vă simțiți bine, părinte? se interesă McAteer. Doriți o ceașcă de ceai sau altceva?

— Am băut una, mulțumesc, spuse Cussane, Cred că o să trag un pui de somn.

Stătea întins, cu ochii aproape închiși, cu o mână întinsă neglijent sub pălărie. McAteer îi zâmbi lui Egan și-i făcu cu ochiul iar acesta puse trei lingurițe de ness în trei căni și adăugă apă clocotită și lapte condensat. leșiră. Cussane auzi pașii lor pe punte, murmur de conversație, un hohot de râs. Stătea întins, în așteptarea celor ce aveau să se întâmple.

Cam peste o jumătate de oră, motorul se opri și

începură să plutească în derivă. Cussane se ridică și puse picioarele pe podea.

Deegan îi strigă din capul scării:

— Vreți să veniți, vă rog, pe punte, părinte?

Cussane își aranjă pălăria pe cap, înclinată pe o parte și urcă scara. Egan ședea pe tambuchiul de la motor. McAteer stătea aplecat pe geamul deschis al timoneriei iar Deegan era la parapetul de la pupa, fumând o țigară și privind înapoi, spre coasta irlandeză aflată la două, trei mile depărtare.

Cussane spuse:

— Ce este? Ce se întâmplă?

— Mascarada s-a terminat! Deegan se întoarce, cu pistolul în mână dreaptă. Știm cine ești, bătrâne. Știm totul despre tine.

— Și despre faptele tale, strigă McAteer.

Egan zornăi o bucată de lanț greu. Cussane se uită spre el, apoi se întoarce către Deegan, își scoase pălăria și o ținu în dreptul pieptului.

— Probabil că nu are rost să discutăm.

— Nici o șansă, îi spuse Deegan.

Cussane îl împușcă în piept prin pălărie și Deegan se izbi de parapet. Stecikinul îi căzu pe punte. Își pierdu echilibrul, încercă fără succes să se apuce de balustradă și se prăbuși în mare. Cussane se întorsese deja și trăgea în McAteer, aflat în timonerie, în timp ce acesta încerca să se dea înapoi, glonteale nimerindu-l pe zdrahon deasupra ochiului drept Egan se repezi la el cu lanțul. Cussane evită cu ușurință lovitura lui neîndemânatică.

— Ticălosule! strigă Egan și Cussane ochi atent și-l împușcă în inimă.

Acționa apoi rapid, vârând în buzunar Stecikinul care-i căzuse lui Deegan și aruncând peste bord barca pneumatică cu motor exterior, care se afla pe punte. O legă de parapet și intră în timonerie, unde-și lăsase geanta, pășind peste cadavrul lui McAteer ca să ajungă la ea. Deschise fundul dublu, scoase explozibilul și tăie o bucătică din el cu briceagul. Atașă de el unul din detonatoare programând explozia peste cincisprezece minute și-i dădu drumul, prin tambuchiu, în sala mașinilor, apoi coborî în barca pneumatică, porni motorul și o luă cu mare viteză, înapoi, spre țarm. În urma lui, Sean Deegan, care încă mai trăia, în ciuda glontelui din piept, se uită după el cum se îndepărtează și dădu încet din picioare pentru a se menține la suprafață.

Cussane era la o distanță bună, când explozia răsună puternic în noapte, răspândind în jur flăcări galbene și portocalii, ca o ploaie de petale. Aruncă doar o scurtă privire înapoi. Nici că se putea să iasă mai bine. Acum era mort și McGuinness și Ferguson își vor retrage dulăii de pe urmele lui. Se întrebă cum se va simți Devlin când va descoperi în cel din urmă adevărul.

Debarcă pe o mică plajă din apropiere de Ballywalter și trase barca pneumatică într-o ascunzătoare dintre tufișuri. Apoi refăcu drumul înapoi, spre păduricea unde-și lăsase motocicleta. Prinse geanta în curele la spate, își puse casca pe cap și porni.

O altă șalupă de pescuit din Ballywalter, *Dublin*

Town, ieșită noaptea în larg la pescuit, a ajuns prima la locul catastrofei. Echipajul, care în momentul exploziei, se afla pe punte ocupându-se de plasele de pescuit, la o milă depărtare, văzuse când s-a produs aceasta. Până au ajuns la locul unde se scufundase *Mary Murphy*, a trecut cam o jumătate de oră. La suprafața apei pluteau o mulțime de rămășițe ale vasului. O vestă de salvare cu numele șalupei scrise pe ea, le spunea tot ce putea fi mai rău. Căpitanul anunță catastrofa, prin radio, gărzii de coastă și continuă căutarea supraviețuitorilor sau măcar a cadavrelor echipajului, dar fără nici un rezultat. Ceața deasupra mării îngreuna și mai mult cercetările. În jur de cinci, apăru un cutter al gărzii de coastă, venind la Dundalk, împreună cu alte mici șalupe pescărești și continuară cercetările până în zori.

McGuinness primi vestea despre catastrofă la patru dimineața și îl sună la rândul lui pe Devlin.

— Dumnezeu știe ce s-a întâmplat, spuse McGuinness. Șalupa a sărit în aer și s-a dus la fund ca un bolovan.

— Și zici că nu s-a găsit nici un cadavru?

— Or fi înăuntrul șalupei sau în ce-a mai rămas din ea, pe fund. Și se pare că în zona aceea e un curent periculos, care ar putea duce foarte departe cadavrele. Aș vrea să știu ce s-a întâmplat. Sean Deegan era un om de nădejde.

— Și eu aș vrea să știu, spuse Devlin.

— Totuși s-a terminat cu Cussane. Cel puțin ticălosul și-a găsit sfârșitul. Îi spui tu lui Ferguson?

— Da, mă ocup eu de asta.

Devlin își puse pe el un halat, coborî și își făcu un ceai. Cussane era mort și totuși nu-l regreta pe cel care, înainte de orice, fusese prietenul lui mai bine de douăzeci de ani. Nu-i venea să-l jalească. În schimb, simțea un fel de neliniște, un ghem în stomac, care nu voia să dispară.

Sună în Cavendish Square, la Londra. După mai multe apeluri, Ferguson răspunse cu glas adormit. Devlin îi spuse vestea și brigadierul se trezi de-a binelea, destul de rapid.

— Ești sigur?

— Așa se pare că s-au petrecut lucrurile. Dumnezeu știe ce s-a întâmplat pe șalupă.

— Cel puțin, spuse Ferguson, am scăpat definitiv de Cussane. Tot ce-mi lipsea acum era nebunul ăla bântuind ca turbatul. Pufni. Auzi, să-l omoare pe Papă!

— Ce facem cu Tania?

— Se poate întoarce mâine, Urc-o în avion și mă duc cu s-o întâmpin.

— E-n regulă, spuse Devlin. Atunci așa rămâne.

— Nu pari prea încântat, Liam. Ce-i cu tine?

— Hai să zicem că fiind vorba de individul ăsta, aș vrea să-i văd cadavrul, spuse Devlin și închise telefonul.

Granița Ulsterului, cu Republica Irlanda — în ciuda barajelor rutiere, a prezenței masive a poliției și a armatei britanice — a fost dintotdeauna larg deschisă pentru cei care o cunosc. În multe cazuri,

pământul unor ferme de pe ambele părți este traversat de linia imaginară a graniței și toată zona este împânzită de sute de drumuri înguste de țară, de poteci între ogoare.

La ora patru, Cussane se afla în siguranță., în Uls-ter. Prezența vreunui vehicul pe șosea la acea oră matinală era o raritate, așa că pentru el era foarte important să dispară un timp, ceea ce și făcu, dincolo de Newry, ascunzându-se într-un hambar dezafectat, aflat într-o pădurice, în apropierea șoselei principale.

Nu se culcă, ci se așeză comod, rezemat de un zid și fumând, cu pistolul pregătit pentru orice eventualitate. Porni imediat după șase, oră la care sunt pe drum destui slujbași matinali, ca să treacă nebagat în seamă, luând-o pe șoseaua A1, prin Banbridge, spre Lisburn.

Era șapte și un sfert când intră în parcare aeroportului Aldergrove, unde își lăsa motocicletă. Băgă Stecikinul alături de Walther în fundul dublu al genții. Întrucât începuse sezonul de vacanță, la opt și un, sfert decola un avion spre Insula Man, și existau zboruri spre Glasgow, Edinburgh și Newcastle ca alternanță posibile dacă nu putea obține un loc, toate decolând la interval de o oră. Alese Insula Man, pe care o prefera pentru că era o rută scurtă, folosi la doar de turiști. Oricum, erau destule locuri și obținut un bilet fără nici o dificultate.

În ce privea obiectele ascunse pe fundul genții de voiaj, e adevărat că toate bagajele de mână erau trecute prin raze X, dar acest lucru era valabil în ultimul timp pentru aproape toate aeroporturile internaționale. Și la Belfast erau trecute prin raze X

majoritatea bagajelor de mână, dar știa că regula nu se aplica întotdeauna în perioada vacanței, pe rutele mai scurte. Singura dificultate pe care s-ar putea s-o în-tâmpine ar fi la vama din Insula Man.

Era aproximativ opt și jumătate și Cussane zbura de zece minute bune, când șalupea *Dublin Town*, ajun-gând cu carburantul la limită, abandonă căutarea fără rezultat a supraviețuitorilor de pe *Mary Murphy* și se întoarse spre Ballywalter. Cel mai tânăr membru al echipajului, un băiat de cincisprezece ani, care înfășură odgonul la prora, a fost acela care a observat rămășițele din șalupă la câțiva metri înspre babord și l-a strigat pe căpitan, caic a schimbat imediat cursul. Peste câteva minute, opri motoarele și ajunse lângă unul din tambuchiurile șalupei *Mary Murphy*.

Sean Deegan zăcea întins pe spate, pe tambuchi. Întoarse încet capul și reuși să schițeze un zâmbet sinistru.

— V-a trebuit al naibii de mult timp, după câte văd, strigă el cu glas găâit.

La aeroportul Ronaldsway, Cussane nu întâmpină nici o dificultate la vamă. Își luă în primire geanta și se alătură șirului de oameni care ieșau. Nimeni nu încercă să-l oprească. Ca în toate stațiunile de vacanță, se făceau eforturi pentru ca turiștii să se bucure de toate înlesnirile. Aviația insulară efectua scurtul zbor spre Blackpool de pe coasta engleză de mai multe ori pe zi, dar în dimineața aceea era aglomerație și primul avion la care găsi loc era abia la prânz. Putea, desigur, să fie și mai rău, așa că își cumpără un bilet și se duse la

bufet expres să mănânce ceva.

Era unsprezece și jumătate, când Ferguson răspunse la telefon și-l auzi pe Devlin pe fir. Ascultă. Încruntându-se îngrozit.

— Ești sigur?

— Absolut sigur. Acest Deegan a supraviețuit exploziei numai pentru că Harry Cussane l-a împușcat mai înainte și a căzut în apă. Cussane a provocat explozia, apoi a șters-o înapoi spre țărm cu barca pneumatică a șalupei pescărești. A fost cât pe-acți să treacă peste Deegan.

— Dar de ce? Întrebă Ferguson.

— Ticălosul e inteligent și m-a bătut ani de zile la șah. Îi cunosc stilul, întotdeauna anticipează trei mișcări ale jocului. Înscenând ieri noapte moartea lui aparentă, a retras dulăii de pe urmele lui. Nimeni nu l-a mai căutat. Nu mai era nevoie.

Pe Ferguson îl cuprinse o presimțire cumplită.

— Încerci să spui ceea ce cred eu că vei spune?

— Ce părere ai? Acum e în apele tale teritoriale, nu într-ale noastre, brigadiere.

Ferguson înjură în barbă.

— Bine, o să cer oficial ajutor de la Secția Specială din Dublin. Pot ei să-i scotocească vila pentru noi. Să facă fotografii, să ia amprente, tot ce ne poate folosi.

— Va trebui să anunți secretariatul catolic, îi spuse Devlin. O să le placă grozav chestia asta celor de la Vatican.

— Nici doamna de la numărul zece nu va fi pro-

tabil prea încântată de toată povestea. La ce avion i-ai rezervat bilet Taniei Voroninova?

— La avionul de două.

— Vino cu ea. Am nevoie de tine.

— Mai e o singură chestiune de mică importanță, dar demnă de menționat, îi spuse Devlin. De cealaltă parte a apei, unde vă aflați voi, eu mai sunt și acum, de foarte mult timp, un om căutat de poliție. Că sunt membru al unei organizații clandestine este cea mai mărunță acuză.

— Pentru Dumnezeu, de asta o să mă ocup eu! spuse Ferguson. Tu așează-ți fundul în avionul ăla, spuse el și închise.

Tania Voroninova aduse ceaiul din bucătărie.

— Acum ce se întâmplă?

— Plec cu tine la Londra; spuse el, și acolo vedem noi.

— Și Cussane? Unde crezi că e?

— Oriunde și pretutindeni. Sorbi puțin din ceai. Are totuși o problemă. Papa sosește vineri, conform ziarului de dimineață. A doua zi va vizita catedrala Canterbury.

— Sâmbătă, douăzeci și nouă?

— Exact, deci Cussane trebuie să-și omoare timpul cu ceva până atunci întrebarea este, unde are de gând să se ducă și ce are de gând să facă?

Sună telefonul. La celălalt capăt al firului era McGuinness.

— Ai vorbit cu Ferguson?

— Da.

— Ce are de gând să facă?

— Dumnezeu știe. Mi-a cerut să mă duc acolo.

— Și te duci?

— Da.

— Doamne, Liam, tu n-ai auzit de rusul ăla, Lubov, care a fost ucis în sala de cinema? Preotul ăsta al tău ține niște predici date naibii.

— A început să privească oarecum altfel lucrurile. de când a descoperit că ai lui au încercat să-l lichideze, spuse Devlin. E interesant de văzut unde-l va duce asta.

— La Canterbury, unde în altă parte să-l ducă pe turbatul ăla! spuse McGuinness, și noi n-avem ce face. E treaba celor de la British Intelligence să se ocupe de asta. IRA nu mai poate face nimic pentru ei. Păzește-ți spatele, Liam.

Închise telefonul și Devlin rămase pe gânduri, în-crunțat. Se ridică.

— Mă duc puțin pe-afară, îi spuse el Taniei. Nu lipsesc mult. Și ieși prin ușile de la terasă.

***

Vameșii din Blackpool au fost la fel de amabili ca cei de la Ronaldsway. Cussane chiar se opri zâmbind, în timp ce șirul de pasageri se scurgea pe lângă el, și își oferî geanta de voiaj.

— Aveți ceva de declarat, părinte? întrebă ofi-terul.

Cussane trase fermoarul genții.

— O sticlă de whisky și două sute de țigări.

Vameșul zâmbi larg.

— Puteați s-aveți și un litru de vin. N-ați știut să vă orientați, părinte.

— Se pare că nu. Cussane trase la loc fermoarul și ieși.

Ezită o clipă în fața intrării micului aeroport. Mai multe taxiuri așteptau clienți, dar se hotărî să meargă pe jos până la șoseaua principală. La urma urmelor, avea destul timp la dispoziție. Vizavi era un chioșc de ziare. Traversă și își cumpără un ziar. Când plecă de acolo, un autobuz opri în stația aflată la câțiva pași. Pe plăcuța lui era indicat Morecambe, despre care știa că este tot o stațiune pe malul mării, la câteva mile mai sus. O luă la fugă instinctiv și se urcă în el în timp ce acesta pornea.

Își luă bilet și urcă sus. Era chiar foarte plăcut. Se simțea foarte liniștit și în același timp plin de energie. Deschise ziarul și văzu că știrile din sudul Atlanticului erau proaste.

HMS Coventry fusese bombardat iar o navă container. *Atlantic Convoyor*, fusese lovită de o rachetă Exocet. Își aprinse o țigară și se apucă să citească reportajul.

***

Când Devlin intră în salonul de la azil, maica Anne-Marie era la patul lui Danny Malone. Devlin așteaptă și în cele din urmă maica îi șopti ceva infirmierei, apoi se întoarse și îl văzu.

— Ce doriți?

— Să vorbesc cu Danny.

— Nu poate susține o conversație în dimineața aceasta.

— E foarte important.

Măicuța se încruntă, exasperată.

— Întotdeauna aveți ceva foarte important. Bine. Zece minute. Părintele Cussane n-a fost ieri seară. Nu știți de ce?

— Nu, minți Devlin. Nu l-am văzut.

Măicuța plecă și Devlin își trase un scaun lângă pat.

— Danny, cum te simți?

Malone deschise ochii și spuse cu glasul răgușit:

— Tu ești, Liam? Părintele Cussane n-a venit.

— Spune-mi, Danny, ai vorbit cu el despre Sean Deegan din Ballywalter, cel care, din câte am înțeles, conduce filiera spre Insula Man?

Malone se încruntă.

— Da, sigur, am discutat cu el o mulțime de lucruri.

— Dar mai ales chestiuni legate de IRA.

— Da, sigur, și îl interesa să-i spun cum mă descurcam odinioară.

— În mod special dincolo de apă? Întrebă Devlin.

— Da. Doar știi, Liam, ce mult am rezistat fără să fiu prins. Voia să știe cum am reușit. Se încruntă. Care e problema?

— Danny, ai fost întotdeauna un om tare. Fii tare și acum. El nu era unul de-ai noștri.

Malone făcu ochii mari.

— Mă păcălești, Liam.

— După ce Sean Deegan e în spital cu un glonte în el și doi oameni buni au fost uciși?

Danny făcu ochii mari.

— Povestește-mi.

Și Devlin îi povesti. După ce termină, Danny Malone zise încet:

— Ticălosul!

— Spune-mi, Danny, din ce-ți amintești, l-a interesat ceva în mod deosebit?

Malone se încruntă, încercând să se gândească.

— Da, cum am reușit atâta timp să le-o iau înaintea celor din Secția Specială și băieților din Serviciul de informații. I-am explicat că n-am folosit niciodată rețeaua IRA când eram dincolo. Nu se putea pune bază pe ea, știi asta, Liam.

— E adevărat.

— Eu, personal, am folosit întotdeauna lumea interlopă. Prefer oricând un pungaș cinstit sau chiar unul necinstit, dacă prețul e corect. Am cunoscut o mulțime de asemenea oameni.

— Povestește-mi despre ei, spuse Devlin.

Lui Cussane îi plăceau orășelele de pe malul mării, mai ales cele frecventate de lume multă, de oamenii cinstiți, muncitori, care vin aici să se distreze. O mulțime de localuri, parcuri de distracții, iarmaroace și aer curat pe săturate. Morecombe beneficia de acest aer. Apele întunecate ale golfului se ridicau în valuri înspumate și în depărtare se zăreau munții din Lake District.

Traversă drumul. Sezonul nu era încă în toi, dar

mișunau o mulțime de turiști și își croi drum prin străzile înguste, până ce reuși s-ajungă la o stație de autobuz.

Se putea călători până în aproape toate orașele mari de provincie, cu autobuze rapide, mai ales pe autostrăzi. Consultă orarele și găsi ceea ce căuta, un autobuz până la Glasgow via Carlisle și Dumfries. Pleca peste un ceas. Își luă un bilet și plecă să caute ceva de mâncare.

11

Gheorghi Romanov era atașat principal, răspunzând de relațiile cu publicul la ambasada rusă din Londra. Era un bărbat înalt, cu o înfățișare plăcută, de vreo cincizeci de ani, destul de mândru în sinea lui de numele său aristocratic. Lucra pentru KGB la Londra de unsprezece ani și fusese avansat la gradul de locotenent-colonel cu un an în urmă. Romanov îl simpatiza și el pe Ferguson. Se împăcau atât de bine, încât atunci când Ferguson îl sună imediat după ultima lui convorbire cu Devlin și-i propuse o întrevedere, Romanov acceptă pe loc.

Se întâlniră în Kensington Gardens, lângă Round Pond, un loc de întâlnire atât de apropiat de ambasadă, încât Romanov veni pe jos. Ferguson ședea pe o bancă și citea *The Times*. Romanov se așeză lângă el.

— Noroc, Gheorghi, spuse Ferguson.

— Salut. Charles. Cu ce ocazie mă bucur de această onoare?

— Hai să vorbim pe șleau, Gheorghi. E o chestiune cât se poate de gravă. Ce știi despre un agent KGB, cu numele de cod Cuchulain, implantat în Irlanda, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă?

— De data asta pot să-ți răspund cu toată sinceritatea, spuse Romanov. Nu știu absolut nimic.

— Atunci ascultă și ai să afli, îi spuse Ferguson. După ce termină, Romanov se întunecă la față.

— E într-adevăr grav.

— Mie-mi spui? Cel mai important lucru este următorul. Dementul ăsta bântuie pe undeva prin țară, după ce s-a lăudat că are de gând să-l împuște pe Papă, sâmbătă, la Canterbury și sincer să fiu, ținând seama de antecedentele lui, trebuie să-l luăm în serios. Nu e un nebun oarecare.

— Și ce vrei să fac eu?

— la legătura cu Moscova, la cel mai înalt nivel. Îmi închipui că ultimul lucru pe care și l-ar dori cei de acolo ar fi ca Papa să fie ucis de un individ despre: care se poate dovedi că este agent KGB, mai ales acum după atentatul eșuat de la Roma. Avertizează-i că, de data asta, nu admitem nici un amestec. Și dacă, prin cine știe ce întâmplare, el ia legătura cu tine, te rog să-mi spui. Trebuie să punem mâna pe ticălosul asta, să nu facem nici o greșală. Și trebuie să moară, Gheorghe, fără proces și alte fleacuri de-astea. Și din acest punct de vedere, sunt convins că asta vor să audă și ai tăi de la Moscova.

— Sunt convins. Romanov se ridică. Mă duc să transmit un mesaj.

— E un pont pe care ți-l vinde un vechi prieten, îi spuse Ferguson. Vezi ce faci ca s-ajungi mai sus decât Maslovski.

Având în vedere importanța chestiunii, Ferguson a trebuit să se ducă la directorul general, care, la rândul lui, a vorbit cu ministrul de Interne.

Urmarea a fost o convorbire în Downing Street, când Ferguson era la jumătatea mesei de prânz. Telefona după mașină și peste zece minute era acolo. Dincolo de bariere, la capătul străzii era, ca de obicei, o mică îngrămădeală de oameni. Polițistul de la ușă îl salută. Ușa se deschise, în clipa când Ferguson ridică mâna să bată.

Înăuntru era mare vânzoleală, ceea ce era normal, având în vedere că problema Insulelor Falkland începea să ia amploare. Era surprins că doamna prim-mi nistru dorea personal să-l vadă. Cel care-l conducea o lua înainte pe scara principală, spre primul etaj, și Ferguson îl urmă. Ajunși sus, tânărul bătu la o ușă și îl introduse.

— A sosit brigadierul Ferguson, doamnă prim-mi nistru.

Doamna prim-ministru își ridică plivirea de la biroul la care ședea, elegantă ea întotdeauna, cu o rochie de tweed verde, cu părul ci blond perfect coafat și își puse jos stiloul.

— Timpul meu este limitat, domnule brigadier. Sunt sigură că înțelegeți acest lucru.

— Consider aceasta de la sine înțeles, doamnă.

— Ministrul de interne m-a informat asupra faptelor esențiale. Doresc doar să mă asigurați că îl veți opri pe acest om.

— Vă dau această asigurare fără nici o ezitare, doamnă prim-ministru.

— În cazul în care ar avea loc un atentat la viața Papei, cât timp se află aici, chiar dacă ar fi un eșec, consecințele politice ale unei asemenea acțiuni ar fi catastrofale pentru noi.

— Înțeleg.

— În calitate de șef al Grupului 4, aveți împuterniciri speciale, acordate direct de mine. Folosiți-vă de ele, domnule brigadier. Dacă doriți ceva, orice, nu ezitați să-mi cereți.

— Doamnă prim-ministru...

Ea își luă stiloul și se apucă din nou de lucru iar Ferguson ieși. Tânărul îl aștepta la ușă. În timp ce coborau scara, lui Ferguson îi trecu prin minte, și asta nu era prima oară, că în această chestiune capul lui era în joc, tot atât cât și cel al lui Cussane.

La Moscova. Ivan Maslovski era din nou convocat în biroul ministrului Securității Statului, ocupat încă de luri Andropov. pe care-l găsi așezat la masa de lucru, studiind un raport dactilografiat.

I-l întinse.

— Citește-l, tovarășe.

Maslovski se conformă și simți că i se oprește inima-n loc. După ce termină, i-l dădu înapoi cu mâinile tremurând.

— Omul tău bântuie acum prin Anglia, Maslovski, hotărât să-l asasineze pe Papă, unicul său scop fiind, se paie. acela de a ne aduce prejudicii cât mai mari. Și nu putem fiice altceva decât să stăm cuminți și să sperăm că British Intelligence va fi sută la sută eficient în această chestiune.

— Ce pot să spun, tovarășe?

— Nimic, Maslovski. Toată povestea asta dezastruoasă n-a fost doar o nechibzuință. A fost o aventură de cea mai joasă speță.

Andropov apăsă pe un buton de pe birou. Ușa se deschise în spatele lui Maslovski și intrară doi tineri căpitani KGB în uniformă.

— Te duci și îți golești biroul, predai toate cheile și dosarele oficiale persoanei desemnate de mine. Vei fi dus apoi la Lubianka, unde vei aștepta să fii judecat pentru crime împotriva statului.

Lubianka... câți oameni trimisese chiar el acolo? Maslovski simți brusc o greutate în respirație și o durere în ambele brațe și în piept. Simțind că se prăbușește, se agăță de birou. Andropov se dădu înapoi, speriat, și cei doi ofițeri KGB se repeziră și-l înșfăcă pe Maslovski de brațe. Nu încercă să se împotrivească, neavând putere, dar pe măsură ce durerea se întetea, încerca să vorbească, să-i spună lui Andropov că nu va mai fi nevoie de celula de la Lubianka, nici de judecată. Și, destul de ciudat, ultimul lui gând se îndreptă spre Tania, iubita lui Tania, așezată la pian și cântând bucata lui preferată, *Marea* lui Debussy, apoi muzica încetă și se lăsă întunericul.

Ferguson avusese o întrevedere cu ministrul de Interne, cu comandantul secției D-13, brigada antiteroristă a Scotland Yard-ului și cu directorul general al serviciilor de securitate. Era frânt când ajunsese acasă și îl găsi pe Devlin, așezat lângă cămin și citind *The Times*.

— Se pare că în clipa asta, Papa are întâietate față de problema Insulelor Falkland, spuse Devlin și împături ziarul.

— Era de așteptat, spuse Ferguson. Eu vreau să-l

văd plecat cât mai repede de aici. Să fi fost cu mine la întrevvedere pe care am avut-o, Liam. Cu ministrul de Interne, în persoană, cu directorul, cu Scotland Yard-ul... Și știi ceva? Se rezemă de cămin, să se încălzească. Nu prea iau în serios treaba asta.

— Te referi la Cussane?

— Să nu mă-nțelegi greșit. Ei admit existența lui, dacă mă-nțelegi. Le-am arătat dosarul, și Dumnezeu știe că tot ce-a făcut el la Dublin în ultimele zile e îndeajuns de grav. I-a ucis pe Levin, pe Lubov, pe Cerni și doi pușcași din IRA. E un măcelar.

— Nu, spuse Devlin. Nu cred. În concepția lui, toate fac parte din misiunea lui. E o treabă care trebuia făcută acționând ferm și expeditiv, ca să termine odată. De-a lungul anilor a cruțat pe mulți. Tania și cu mine suntem un exemplu în această privință. El își urmărește ținta, asta-i tot.

— Nu-mi mai aminti.

Ferguson se înfioră. Ușa se deschise și intră Harry Fox.

— Vă salut, sir. Salut, Liam. Cred că lucrurile s-au precipitat în lipsa mea.

— Așa s-ar zice, îi spuse Ferguson. La Paris au mers bine lucrurile?

— Da.

— Îmi povestești mai târziu. Mai bine să te pun la curent cu ultimele evenimente.

Ceea ce și făcu, cât putu de repede, Devlin mai făcând din când în când câte o remarcă. După ce Ferguson termină, Harry Fox spuse:

— Ce om! Ciudat! Clătină din cap.

— Ce e ciudat?

— Când l-am cunoscut, zilele trecute, chiar mi-a plăcut, sir.

— Asta nici nu-i greu, spuse Devlin.

Ferguson se încruntă.

— Hai să nu mai discutăm fleacuri de-astea stupide.

Ușa se deschise și intră Kim cu o tavă pe care se afla serviciul de ceai și o farfurie cu chifle prăjite.

— Excelent, spuse Ferguson. Sunt lihnit de foame. Fox spuse:

— Ce face Tania Voroninova?

— Deocamdată am instalat-o într-o casă unde e în siguranță.

— Unde anume, sir?

— În apartamentul din Chelsea Place. O agentă de-a noastră va sta cu ea până lămurim povestea asta.

Le întinse fiecăruia câte o ceașcă de ceai.

— Bun, care-i următoarea mișcare? întrebă Devlin.

— Ministrul de Interne și directorul. Și recunosc că sunt de acord cu ei, sunt de părere că nu e momentul să facem prea multă publicitate în jurul acestei chestiuni. Unicul scop al vizitei Papei este să aducă împăcare și lumină. Este o încercare sinceră de a contribui la încetarea războiului din sudul Atlanticului, închipuiți-vă cum ar arăta asta pe prima pagină a ziarelor naționale. În timpul primei vizite făcută vreodată de Papă în Anglia, un criminal turbat bântuie prin țară.

— Care mai e și preot pe deasupra, sir.

— Bine, asta putem s-o lăsăm de o parte, mai ales fiindcă știm ce e cu adevărat.

Devlin spuse:

— Nu lăsăm nimic deoparte. Deși nu sunt un foarte bun catolic, permiteți-mi să vă informez asupra câtorva lucruri. Din punctul de vedere al bisericii catolice, Harry Cussane a fost hirotonisit preot la Vine Landing, în Connecticut, în urmă cu douăzeci și unu de ani și este încă preot. N-ați mai citit Graham Greene în ultimul timp?

— Bine, lasă asta, spuse Ferguson iritat. Oricum ar fi, doamna prim-ministru nu vede ce rost ar avea să-i facem lui Cussane publicitate pe prima pagină. Nu ne-ar folosi nici unuia din noi.

— L-am putea prinde mai repede, sir, spuse Fox cu glas egal.

— Da, de fapt, toți se așteaptă oricum să facem asta. Secția specială din Dublin a lucrat pentru noi, luându-i amprente din vila lui. Le-au introdus în calculatorul din Dublin, care, după cum știți, este conectat la calculatorul serviciilor de securitate din Lisburn, care, la rândul lui este conectat la calculatorul nostru de aici și la cazierele centrale de la Scotland Yard.

— Nu știam că dețineți tot acest lanț, spuse Devlin.

— Miracolul microprocesoarelor, spuse Ferguson. Unsprezece milioane de oameni sunt înregistrați acolo. 138

Cu cazier, grad de instruire, profesie, preferințe sexuale, obiceiuri personale, locul de unde-și

cumpără mobila...

— Cred că glumești.

— Nu glumesc. L-am prins anul trecut, în Ulster, pe un om de-al vostru venit aici, pentru că își făcea întotdeauna cumpărăturile la Co-op. Se ascundea excelent sub o altă identitate, dar nu și-a putut schimba obiceiurile de-o viață. Cussane este și el înregistrat acolo și nu doar cu amprente, ci cu tot ce știm despre el. Majoritatea marilor departamente de poliție din provincie pot, prin sistemul lor de calculatoare, să se conecteze la banca noastră centrală și să-i scoată fotografia.

— Dumnezeu!

— Serios, pot face același lucru și cu tine. În ceea ce-l privește pe Cussane, le-am indicat să introducă o fotografie a lui, deliberat modificată. Să nu se menționeze KGB-ul sau altele de genul ăsta. Doar atât: trece drept preot, are legături cunoscute cu IRA, e extrem de violent, abordați-l cu grijă. Înțelegeți care ar fi ideea.

— Înțeleg.

— În acest scop, dăm fotografia lui la ziare, împreună cu multe din detaliile pe care ți le-am spus adineauri. Câteva ziare de seară vor reuși să le publice imediat iar ziarele naționale le vor publica în ediția de mâine.

— Și credeți că va fi de-ajuns, sir? Întrebă Fox.

— S-ar putea. Vom trăi și vom vedea. Un lucru e ceri. Ferguson se duse spre fereastră și privi afară. El este pe undeva pe aici.

— Și problema este, spuse Devlin, că nimeni nu poate mișca un deget până ce nu iese la iveală.

— Exact. Ferguson se întoarse la tavă și ridică ceainicul. Ceaiul acesta este într-adevăr delicios. Mai vrea cineva o ceașcă?

Ceva mai târziu în după amiaza aceea. Sanctitatea Sa, papa Ioan Paul al II-lea, ședea la masa de lucru din micul birou de lângă dormitorul său și studia raportul care tocmai îi fusese înmânat. Omul care stătea în fața lui purta o sutană neagră cât se poate de simplă și ar fi putut să fie un preot de rând. Era, de fapt, generalul Societății lui Iisus, cel mai ilustru dintre toate ordinele bisericii catolice. Iezuiții erau mândri de a îi cunoscuți sub numele de Soldați ai lui Hristos, răspunzând de secole, din culise, de siguranța Papei. Ceea ce explica faptul că generalul venise în grabă, de la biroul lui de la Collegio di San Roberto Bellarmino de pe Via del Seminario, pentru a intra în audiență la Sanctitatea Sa.

Papa Ioan Paul puse jos raportul și își ridică privirea. Vorbea o italiană excelentă, prin care mai răzbăteau doar vagi accente din poloneză, limba sa maternă.

— Când l-ați primit?

— Primul raport de la secretariatul din Dublin, acum trei ore, apoi ceva mai târziu, știrile din Londra. Am vorbit personal cu ministrul de Interne britanic, care mi-a dat toate asigurările privind securitatea dumneavoastră și mi-a spus să mă adresez brigadierului Ferguson, menționat în raport ca fiind direct răspunzător de securitatea dumneavoastră.

— Și totuși sunteți îngrijorat?

— Sanctitatea Voastră, este aproape imposibil să împiedici un asasin singur să-și atingă ținta, mai ales atunci când nu-l preocupă propria lui siguranță. Și acest individ, Cussane, și-a dovedit capacitatea de a ucide, de nenumărate ori în trecut.

— Părintele Cussane... Sanctitatea Sa se ridică și se îndreptă spre fereastră. Poate că a fost un ucigaș, poate că este încă, dar e preot și Dumnezeu, dragă prietene, nu-i va îngădui să uite acest lucru.

Generalul iezuiților privi chipul acela cu trăsături aspre, un chip care ar fi putut să aparțină unui muncitor oarecare dintr-o mie de alți muncitori. Purta amprenta unei ciudate simplități și siguranțe. Așa cum se întâmplase și în alte dăți, generalul, cu toată autoritatea lui intelectuală, se plecă în fața lui.

— Deci plecați în Anglia, Sanctitatea Voastră?

— La Canterbury, dragă prietene, acolo unde a murit pentru Dumnezeu preasfântul Thomas Beckett.

Generalul se apropie și sărută inelul de pe mâna pe care i-o întinse Papa.

— Atunci, Sanctitatea Voastră, vă rog să mă scuzați. Am multe de făcut.

Ieși și Ioan Paul rămase un timp la fereastră, apoi traversează încăperea, deschise o ușiță și intră în capela sa privată. Îngenunche în fața altarului, cu mâinile împreunate și cu o oarecare teamă în suflet, amintindu-și glonteale asasinului, care fusese cât pe aci să-i pună capăt vieții, și lunile acelea de dureri. Dar alungă acest gând și se concentrează asupra lucrurilor importante. Se rugă pentru nemurirea

sufletului părintelui Harry Cussane și pentru toți păcătoșii de pretutindeni, ale căror fapte le închideau calea spre nemărginita binecuvântare a iubirii lui Dumnezeu.

Ferguson puse jos receptorul și se întoarse spre Devlin și Fox.

— Era directorul general. Sanctitatea Sa a fost informat în detaliu asupra lui Cussane și a amenințării pe care o reprezintă. Nu se schimbă nimic.

— Era de așteptat, spuse Devlin. Actualul Papă a luptat ani de zile în rezistența poloneză împotriva naziștilor.

— Bine, ai dreptate, spuse Ferguson. În orice caz, e timpul să pleci. Du-l la direcție, Harry. Cu permis de securitate de grad 0. Nu e doar o bucată de plastic cu fotografia ta pe ea, îi spuse el lui Devlin. Foarte puțini oameni au un asemenea permis. Cu el intri oriunde.

Se duse la biroul lui și Devlin spuse:

— Îmi dă dreptul și la o armă? Nu mi-ar prinde rău un Walther. Știi că sunt cam pesimist din fire.

— E o armă care nu mai e agreată de majoritatea oamenilor noștri, de când idiotul ăla a încercat s-o împuște pe prințesa Anne și Wallherul gărzii ei de corp s-a blocat. Ascultă-mă pe mine, revolverele nu s bune la nimic.

Luă niște hârtii de pe masa de lucru, apoi se duse în birou să le aducă pardesiele.

— Eu continui totuși să prefer un Walther, spuse Fox.

— Un lucru e sigur, spuse Devlin, orice armă iei, ai grijă să nu se blocheze când ai de-a face cu Harry Cussane. Deschise ușa și ieșiră împreună, îndreptându-se spre lift.

Harry Cussane avea el un fel de pian. Știa caro e ținta finală, sâmbătă, la Canterbury, dar până atunci mai avea trei zile și trei nopți bune în care trebuia să stea ascuns. Danny Malone îi indicase mai mulți indivizi din lumea interlopă, care pentru bani ar fi dispuși să-l ajute. Erau desigur o mulțime la Londra, Leeds sau Manchester, dar pe el îl interesau îndeosebi frații Mungo și ferma lor din Galloway. Îl atrăgea tocmai pentru faptul că era un loc izolat. Scoția va fi ultimul loc unde să-l caute și totuși avionul companiei British Airways făcea doar o oră și jumătate de la Glasgow la Londra.

Problema era să-și umple timpul. În Canterbury nu trebuia să ajungă decât în ultimul moment. N-avea ce să organizeze. Asta-l amuza, în timp ce ședea în autobuzul care se îndrepta în viteză spre Carlisle. Își imagina ce pregătiri se făceau la catedrala din Canterbury, cum era păzit fiecare punct posibil de intrare, cum erau plantați peste tot trăgătorii poliției, probabil chiar și oameni de la SAS în haine civile, dispersați prin mulțime. Și totul în zadar. Era ca o partidă de șah, după cum îi spunea el lui Devlin, cel mai prost jucător din lume. Nu conta mișcarea de acum. Ultima mișcare era hotărâtoare. Asemeni unui scamator aflat pe scenă, care ia ochii cu ceea ce face mâna dreaptă, dar important este ceea ce face mâna stângă.

Dormi o bună bucată de timp și când se trezi,

văzu. În stânga lui, marea, licărind în lumina după-amiezii. Se aplecă, pentru a se adresa bătrânei din fața lui.

— Unde suntem?

— Am trecut de Annan. Avea un pronunțat accent de Glasgow. Urmează Dumfries. Sunteți catolic?

— Mă tem că da, spuse el precaut, căci cei din sudul Scoției fuseseră dintotdeauna protestanți prin tradiție.

— Mă bucur. Și eu sunt catolică. Sunt irlandeză din Glasgow, părinte. Îi luă mâna și i-o sărută. Binecuvântați-mă, părinte. Dumneavoastră sunteți din vechea patrie.

— Într-adevăr.

Se gândi că s-ar putea să-l bată la cap, dar, ciudat, ea își întoarse pur și simplu capul și se lăsă din nou pe speteaza scaunului. Afară cerul se întunecase și începuse să plouă, tunetele bubuiau amenințător și în curând ploaia se înteti, căpătând amploarea unui mu-son și răpăind zgomotos pe capota autobuzului. Se opriă la Dumfries, pentru a lăsa doi pasageri, apoi străbătură străzile pustii și ieșiră din nou pe șosea.

Nu mai era mult. Doar încă vreo douăzeci și doi de kilometri până la locul unde va coborî, la Dunhill. De acolo, mai avea de mers câțiva kilometri pe un drum secundar, până la un cătun numit Larwik și apoi până la ferma fraților Mungo, aflată la vreo doi, trei kilometri între dealuri.

Șoferul vorbise ceva în microfonul radioului mașinii și acum comută pe difuzorul din autocar. —

Atențiune, doamnelor și domnilor. Mă tem că vom avea probleme în fața noastră, înainte de intrarea în Dunhill. Șoseaua este inundată. O mulțime de vehicule sunt deja blocate.

Bătrâna din fața lui Cussane strigă:

— Și ce-o să facem? O să stăm toată noaptea în autobuz?

— Peste câteva minute ajungem în Corbridge. Nu-i mare lucru de capul lui, dar are o haltă feroviară pentru colectarea laptelui. Se fac demersuri pentru oprirea primului tren spre Glasgow.

— Cu trenul costă de trei ori mai mult, strigă bătrâna.

— Plătește compania, îi spuse vesel șoferul. Nu-ți face griji, mătușica.

— Trenul oprește la Dunhill? Întrebă Cussane.

— Poate. Nu știu precis. O să vedem.

Baftă de ocnaș, așa-i spuneau pușcăriașii, li spusese asta Danny Malone. Oricât de bine ai pune ceva la cale, întotdeauna se ivește ceva total neprevăzut care-ți dă de furcă. N-avea rost să-și irosească energia gândindu-se la asta. Mai bine să studieze alternativele pe care le avea.

Pe partea stingă apăru un indicator alb, pe care era scris cu litere negre Corbridge, apoi ieșiră la iveală, prin ploaia deasă, primele case, un magazin universal și un chioșc de ziare. Pe partea opusă, minuscula gară, în fața căreia șoferul opri autocarul.

— Așteptați aici până mă duc să văd cum stau lucrurile. Sări din autocar și intră în gară.

Ploaia cădea fără încetare. Între circiumă și magazinul universal era o groapă mare, acoperită cu câteva bârne pentru a asigura trecerea. Era clar că acolo fusese o clădire, abia demolată, și în jur se strânsese o mică mulțime. Cussane privi indiferent, băgă mâna în buzunar după pachetul de țigări și descoperi că era gol. Ezită o clipă, apoi își luă geanta de voiaj, coborî din autocar și alergă până vizavi, la chioșcul de ziare. Îi ceru tinerei care stătea în pragul ușii două pachete de țigări și, dacă avea, o hartă a regiunii. Se dovedi că avea.

— Ce se întâmplă? întrebă Cussane.

— Au dat jos de o săptămână vechiul hambar de grâne. Totul a fost bine, până a început ploaia. Au necazuri cu pivnițele. S-a prăbușit un plafon sau cam așa ceva.

leșiră amândoi în ușă să privească. În clipa aceea, o mașină de poliție apărură din celălalt capăt al satului și opri. Din ea coborî singurul ocupant, un bărbat solid, cu o constituție masivă, care purta o scurtă bleumarin cu epoleți de sergent. Își croi drum prin mulțime și dispăru.

Tânăra femeie spuse:

— A sosit cavaleria.

— Nu-i de pe aici? întrebă Cussane.

— În Corbridge nu există comisariat de poliție, E din Dunhill. Sergentul Brodie, Lachlan Brodie. Tonul vocii ei era grăitor.

— Nu-i prea iubit? întrebă Cussane.

— Lachland e genul pentru care cea mai mare plăcere a vieții este să găsească trei bețivi laolaltă sâmbătă seara, ca să le tragă o bătaie. Are o forță

de taur și-i place să și-o arate. Nu cumva sunteți catolic?

— Mă tem că da.

— Pentru Lachlan asta înseamnă Antihrist. E genul de baptist care socotește că muzica e un păcat. E și predicator laic.

Din mulțime ieși un muncitor cu vestă de protecție portocalie și cască de protecție. Pe față îi și-roiau apă și noroi. Se rezemă de zid.

— E cumplit acolo jos.

— E chiar așa de rău? Întrebă femeia.

— Unul din oamenii mei a rămas blocat acolo. S-a prăbușit un zid. Încercăm să facem tot ce se poate, dar nu prea avem loc să lucrăm și apa urcă. Se încruntă și se adresează lui Cussane. Nu cumva sunteți catolic?

— Ba da.

Omul îl înșfăcă de braț.

— Numele meu este Hardy. Sunt maistrul lor. Omul de acolo, de jos, este tot din Glasgow, ca și mine, dar e italian. Îl cheamă Gino Tisini. Crede că o să moară și m-a implorat să-i aduc un preot. Veniți cu mine, părinte?

— Desigur, spuse Cussane fără nici o ezitare și-i întinse femeii geanta de voiaj. Vreți s-aveți grijă de ea, vă rog?

— Desigur, părinte. Îl urmă pe Hardy prin mulțime, și coborâră apoi în groapă. Pe fundul ei se căsca o gaură, în care se vedeau trepte coborând spre pivniță. Brodie, sergentul de poliție, nu lăsa lumea să se apropie. Hardy începu să coboare și

când veni și Cussane după el, Brodie îl apucă de braț.

— Ce-i asta?

— Lasă-l, strigă Hardy. E preot.

În ochii lui Brodie se ivi o privire ostilă, arătându-și clar antipatia. Pentru Cussane asta era povestea veche pe care o știa bine de la Belfast.

— Nu te cunosc, spuse Brodie.

— Mă numesc Fallon. Sunt în drum spre Glasgow cu autobuzul, îi spuse calm Cussane.

Îl apucă pe polițist de încheietura mâinii, slăbind strânsoarea acestuia asupra brațului lui și Brodie se crispă, simțind forța lui Cussane, când acesta îl dădu la o parte și începu să coboare scara. Intră imediat în apă până la genunchi. Se ghemuia ca să meargă pe sub tavanul scund, urmându-l pe Hardy de-a lungul unui fel de tunel îngust. În lumina firavă a unui bec cu prelungitor, se zărea un haos de cărămizi și scânduri învălmășite. Printre ele exista o mică breșă și când ajunseră la ea, doi bărbați ieșiră împleticindu-se, amândoi uzi până la piele și vizibil epuizați.

— E în zadar, spuse unul din ei. În câteva minute, apa îi trece peste cap.

Hardy trecu pe lângă ei și Cussane îi urmă. Fața palidă a lui Gino Tisini se ivi din întuneric, când se ghemuiră ca să înainteze. Cussane întinse o mână ca să se echilibreze. Căzură o scândură și câteva cărămizi.

— Atenție! spuse Hardy, totul se poate prăbuși ca o casă din cărți de joc.

Se auzea gălgâitul permanent al apei care năvălea înăuntru. Tisini izbuti să schițeze un zâmbet sinistru.

— Nu mai avem timp pentru o confesiune, părinte.

— Durează prea mult. Hai să te scoatem de aici, spuse Cussane.

Deodată năvăli brusc un nou șuvoi de apă, care-i trecu lui Tisini peste față și el intră în panică. Cussane se duse în spatele lui, susținându-i capul deasupra apei, ghemuindu-se ocrotitor deasupra lui.

Hardy bâjbâi cu mâna pe sub apă.

— S-au deplasat multe aici, spuse el. Acum, năvala apei ne ajută. O singură grindă îl mai ținutuește acolo, dar grinda e prinsă în zid. Dacă o forțez, s-ar putea să se năruie totul peste noi.

— Dacă n-o forțezi, în următoarele două minute o să se înece, spuse Cussane.

— S-ar putea s-o pățiți și dumneavoastră, părinte.

— Și dumneata, spuse Cussane. Așa că hai, să-i dăm drumul!

— Părinte, strigă Tisini. Pentru numele lui Dumnezeu, iertați-mi păcatele!

Cussane rosti cu glas limpede, răspicat.

— Fie ca Domnul Dumnezeuul nostru, Isus Hristos, să te ierte iar eu, prin înputernicirea Lui, te iert de toate păcatele în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Îi făcu lui Hardy semn din cap. Acum!

Maistrul trase aer în piept și se cufundă sub apă, ținându-se cu mâinile de marginea grinzii. Umerii pădură să i se umfle și ieși din apă cu grinda iar Tisini urlă, plutind liber în mâinile lui Cussane. Zidul începu să se deformeze. Hardy îl trase în sus pe Tisini și-l târî spre intrare, Cussane împingea din spate, în timp ce zidurile începeau să se prăbușească în jurul lor. Ridică un braț să se ferească, simți că ajunseseră la scară, încercă să se ajute cu mâinile și deodată o cărămidă îl izbi fulgerător în cap. Încercă să urce treptele, dar căzu în genunchi și se făcu beznă.

12

Când se trezi încet, încet, o zări pe tânăra de la magazin aplecată deasupra lui. Era întins pe un preș în fața unui foc de cărbuni și ea îl ștergea pe față.

— Ușurel, spuse ea. N-ați pățit nimic. Vă mai amintiți de mine? Sunt Moira McGregor. Sunteți în magazinul meu.

— Ce-i cu italianul și cu celălalt tip, Hardy?

— Sunt sus. Am trimis după doctor.

— Unde mi-e geanta?

— Am pus-o bine, în cealaltă odaie, spuse ea.

Polițistul cel solid, Brodie, se ivi deasupra lor.

— Ne-am întors printre vii, ai? Se simțea o oarecare iritare în glasul lui. O antipatie. Cred că merită să aprinzi vreo două duzini de luminări la Sfânta Fecioară.

Ieși. Moira McGregor îi zâmbi lui Cussane.

— Nu-l băgați în seamă. Dumneavoastră și cu Hardy i-ați salvat viața omului aceluia. Mă duc să v-aduc o ceașcă de ceai.

Se duse în bucătărie, unde-l găsi pe Brodie stând lângă masă.

— Mi-ar prinde și mie bine o tărie, spuse el.

Femeia scoase o sticlă de whisky și un pahar din

bufet și le puse pe masă, fără să scoată o vorbă. El întinse mâna după un scaun și-l trase fără să observe geanta lui Cussane, care căzu pe podea. Nefiind închisă cu fermoarul, din ea se rostogoliră mai multe obiecte, printre care două cămăși și patrafirul violei.

— Asta-i geanta lui? întrebă Brodie.

Femeia se întoarse de la plită cu ibricul în mână.

— Da.

Polițistul se lăsă pe un genunchi, vârând obiectele la loc în geantă și deodată se încruntă.

— Ce-i asta?

Ținea în mână un pașaport britanic. Brody îl deschise.

— Mi-a spus că-l cheamă Fallon.

— Și? spuse Moira.

— Atunci cum de are un pașaport pe numele părintele Sean Daly? Și fotografia seamănă bine cu el. Scotoci mai adânc cu mâna. Fundul dublu al genții se desprinsese când geanta căzuse de pe scaun. Dumnezeu! spuse Brodie și își scoase mâna ținând Stecikinul.

Moira McGregor simți că i se taie picioarele.

— Ce-nseamnă asta?

— Vom afla curând.

Brodie se întoarse în cealaltă cameră și puse geanta pe un scaun. Cussane zăcea liniștit, cu ochii închiși. Brodie se aplecă lângă el, scoase o pereche de cătușe și trecu foarte încet una din brățări peste încheietura mâinii stingi a lui Cussane. Cussane deschise ochii și Brodie îl înșfacă și de cealaltă

încheietură și închise cătușele. Îl trase pe preot în sus și îl împinse pe un scaun.

— Ce faci? întrebă Cussane.

Brodie spuse:

— Ce-i cu toate astea? Ridică de jos fundul dublu și scotoci prin conținutul lui. Trei arme, mai multe pașapoarte și o sumă considerabilă de bani gheață. Halal preot! Ce-nseamnă toate astea?

— Dumneata ești polițist, nu eu, spuse Cussane.

Brodie îi dădu o palmă.

— Vezi cum vorbești, mititelule. Bag seamă că va trebui să-ți mai aplic o pedeapsă corporală.

Privind din ușă, Moira McGregor spuse:

— Să nu faceți asta.

Brodie zâmbi disprețuitor.

— Toate femeile-s la fel. Te-a dat gata, nu, fiindcă a făcut pe eroul cu italianul?

Polițistul ieși. Femeia îi spuse disperată lui Cussane:

— Cine sunteți, de fapt?

El zâmbi.

— N-are rost să-ți încarc memoria, dar mi-ar prinde bine o țigară, până se-ntoarce bruta.

Brodie era polițist de douăzeci de ani, după cinci ani de poliție militară. Douăzeci de ani, toți la fel, Era un om ursuz și crud, care-și impunea autoritatea doar prin uniforma pe care o purta. Iar credința lui religioasă avea același scop ca uniforma; să-i dea o falsă autoritate. Ar fi putut să sune la comisariatul de poliție din Dumfries, dar simțea că era un caz

special, așa că preferă să sune la comisariatul de poliție din Glasgow.

La Glasgow primiseră fotografia și toate detaliile asupra lui Harry Cussane, doar cu o oră înainte, Cazul era categorisit maximă prioritate, orice element nou trebuind să fie comunicat imediat la Grupul 4, la Londra. Apelul telefonic al lui Brodie a fost îndată transmis Secției Speciale. După numai două minute, se pomeni vorbind cu inspectorul șef Trent.

— Mai povestește-mi o dată, îi spuse Trent. Brodie se conformă. După ce termină, Trent spuse:

— Nu știu de cât timp ești în poliție, dar de data asta ai dat cea mai mare lovitură din cariera dumitale, Omul acesta se numește Cussane. Un tip tare în IRA. Ziceai că pasagerii din autobuzul în care era vor fi transferați în tren?

— Da, sir. Șoseaua a fost inundată. Aici e doar o haltă, dar vor opri pentru ei expresul de Glasgow.

— Când sosește?

— Peste vreo zece minute, sir.

— Urcă-te în el, Brodie, și ia-l cu tine pe amicul tău. Ne vedem la Glasgow.

Brodie puse jos receptorul, sufocându-se de emoție, apoi se duse în camera de zi.

Brodie îl mână pe Cussane pe peron, cu o mână pe brațul lui și cu cealaltă ținând strâns geanta acestuia. Oamenii întorceau curioși capetele la vederea preotului eu încheieturile mâinilor prinse în

cătușe în față. Ajunseră la vagonul de bagaje de la coada trenului. Paznicul stătea pe peron, lângă ușa deschisă.

— Ce-i asta?

— Un prizonier special pentru Glasgow.

Brodie îl împinse pe Cussane înăuntru, așezându-l pe un maldăr de saci de poștă îngrămădiți într-un colț.

— Acum stai liniștit, ca un băiat cuminte.

Se auzi o oarecare agitație și în ușă apăru Hardy cu Moira McGregor în spatele lor.

— Am venit cât de repede am putut, spuse maistrul. Adineauri am aflat.

— N-ai voie să intri aici, îi spuse Brodie.

Hardy nu-l băgă în seamă.

— Ascultați, nu știu ce înseamnă toate astea, dar vreau să știu dacă pot face ceva.

Pe peron, feroviarul fluieră din țigal.

— Nu poate face nimeni nimic. Cum se simte Tisini?

— Se pare că are un picior rupt.

— Spune-i că a avut noroc.

Trenul se urni cu o smucitură.

— Îmi dau seama că dacă nu vă duceam înăuntru ca să ne ajutați, n-ați fi acum aici, spuse Hardy.

Coborî și se duse lângă Moira pe peron, în timp ce feroviarul sărea înăuntru.

— Fiecare cu norocul lui, strigă Cussane. Nu-ți face probleme.

După care, Hardy și femeia deveniră două figuri

care aparțineau deja trecutului, în timp ce feroviarul închise ușa glisantă și trenul țâșni înainte.

... Trent nu putu rezista tentației de a-l suna pe Ferguson la Londra și de la direcția generală se făcu legătura cu telefonul din Cavendish Square. Fox și Devlin erau plecați și răspunse chiar Ferguson.

— La telefon Trent, sir, inspector-șef, Secția Specială, Glasgow. Credem că l-am prins pe omul dumneavoastră, Cussane.

— Dumnezeule! Adevărat? spuse Ferguson. În ce stare e?

— Păi de fapt nu l-am văzut, sir. A fost prins într-un sat la câțiva kilometri înspre sud de aici. Sosește la Glasgow cu trenul, peste o oră. Îl voi prelua personal.

— Păcat că viermele ăla n-a crăpat, spuse Ferguson. Dar nu le poți avea pe toate. Vreau să-l am aici cu primul avion mâine dimineață, inspectore. Adu-l chiar dumneata. E un personaj prea important ca să ne scape.

— Am înțeles, sir, spuse Trent cu mult zel.

Ferguson puse jos receptorul, întinse mâna să ia telefonul roșu, dar prudența lui înnăscută îl făcu să se oprească. Era mult mai bine să-l sune pe ministrul de Interne când peștele va fi efectiv în plasă.

Brodie ședea pe un taburet, sprijinit de perete în colțul compartimentului, fumând o țigară și urmărindu-l din ochi pe Cussane. Feroviarul verifica o listă la

biroul lui. Făcu totalul și puse jos stiloul.

— Mă duc să fac controlul. Ne vedem mai târziu.

leși. Brodie își trase taburetul până foarte aproape de Cussane.

— N-am înțeles niciodată chestia asta. Bărbați cu fustă. N-o să prindă niciodată. Se aplecă în față. Ia spune-mi, voi preoții, cum faceți?

— Ce să facem? spuse Cussane.

— Știi tu, cu băieții din cor? E adevărat ce se spune?

Pe fruntea uriașului apărură broboane de sudoare. — Ai o mustață al naibii de mare, spuse Cussane. De ce oare? Ai gura fleșcăită?

Brodie se înfurie.

— Lepădătură obraznică, îți arăt eu ție!

Întinse mâna și puse țigara aprinsă pe dosul palmei lui Cussane. Cussane urlă și căzu cu spatele pe sacii de poștă. Brodie izbucni în râs și se aplecă deasupra lui.

— Am crezut că o să-ți placă, spuse el și întinse mâna ca să-i atingă iar dosul palmei.

Cussane îl lovi cu piciorul în testicole. Brodie se dădu înapoi clătinându-se și ținându-se cu mâna de locul lovit. Cussane sări în picioare, li pocni cu dexteritate, în genunchiul drept, și, în clipa când Brodie se prăvăli înainte, îl izbi cu genunchiul în față.

În timp ce sergentul de poliție zăcea pe spate și gema, Cussane îl scotoci în buzunare, găsi cheia și își desfăcu cătușele. Își luă geanta, verifică dacă totul era înăuntru și își vârî Stecikinul în buzunar.

Trase ușa glisantă și ploaia năvăli înăuntru.

Când intră în vagonul de bagaje o clipă mai târziu, feroviarul apucă să-l zărească aterizând în bălăriile de la marginea căii ferate și rostogolindu-se în jos pe taluz. Apoi, în fața ochilor văzu doar ploaie și ceață.

Când trenul trase în gara centrală din Glasgow, Trent și o jumătate de duzină de polițiști în uniformă așteptau pe peronul numărul unu. Ușa de la vagonul de bagaje se deschise și apăru feroviarul.

— Aici.

Trent se opri în ușă. Înăuntru nu se afla decât Lachlan Brodie, care ședea pe taburetul feroviarului, ținându-se de fața umflată și plină de sânge. Lui Trent i se înmuiară picioarele.

— Ia povestește-mi, spuse el scârbit.

Brodie își dădu toată silința. După ce termină, Trent spuse:

— Deci zici că avea cătușe la mâini și totuși te-a atacat?

— N-a fost atât de simplu pe cât pare, sir, spuse Brodie pierit.

— Neghiobule, neghiobule! spuse Trent. După ce o să termin cu tine, să fii fericit dacă te pun să păzești un closet public.

Îi întoarse spatele dezgustat și o luă înapoi pe peron să-l sune pe Ferguson.

Chiar în acel moment, Cussane poposisse la adăpostul unor stânci pe vârful unui deal, la nord

de Dunhill. În fața lui era deschisă harta pe care o cumpărase ele la Moira McGregor. Găsi fără nici o dificultate localitatea Larwich. Ferma fraților Mungo se găsea chiar lângă ea. Erau vreo douăzeci de kilometri până acolo și mai mult peste dealuri. Totuși porni la drum bine dispus.

Ceața care se lăsa pe ambele versante și ploaia deasă îi dădeau un sentiment de siguranță și de izolare, departe de lumea exterioară — era un fel de libertate, înainta prin mesteceni și ferigi ude care-i făceau flească pantalonii. Din când în când, din hățiș se ridicau potârniche și fluierași deranjați de trecerea lui. Continuă să meargă, căci impermeabilul îi era deja ud leoarcă și avea destulă experiență ca să știe că pericolul de a umbla în zone deluroase pe o asemenea vreme este îmbrăcămintea neadecvată.

Ajunse la marginea unui povârniș, cam la o oră după ce sărise din tren, și privi în jos, în valea îngustă dedesubt. Se lăsa întunericul, dar se zărea clar, la câțiva kilometri, o potecă făcută de om, care se sfârșea la o movilă de bolovani, alcătuind o piatră de hotar. Îi era de-ajuns. Se zori într-acolo cu o energie reînnăscută și coborî coasta dealului.

Ferguson se uita pe o hartă mare a sudului Scoției.

— Se pare că a luat autocarul din Morecambe. spuse el. Am stabilit acest lucru.

— Un mod simplu de a ajunge la Glasgow, sir, spuse Fox.

— Nu, spuse Ferguson. Și-a luat bilet până la lo-

calitatea numită Dunhill. Ce naiba să caute acolo?

— Cunoști zona? Întrebă Devlin.

— Am fost acolo la o partidă de vânătoare pe domeniul unui amic, în urmă cu vreo douăzeci de ani, Ciudate locuri, dealurile Galloway. Păduri înalte, creste de dealuri și pretutindeni mici lacuri tainice.

— Galloway a spus? Devlin privi mai atent harta. Deci aici e Galloway?

Ferguson se încruntă.

— Și ce-i cu asta?

— Cred că acolo s-a dus, spuse Devlin. Cred că acolo a avut de gând s-ajungă de la început.

Fox întrebă:

— Ce te face să crezi asta?

Le povesti de Danny Malone și după ce termină, Ferguson spuse:

— S-ar putea să ai dreptate.

Devlin confirmă din cap.

— Danny a menționat câteva case sigure folosite de lumea interlopă în diverse zone ale țării, dar făptui că se află în zona Galloway are o anumită semnificație, căci acolo sunt stăpâni frații Mungo.

— Ce facem acum, sir? îl întrebă Fox pe Ferguson. Luăm legătura cu Secția Specială din Glasgow ca să organizeze ei un raid la ferma fraților Mungo.

— Nu. dă-i naibii, spuse Ferguson. Am avut deja o mostră clasică a eficienței poliției locale. L-au *avut* în mână și le-a scăpat printre degete. Aruncă o privire pe fereastră, spre bezna de afară. E târziu ca să mai facem ceva astă-seară. Și pentru el e prea târziu. Probabil că umblă încă pe dealuri.

— În mod sigur, spune Devlin.

— Deci tu și cu Harry luați mâine avionul spre Glasgow. Vă duceți personal la această fermă a fraților Mungo. Vă dau împuterniciri speciale. În cazul de față. Secția Specială va face ce vreți voi.

Ieși. Fox îi întinse lui Devlin o țigară.

— Ce părere ai?

— Au pus mâna pe el, Harry, și i-au pus cătușe, spuse Devlin. Și el a scăpat. La asta mă gândesc. Acum dă-mi un foc.

Cussane coborî printre mesteceni, urmând cursul unui pârâu plăcut, care bolborosea printr-o învălmășeală de bolovani de granit. Acum începea să simtă oboseala, în ciuda faptului că avea doar de coborât.

Pârâul dispăru peste marginea unei stânci, revărsându-se în cascadă într-un iaz adânc, așa cum se revărsase de atâtea ori până atunci. Se lăsă să alunece printre mesteceni în amurgul care se lăsa, ceva mai rapid decât dorise și ateriza ghemuit, dar ținând încă geanta de voiaj în mână.

Se auzi o răsuflare speriată și ridicându-se pe un genunchi, Cussane văzu doi copii stând pe vine la marginea iazului. Uitându-se mai bine observă că fata era mai mare decât crezuse, avea probabil vreo șaisprezece ani; purta cizme înalte peste genunchi și blue jeans și o haină marinărească din pânză care-i era prea mare. Avea o față ascuțită, ochii mari, căprui închis și, o claie de păr negru i se revărsa de sub o beretă scoțiană tricotată.

Băiatul era mai mic, n-avea mai mult de zece ani.

Era îmbrăcat cu un pulover jerpelit, pantaloni de tweed fără manșete și niște teniși care cunoscuseră și zile mai bune. Tocmai scotea din apă o cange în vârful căreia era înfipt un somon.

Cussane zâmbi.

— În locurile de unde mă trag eu, ăsta nu e socotit un gest prea sportiv.

— Fugi, Morag! strigă băiatul și se repezi cu cangea de care se bălăbănea încă somonul.

O bucată din mal se prăvăli sub piciorul lui, și căzu pe spate în iaz. Ieși la suprafață încă ținând cangea în mână, dar într-o clipită torentul rapid, umflat de aversele de ploaie, îl prinse, luându-l cu el.

— Donai! strigă fata și alergă spre margine.

Cussane îi puse mâna pe umăr și o trase înapoi chiar în clipa când o altă bucată de mal se surpă.

— Nu face prostii! O să te ia și pe tine apa.

Ea se luptă să se smulgă din strânsoare. Cussane își aruncă geanta, o dădu pe fată la o parte și o luă la fugă de-a lungul malului, croindu-și drum printre mesteceni. În punctul acela, apa năvălea cu mare forță, printr-o crăpătură îngustă dintre stânci, ducând băiatul cu ea.

Cussane se avântă mai departe, simțind că fata vine după el. Își scoase impermeabilul și îl aruncă. O luă peste stânci, încercând s-ajungă la crăpătură înaintea băiatului și întinse mâna ca să apuce capătul cangei, pe care băiatul o ținea strâns, dar acum fără somon.

Reuși, simți uriașa forță a torentului, apoi se cu-

fundă cu capul înainte, ceea ce era imposibil de evitat. Ieși la suprafață în iazul de mai jos, băiatul era la un metru și ceva de el și întinse mâna, asigurându-se că l-a apucat bine de pulover. Peste o clipă, torentul îi duse spre o fâșie uscată de prundiș. În timp ce fata alerga de-a lungul malului, băiatul se ridică, scuturându-se ca un terrier și se cățăra pe mal s-o întâmpine.

Un vârtej brusc aduse pălăria neagră a lui Cussane plutind pe apă. O ridică, o examinează și izbucni în râs.

— Acum, categoric, nu va mai fi niciodată la fel, spuse el și-o aruncă în iaz.

Se întoarse cu intenția de a se cățăra pe mal și se trezi privind în țeava unei puști retezate cu ferăstrăul, ținută de un bătrân de cel puțin șaptezeci de ani, care stătea nemișcat în fața pilcului de mesteceni. Fata Morag și tânărul Donai erau lângă el. Bătrânul era îmbrăcat cu un costum jerpelit de tweed și o beretă scoțiană aidoma celei pe care o purta fata și era nebărbierit.

— Cine e omul ăsta, bunicule? întrebă fata. Nu cumva e cel de la primărie care se ocupă de ape?

— Nu prea cred, judecînd după gulerul preoțesc. În graiul bătrânului se simțea accentul moale al scoțienilor din nord. Sunteți preot?

— Mă numesc Fallon. Îi spuse Cussane. Părintele Michael Fallon. Își aminti de numele unui sat, pe care-l remarcase studiînd harta regiunii. Am plecat spre Whitechapel, dar am pierdut autobuzul și m-am gândit să-ncerc s-o iau pe scurtătură peste dealuri.

Fata făcuse cale-ntoarsă ca să-i ia impermeabilul.

Veni înapoi și bătrânul i-l luă.

— Hai, Donal, du-te și ia geanta domnului.

Deci probabil că văzuse totul de la început. Băiatul o tuli de acolo și bătrânul cântări în mână impermeabilul. Scotoci într-unui din buzunare și scoase Stecikinul.

— Ia uite-te aici. Morag! Nu-i de la primărie, asta-i sigur, și e un preot al naibii de ciudat.

— L-a salvat pe Donai, bunicule. Fata îl trase de mânecă.

Se uită în jos spre ea și pe fața lui se ivi încet un zâmbet.

— Așa este. Atunci fugi repede la tabără, anunță că avem musafiri, și pune ceainicul pe foc.

Băgă Stecikinul înapoi în impermeabil și i-l întinse lui Cussane. Fata se întoarse și o luă la fugă printre copaci iar băiatul veni înapoi cu geanta.

— Numele meu este Hamish Finlay și mă simt îndatorat. Îi ciufuli părul băiatului. Sunteți binevenit să împărțiți tot ce avem. Cine poate oferi mai mult de-atât?

Porniră în sus printre copaci, intrând apoi în planție, Cussane spuse:

— E un ținut ciudat.

Bătrânul scoase o pipă și o umplu cu tutun dintr-un săculeț jerpelit, ținând pușca sub braț.

— Da, Galloway e un ținut ciudat. Aici un om se poate pierde de alți oameni, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— O, da, spuse Cussane. Uneori avem nevoie de așa ceva.

În fața lor, se auzi un strigăt de spaimă: țipătul ascuțit al fetei. Într-o clipă, Finlay era cu pușca în mână și când înaintară, o văzură zbatându-se în brațele unui bărbat înalt și solid. Asemenea lui Finlay. avea o pușcă și era îmbrăcat într-un costum de tweed vechi și peticit. Avea o figură incontestabil agresivă, era nebărbierit și de sub beretă îi ieșeau suvițe galbene de păr. Se uita în jos spre fată de parcă-i făcea plăcere spaima ei, cu o umbră de zâmbet pe față. Cussane simți că îl cuprinde cu adevărat furia, dar situația o rezolvă Finlay.

— Las-o, Murray!

Celălalt bărbat îi aruncă o privire cruntă, ținând încă fata, apoi o împinse deoparte cu un zâmbet crispat.

— M-am jucat și eu puțin.

Fata se întoarce și fugi prin spatele lui.

— Cine-i ăsta?

— Murray, oi fi tu copilul răposatului meu frate și răspund de tine, dar ți-am spus vreodată că duhe-
nești ca o bucată de carne stricată într-o zi de vară?

Pușca se mișcă ușor în mâna lui Murray și în priviri îi clocotea furia. Cussane își vârî mâna în buzunarul impermeabilului și găsi Stecikinul. Calm. aproape disprețuitor, bătrânul își aprinse pipa și Murray se domoli. Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă.

— Propriul meu nepot. Finlay clătină din cap. Știi vorba aia: Prietenii ni-i alegem noi, dar rudele ne sunt date de Dumnezeu.

— E adevărat, spuse Cussane în timp ce porniră din nou.

— Da, și puteți să vă luați mâna de pe trăgaciul pistolului. Acum nu mai e nevoie de el, părinte sau ce o-ți fi.

Tabăra din poiană era jalnică. Cele trei căruțe erau vechi, coviltirele peticite și unicul vehicul cu motor care se vedea era un jeep de pe vremea celui de-al doilea război mondial, vopsit în verde kaki. Peste toate plutea un aer de sărăcie deprimantă, începând de la zdrențele celor trei femei, care găteau pe focul în aer liber, și până la copiii în picioarele goale, care jucau leapșa printre cei șase cai ce pășteau lângă râu.

Cussane se cufundă într-un somn adânc, fără vise, care-i refăcu total forțele și când se trezi, o zări pe fată, Morag, șezând pe priciul din fața lui și privindu-l.

Cussane zâmbi.

— Salut.

— Ce ciudat! spuse ea. Acum un minut adormeați iar în minutul următor aveți ochii larg deschiși și erați treaz de-a binelea. Cum ați învățat să faceți asta?

— Un obicei de-o viață. Se uită la ceas. E abia șase și jumătate.

— Ne sculăm devreme. Făcu semn cu capul spre afară. Se auzeau glasuri și venea miros de costiță prăjită.

— V-am uscat hainele, spuse ea. Vreți niște ceai?

Avea în ea un fel de nerăbdare, de parcă dorea neapărat să-i fie pe plac, ceva teribil de înduioșător.

El întinse mâna și-i trase bereta scoțiană peste o ureche.

— Îmi place asta.

— Mama mi-a tricotat-o. Și-o scoase și se uită la ea cu tristețe.

— Foarte frumoasă. Mama ta e aici?

— Nu. Morag își puse bereta la loc, pe cap. A fugit anul trecut cu un bărbat, unul McTavish. Au plecat în Australia.

— Și tatăl tău?

— A părăsit-o când eram eu mică. Dădu din umeri. Dar puțin îmi pasă.

— Tânărul Donal e fratele tău?

— Nu. Tatăl lui e vărul meu, Murray. L-ați văzut mai devreme.

— A, da. Am impresia că nu prea-l placi.

Pe fată o trecură fiorii.

— Mă face să mă simt ciudat.

Cussane simți din nou că îl cuprinde furia, dar se stăpâni.

— Ar fi bine să-mi aduci ceaiul ăla și pe lângă asta. aș vrea să mă îmbrac.

Răspunsul ei cinic și mult prea matur pentru vârsta ei îl ului cu totul.

— Vă e teamă că v-aș putea corupe, părinte? Rânji. Mă duc să vă aduc ceaiul. Și o zbughi afară.

Costumul lui fusese periat și uscat cu grijă. Se îmbrăcă repede, omițând vesta și gulerul preoțesc și în locul lor își trase peste cap un pulover negru pe gât. Își puse pe el impermeabilul, pentru că încă

ploua, și ieși.

Murray Finlay stătea rezemat de o căruță și pufăia dintr-o pipă de lut iar Donai stătea ghemuit la picioarele lui.

Cussane spuse:

— Bună dimineța, dar Murray îi răspunse cu o încruntătură.

Morag se întoarse de la foc oferindu-i lui Cussane ceaiul într-o cană ciobită din tablă emailată și Murray strigă:

— Mie nu-mi dai?

Ea nu-l băgă în seamă și Cussane spuse:

— Unde-i bunicul tău?

— Pescuiește în lac. Veniți să vă arăt. Luați-vă ceaiul.

Fata avea în ea ceva extrem de înduioșător, de ștrengar, impresie accentuată cumva și de bereta scoțiană pe care o purta. Parcă scotea limba la lumea întreagă, în ciuda hainelor ei ponosite. Nu era plăcut să-ți imaginezi o asemenea fată, brutalizată în contactul cu indivizi de teapa lui Murray, și anii de mizerie care o așteptau.

Trecură peste colină și ajunseră la un mic lac, un loc plăcut, unde hățișul de buruieni se revărsa până la Spital. Bătrânul Harmsh Finlay stătea în apa care-i ajungea până la coapse, cu undița în mână, aruncând-o tot mereu în apă cu dexteritate. O pală de vânt unduie apa, se iviră la suprafață niște aripioare negre și, deodată din adâncuri, dincolo de fâșia de nisip, un păstrăv, care țâșni în aer, apoi dispăru.

Bătrânul îi aruncă o privire lui Cussane și chicoti.

— Ia uitați-vă ce chestie! Ați observat că tot ce-i bun în viață apare acolo unde nu trebuie?

— Deseori.

Finlay îi dădu undița lui Morag.

— Ai să găsești trei păstrăvi grași în coș. Șterge-o de aici și du-te și pregătește micul dejun.

Fata se întoarse la tabără și Cussane îi oferî bătrânului o țigară.

— Drăguță copilă!

— Da, așa s-ar zice.

Cussane îi oferî foc.

— Duceți o viață ciudată și totuși nu sunteți țigani, nu?

— Oameni pribegi. Tinichigii. Oamenii ne numesc în toate felurile și de multe ori cu nume nu prea frumoase. Suntem ultimele rămășițe ale unui clan mândru, înfrânt la Culloden. Dar avem legături cu alți pribegi, din când în când. Mama lui Morag era țigancă englezoaică.

— Și n-aveți un loc de popas? Întrebă Cussane.

— Nici unul. Nimeni nu vrea să ne găzduiască prea mult. La Whitechapel e un polițist al satului, care, cel târziu mâine, își va face apariția aici. Trei zile, atât ni se dă și pe urmă ne mână mai departe. Dumneavoastră ce aveți de gând?

— Eu pornesc la drum în dimineața asta, imediat după ce mănânc.

Bătrânul dădu din cap.

— N-o să vă-ntreb ce e cu gulerul preoțesc pe

care-l purtați ieri seară. Vă privește personal. Pot face ceva pentru dumneavoastră?

— E mult mai bine să nu faci nimic, îi spuse Cussane.

— Așa, deci. Finlay oftă adânc și de undeva se auzi țipătul lui Morag.

Cussane ieși în goană dintre copaci și îi găsi într-o poiană printre mesteceni. Fata era întinsă pe spate iar Murray stătea ghemuit asupra ei cu fața aprinsă de patimă. Întinse mâna s-o apuce de sâni, fata scoase din nou un strigăt de repulsie și în momentul acela apăru Cussane. Își înfipse mâna în părul lung și galben al lui Murray. răsucindu-l cu brutalitate, până ce uriașul începu la rândul lui să urle. Se ridică și Cussane îl răsucii, îl ținu o clipă, apoi îi dădu drumul.

— Să nu te mai atingi de ea!

În acel moment, apăru bătrânul Hamish Finlay cu pușca pregătită.

— Te-am prevenit, Murray!

Dar Murray nu-l băgă în seamă și înainta spre Cussane, cu o privire cruntă.

— O să te strivesc, vierme!

Se năpusti rapid cu brațele ridicate, cu intenții ucigașe. Cussane pivotă într-o parte și administră o stingă în rinichii lui Murray, care se împletici pe lângă el, se prăvăli pe un genunchi, rămase așa o clipă, apoi se ridică și se repezi sălbatic cu pumnul. Cussane îi arse o stingă sub coaste, urmată de un croșeu de dreapta în obraz, despicându-i carnea.

— Murray, Dumnezeu la care mă închin eu e un Dumnezeu al mâniei, atunci când se ivește un prilej care o îndreptățește. Ascultă-mă bine! Îi mai dădu uriașului un pumn în față. Te omor dacă te mai atingi de fata asta, ai înțeles?

Cussane îl lovi pe Murray cu piciorul sub rotulă. Uriașul se prăvăli în genunchi și rămase așa. Bătrânul Finlay se apropie.

— Te-am prevenit pentru ultima oară, nemernicule. Îl înghionti pe Murray cu pușca. Părăsești chiar azi tabăra mea și te duci în ale tale.

Murray se ridică cu greu, împleticindu-se, se întoarse și porni clătinându-se spre tabără. Finlay spuse:

— Dar, zău, omule, că nu faci lucrurile pe jumătate.

— Nu văd ce rost ar avea, îi spuse Cussane.

Morag ridicase de jos undița și coșul cu poște. Se uita la el, cu o privire mirată. Apoi se dădu câțiva pași înapoi.

— Mă duc să pregătesc de mâncare, spuse ea cu glas șoptit, se întoarse și o luă la fugă spre tabără.

Se auzi uruind motorul jeepului, apoi se îndepărtă.

— N-a pierdut vremea, spuse Cussane.

Finlay spuse:

— Bine că am scăpat de el. Acum haideți să mâncăm.

Murray Finlay opri jeepul în fața chioșcului de ziare din Whitechapel și stătu să se gândească. Lângă el ședea tremurând tânărul Donal. Îl ura și se

temea de tatăl lui. Nu voise să plece cu el, dar Murray nu-l lăsase să aleagă.

— Stai aici, îi spuse Murray. Mă duc să-mi cumpăr tutun.

Se duse la ușa chioșcului, care se încăpățână să rămână închisă când încercă s-o deschidă. Înjură și dădu să plece, apoi se opri în loc. În ușă era un teanc cu ziarele de dimineață și o fotografie de pe prima pagină a unuia din ele îi atrase atenția. Scoase un cuțit, tăie sfoara cu care era legat teancul și luă ziarul de deasupra.

— Ia uite-te! Ești în mâna mea, lepădătură! Se întoarce, se repezi vizavi la casa în care își avea sediul poliția și deschise poarta de la grădină.

Tânărul Donal coborî uimit din jeep și luă ziarul următor. Se pomeni privind o fotografie destul de bună a lui Cussane. Rămase o clipă cu ochii pironiți pe fotografia omului care-i salvase viața, apoi se-ntoarse și o luă la fugă, în sus, pe drum, cât putea de repede.

Morag stivuia farfuriile de tablă după micul dejun, când Donai sosi în goană.

— Ce este? strigă ea, căci se vedea limpede că e disperat.

— Unde-i părintele?

— Se plimbă prin pădure cu bunicul. Ce s-a întâmplat.

Se auzi apropiindu-se uruitul jeepului. Donai îi aruncă fetei ziarul cu brutalitate.

— Uite-te! E el.

Ceea ce fără îndoială era adevărat. Descrierea lui Cussane, făcută la indicația lui Ferguson, spunea despre el că numai se dă drept preot și că pe lângă că era membru al IRA, era și un om deosebit de periculos.

Jeepul dădu buzna în tabără și Murray sări din el cu pușca în mână, urmat de polițistul satului. Acesta era în uniformă, dar se vedea că n-avusese timp să se bărbiească.

— Unde e? Întrebă Murray, înșfăcându-l pe băiat de păr și scuturându-l, spune, lighioană!

Donai urlă de durere.

— În pădure.

Murray îl îmbrânci și-i făcu semn din cap polițistului.

— Hai să punem mâna pe el, spuse el, apoi se întoarse și se repezi spre pădure.

Morag nu mai stătu pe gânduri, ci acționă. Se strecură în căruță, găsi geanta lui Cussane și-o aruncă în jeep. Apoi se urcă la volan și apăsă pe starter. Mai condusese de multe ori și știa ce face. Jeepul o luă din loc și roțile lui se învârtiră peste terenul gloduros. Se apropie de Murray și de jandarm. Murray se răsuci și fata văzu furia din privirile lui și auzi păcănitul sec al puștii. Răsuci volanul. Îl făcu să sară într-o parte și intră cu jeepul drept în păduricea de mesteceni tineri. Cussane și Finlay, speriați de zgomot, veneau în fugă spre tabără, când jeepul apăru scrâșnind printre copaci și apoi se opri.

— Ce este, fătuco? strigă Finlay.

— Murray a adus poliția. Urcați-vă! Urcați-vă! Îi spuse ea lui Cussane.

El nu comentă, ci sări lângă ea iar ea întoarse jeepul în cerc, scrâșnind printre copaci. Murray venea șchiopătând spre ei, cu polițistul alături și cei doi plonjară într-o parte. Jeepul țâșni dintre copaci, hurducându-se pe terenul gloduros, trecu de tabără și intră pe șosea.

Fata frână și opri mașina.

— La Whitechapel nu e bine. Dar nu vor bloca șoseaua?

— Vor bloca toate drumurile, lua-i-ar naiba, spuse el.

— Și atunci unde mergem?

— Mergem? spuse Cussane.

— Lăsați discuțiile, domnule Cussane. Dacă rămân, mă vor aresta pentru că v-am ajutat.

Fata îi întinse ziarul pe care i-l dăduse Donai. El se uită la fotografia lui și parcurse repede datele înșiruite. Zâmbi cam pieziș. Cineva îi dăduse de urmă al naibii de repede, mult mai repede decât și-ar fi închipuit vreodată.

— Deci încotro? întrebă ea nerăbdătoare.

Cussane se hotărî pe loc.

— Ia-o la stîngă și continuă să urci. Încercăm să ajungem la o fermă din apropierea unui sat numit Larwick, de cealaltă parte a dealurilor. Am auzit că mașinile astea merg pe orice fel de teren, deci n-avem nevoie de drumuri. Știi s-o conduci?

— N-aveți decât să vă convingeți, spuse ea și porni.

13

Valea făcea parte din pădurea națională. Părăsiră șoseaua și o luară pe un drum printre pini, urcând tot mai sus de-a lungul unui pârau umflat de aversele de ploaie. În cele din urmă, ieșiră dintre copaci, în capul văii, și ajunseră pe un mic platou.

Cussane o atinse pe braț.

— Ajunge strigă el ca s-acopere uruitul motorului.

Fata frână și opri motorul. De ambele părți, se întindeau dealuri după dealuri, estompate de ceață și de averse de ploaie. Cussane scoase harta și înaintă ca să studieze terenul. Harta era extrem de precisă, cum numai o hartă a Societății cartografice poate fi. Găsi Larwick fără nici o dificultate. La Glendhu, acolo spusese Danny Malone că se afla ferma fraților Mungo, la trei kilometri de sat. În gaelică însemna Valea Neagră și o singură fermă era marcată pe hartă. Asta trebuia să fie. Mai rămase câteva minute să studieze întinderea de pământ de dedesubt, comparând cu harta, apoi se întoarse la jeep.

Morag își ridică privirea din ziar.

— Este adevărat tot ce scrie aici despre dumneavoastră și IRA?

Cussane se urcă în mașină ca să se udă postească de ploaie.

— Tu ce părere ai?

— Aici scrie că deseori vă dați drept preot. Deci nu sunteți preot?

Era o întrebare ca oricare alta și el zâmbi.

— Știi cum se spune: dacă scrie în ziar, trebuie să fie adevărat. Dar de ce? Te îngrijorează că ești în compania unui personaj atât de periculos?

Ea clătină din cap.

— L-ați salvat pe Donal la pârau, deși n-aveați nici o obligație. M-ați ajutat și pe mine — m-ați salvat da Murray. Împături ziarul și îl aruncă pe bancheta din spate a jeepului. Încruntându-se ușor, mirată. Omul din ziar și dumneavoastră, parcă ați fi doi oameni diferiți.

— Cei mai mulți dintre noi suntem cel puțin trei oameni, spuse el. Persoana care cred eu că sunt și mai e persoana care crezi tu că sunt.

— Deci mai rămâne persoana care sunteți cu adevărat, interveni ea.

— Adevărat, numai că anumiți oameni nu pot supraviețui decât dacă se adaptează permanent. Aceștia devin mai mulți oameni, dar ca să funcționeze acest mecanism, ei trebuie să-și trăiască fiecare rol.

— Ca un actor? Întrebă ea.

— Exact, numai că asemenea oricărui bun actor, ei trebuie să creadă în rolul pe care-l joacă în acel moment.

Fata se lăsă pe speteaza scaunului, pe jumătate întoarsă spre el, cu brațele încrucișate, ascultând cu atenție. Și atunci el își dădu seama că, în ciuda

originii ei sociale și a puținei educații pe care o primise în viață, fata era evident extrem de inteligentă.

— Înțeleg, spuse ea. Deci atunci când pozați în preot, deveniți cu adevărat preot.

Franchețea ei era tulburătoare.

— Cam așa ceva. Șezură acolo în tăcere câteva clipe, apoi el spuse cu blândețe: Mi-ai salvat viața acolo, în pădure. Dacă nu erai tu, eram din nou în cătușe.

— Din nou? spuse ea.

— Ieri am fost arestat de poliție. Mă duceau cu trenul la Glasgow, dar am reușit să sar din tren. Din locul unde am căzut, am trecut dealurile și apoi te-am întâlnit pe tine.

— Norocul lui Donai, spuse ea. Și dacă e să spun adevărul, norocul meu.

— Te referi la Murray? Te sâcăie de mult?

— De când aveam vreo treisprezece ani, spuse ea calmă. Când mama mai era cu noi, nu era chiar așa de rău. Ea îl ținea în frâu, dar după ce a plecat ea... Dădu din umeri. Niciodată n-a izbutit să-și impună voința cu mine, dar în ultimul timp, lucrurile au mers tot mai rău. M-am gândit de mai multe ori să plec.

— Să fugi? Și unde te-ai fi dus?

— La bunica. Mama mamei. E o țigancă adevărată. O cheamă Brana. Brana Smith, dar ea își zice Gypsy Rose.

— Parcă am mai auzit de numele ăsta, spuse Cussane zâmbind.

— Are darul de a prezice, îi spuse Morag serioasă. Știe să ghicească în orice. În palmă, în glob de cristal sau în cărți de tarot. Are o casă pe cheiul Wapping, la Londra, unde stă când nu lucrează în circuri ambulante.

— Și ai vrea să te duci la ea?

— Bunica apunea întotdeauna că o să mă pot duce la ea când o să mă fac mare. Se ridică. Dar dumneavoastră? Aveți de gând să vă duceți la Londra?

— Poate, spuse el încet.

— Atunci am putea merge împreună, îi spuse ea calmă și fără emoție, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

— Nu, spuse el sec. Nu cred. În primul rând, pentru că ai da de și mai mult bucluc. În al doilea rând, pentru că trebuie să călătoresc cu bagaje puține. Nimic în plus. Dacă e nevoie să fug, trebuie să pot fugi repede. Nu mai am timp să mă gândesc decât la mine.

În ochii ei se ivi un fel de durere, dar nu-și arătă sentimentele. Coborî pur și simplu din jeep și rămase la marginea drumului, cu mâinile în buzunare.

— Înțeleg. Dumneavoastră plecați mai departe iar eu o să o iau înapoi, prin vale.

Își imaginează o clipă tabăra mizeră și anii de lentă și inevitabilă abrutizare care o așteptau. Și fata merita mai mult de atât. Mult mai mult.

— Nu fi proastă, spuse el. Urcă!

— Pentru ce?

— Doar am nevoie de tine să conduci jeepul, în timp ce eu urmăresc harta, nu? Până jos, în valea de dedesubt, și peste dealul din mijloc. E o fermă acolo, într-un loc numit Glendhu, lângă Larwick.

Fata se urcă repede la volan, zâmbind.

— Aveți prieteni acolo?

— Nu tocmai. Întinse mâna după geantă, o deschise, trase în sus fundul dublu și scoase teancul de bancnote. Asta e ceea ce le place. La drept vorbind, celor mai mulți oameni le place. Trase două bancnote, le împături și le vârî în buzunarul de la piept al vechii ei haine marinărești. Ca să ai de cheltuială până-ți găsești bunica.

Fata făcu ochii mari, mirată.

— Nu pot primi.

— O, ba da. Hai pornește drăcia asta ca s-ajungem acolo cât mai repede.

Băgă într-o treaptă de viteză inferioară și începu să coboare cu mare grijă.

— Și ce se întâmplă după ce ajungem acolo? Cu mine, vreau să spun.

— O să vedem. Poate prinzi un tren. Singură, ai să te descurci probabil foarte bine. De fapt, pe mine mă urmăresc, așa că tu nu ești în pericol decât dacă ești cu mine.

Ea nu replică nimic și el începu să studieze harta pe îndelete. În cele din urmă fata vorbi din nou.

— Treaba asta cu mine și Murray. Vă scârbește? Cită ticăloșie!

— Ticăloșie? Râse ușor. Dragă fată, tu n-ai idee ce înseamnă adevărata ticăloșie, ce este răul

adevărat, deși Murray este destul de animal ca să se apropie de această noțiune. Un preot află într-o săptămână mai multe păcate decât trăiesc mai toți oamenii într-o viață.

Fata îi aruncă o privire scurtă.

— Dar parcă ziceați că doar faceți pe preotul.

— Oare? Cussane își mai aprinse o țigară, se lăsă pe speteaza scaunului și închise ochii.

În timp ce mașina de poliție ieșea din parcare aeroportului din Glasgow, inspectorul șef Trent îi spuse șoferului:

— Știi unde mergem? Avem la dispoziție doar treizeci și cinci de minute, așa că dă-i bătaie, Devlin și Fox ședeau pe bancheta din spate și Trent se întoarse spre ei. Ați avut un zbor plăcut?

— Principalul a fost că a fost rapid, spuse Fox. Care-i situația actuală?

— Cussane a reapărut la o tabără de țigani, pe dealurile Galloway. Am primit vestea prin radioul mașinii, chiar înainte de a sosi voi.

— Și îmi închipui că a scăpat din nou, spuse Devlin.

— Ca să fiu sincer, da.

— Frumos.

— Oricum, ați spus că vreți să ajungeți în zona Dunhill. Acum mergem direct la gara centrală din Glasgow. Șoseaua principală este încă inundată, dar am rezervat locuri la expresul Glasgow-Londra. O să ne lase la Dunhill. Îl vom mai avea cu noi pe neghiobul care l-a prins de prima oară pe Cussane și l-a scăpat, sergentul Brodie. Măcar cunoaște zona.

— E-n regulă, spuse Devlin. Deci se pare că totul e pus la punct. Sper că ești înarmat.

— Da. Îmi este îngăduit să știu unde mergem?

Fox spuse:

— Într-un sat numit Larwick, nu departe de acest Dunhill. În apropiere se află o fermă, care potrivit informațiilor noastre servește de ascunzătoare pentru criminali urmăriți. Bănuim că omul nostru ar putea fi acolo.

— Dar în acest caz ar trebui să mă lăsați să chem întăriri.

— Nu, îi spuse Devlin. Am înțeles că ferma în chestiune este într-o zonă izolată. Orice deplasare de oameni, indiferent de numărul lor, și cu atât mai mult a unor oameni în uniformă, va fi în mod sigur remarcată. Dacă omul nostru e acolo, o va zbughi din nou.

— Și o să-l prindem, spuse Trent.

Devlin îi aruncă o privire lui Fox, care dădu din cap și irlandezul se întoarse din nou spre Trent.

— Alaltăieri noapte, trei pușcași din Aripa Provizorie a IRA au încercat să-l ducă de cealaltă parte a apei. I-a lichidat pe toți.

— Dumnezeuule!

— Așa cum zici. Ar lichida și vreo câțiva dintre băieții voștri, înainte de a ajunge la el. Mai bine să-nțercăm după metoda noastră, inspectori, spuse Harry Fox. Crede-mă că e mai bine.

Pe creasta dealului de deasupra satului Glendhu, Cussane și Morag ședeau pitiți în ferigile ude și se

uitau în jur. Drumul se pierdea din acel punct, dar oricum, lui Cussane i se păruse strategic să lase jeepul sus, ascuns privirilor. Nimic nu se poate compara cu un avantaj ascuns, în caz că dai de bucluc. Mai bine să nu știe frații Mungo despre asta.

— N-arată prea grozav, spuse Morag. Ceea ce era prea puțin spus, căci ferma se înfățișa jalnic. Un hambar fără acoperiș, țigle lipsă pe acoperișul clădirii principale. În curte erau gropi pline cu apă, un camion fără roți, un tractor rablagit, roșu de rugină. Pe fată o trecură brusc fiori.

— Presimt că se va-ntâmpla ceva rău, rosti ea cu răsuflarea tăiată. Nu-mi place locul ăsta.

El se ridică. Își luă geanta și scoase Stecikinul din buzunar.

— Am pistolul. Nu-ți face griji. Ai încredere în mine.

— Bine, spuse ea și glasul ei sună pățimaș. Am încredere în dumneavoastră.

Îl luă de braț și începură împreună să coboare, printre ferigi, spre fermă.

Hector Mungo plecase dis-de-dimineată cu mașina la Larwick, în primul rând pentru că nu mai avea țigări. Adevărul era că nu prea mai aveau nimic. Cumpără costiță, ouă, diverse conserve, un cartuș de țigări și o sticlă de whisky, spunându-i bătrânei doamne care ținea magazinul universal "să le treacă în cont", ceea ce ea și făcu, pentru că se temea de Mungo și de fratele lui. Toți se temeau de ei. În drum spre ușa, Hector se gândi să se servească și cu un ziar de dimineată, apoi se urcă în vechea furgonetă și o luă din loc.

Era un bărbat de șaizeci și doi de ani cu o față dură, urâcios și posac, îmbrăcat cu o haină veche de pilot și o șapcă de tweed, iar bărbia îi era acoperită de țepi cărunți. Intră cu furgonetă în curte, opri și ieși ținând în mâini cutia de carton plină cu târguieli. Alergă prin ploaie până la ușă, pe care o deschise cu piciorul.

În bucătăria în care intră era o mizerie de nedescris și chiuveta veche de piatră era plină ochi cu oale murdare. Fratele lui, Angus, ședea la masă, cu capul în mâini, privind în gol. Era mai tânăr decât el, având patruzeci și cinci de ani, părul tuns scurt, și o față aspră și brutală, urâtită și mai mult de vechea cicatrice care-i intersecta ochiul drept, de un alb lăptos.

— Credeam că n-o să mai vii. Băgă mâna în cutie, după ce fratele lui o puse jos, găsi sticla de whisky, o desfăcu și trase o dușcă zdravănă. Apoi găsi țigările.

— Putoare ce ești, îi spuse Hector. Puteai să faci măcar focul.

Angus nu-l băgă în seamă. Mai trase în schimb o dușcă, își aprinse o țigară și desfăcu ziarul. Hector se duse la chiuvetă, luă un chibrit ca să aprindă soba Calor cu gaz, care se afla lângă ea. Se opri să se uite în curte, exact în clipa când apărură Cussane și Morag, îndreptându-se spre casă.

— Avem musafiri, spuse el.

Angus se ridică și veni lângă el. Înțepeni.

— O clipă. Întinse ziarul pe uscătorul de vase. Asta seamănă al naibii de bine cu tipul de pe prima pagină.

Hector examina repede articolul din ziar.

— Doamne, Angus, am dat de belea de data asta!

— Aiurea! Încă un prăpădit de irlandez ieșit acum din mlaștinile lui, spuse Angus disprețuitor. E loc destul pentru el pe fundul puțului, alături de ăilalți.

— Asta-i adevărat, spuse Hector, dând din cap ceremonios.

— Dar nu și fata. Angus își șterse gura cu dosul palmei. Îmi place cum arată. Fata-i a mea. boșorog nenorocit. Nu uita asta! Acum, hai, dă-le drumul, adăugă el, căci se auziră bătăi în ușă.

— Deci îi cunoști, sergent, pe frații Mungo? Îl întreabă Fox pe Brodie.

Se aflau toți patru — Devlin, Fox, Trent și sergentul uriaș — în vagonul feroviarilor din coada trenului care gonea.

— Sunt niște animale, spuse Brodie. Au băgat spaima în tot ținutul. Nu știu din ce trăiesc acolo, sus, Amândoi au făcut pușcărie. Hector, pentru că avea o distilerie clandestină de whisky. De trei ori a fost la zdup pentru asta. Angus are la activ un șir de infracțiuni minore și cu câțva timp în urmă a omorât un om într-o bătaie cu pumnii. A fost condamnat la cinci ani, dar i-au dat drumul după trei. A fost acuzat de viol de două ori, dar ulterior femeile respective și-au retras acuzațiile. Nu mă surprinde bănuiala că ar avea o ascunzătoare pentru criminali, dar eu nu știu de așa ceva și în mod sigur nu este menționată în cazierile lor.

— Cât de mult ne putem apropia de ferma lor fără să fim observați? întreabă Trent.

— Cam până la o jumătate de kilometru. Drumul spre Glendhu nu duce decât la ei.

— Nu există o altă ieșire? Întrebă Fox.

— Probabil doar cu piciorul, în susul văii, peste deal.

Devlin spuse:

— Să ținem seama de un lucru foarte important: Dacă Harry Cussane a avut într-adevăr de gând să se ascundă la frații Mungo, planurile lui au fost date peste cap. Pe agenda lui nu figura prinderea lui de către sergentul nostru, săritul din tren, tabăra țiganilor. Toate astea s-ar putea să-l fi făcut să-și schimbe planul.

— Adevărat, spuse Harry Fox, Și mai e și fata cu el. Trent spuse:

— Poate că mai sunt încă pe dealuri. Pe de altă parte, dacă sunt cu jeepul, trebuiau să treacă prin Larwick ca s-ajungă la fermă. Într-un sat atât de mic, trebuie să-i fi văzut cineva.

— Să sperăm, spuse Devlin și expresul începu să încetinească, întrucât intrau în Dunhill.

— Danny Malone... Hector Mungo turnă ceai tare în cămile murdare și adăugă lapte. Danny n-a mai stat de mult la noi, nu, Angus?

— Așa e, Angus ședea cu un pahar în mână. ignorându-i pe ceilalți și holbându-se la Morag, care se străduia să-i ocolească privirea.

Cussane era deja conștient că făcuse o mare greșală. Serviciul pe care frații Mungo îl făcuseră unor oameni ca Danny, cu mulți ani în urmă, fusese probabil foarte diferit de ceea ce puteau oferi acum. Nu

luă în seamă ceaiul și ședea acolo, cu mâna pe crosa Stecikinului. Nu știa precis care va fi următoarea mișcare. De data asta, scenariul părea că se scrie singur.

— Să știi că tocmai citeam despre tine când ai sosit. Hector Mungo îi azvârli ziarul peste masă. Vezi că de față nu scrie nimic.

Cussane nu se uită la ziar.

— N-avea cum să scrie.

— Deci ce putem face pentru voi? Vreți să vă aciuiți aici un timp?

— Doar astăzi, spuse Cussane. Apoi diseară, după ce se întunecă, unul din voi ne poate duce înspre sud cu vechitura aia de furgonetă. O umpleți cu lucruri de pe la fermă și ne ascundeți în spate.

Hector dădu grav din cap.

— Nu văd de ce nu. Încotro? La Dumfries?

— Cât e până la Carlisle, unde începe autostrada?

— Nouăzeci de kilometri. Dar te costă.

— Cât?

Hector îi aruncă o privire lui Angus și își umezi nervos buzele uscate.

— O mie. Ești la mare ananghie, amice, la mare ananghie.

Cussane deschise geanta, scoase teancul de bancnote și extrase din el zece bucăți, pe care le puse pe masă.

— Cinci sute.

— Știu eu...? începu Hector.

— Nu fi prost, spuse Angus. Asta înseamnă la un loc mai mulți bani decât ai văzut tu în ultimele șase luni. Se întoarse spre Cussane. Te duc eu până la Carlisle.

— Deci s-a făcut. Cussane se ridică. Presupun că aveți o cameră pentru noi.

— Nici o problemă. Hector era plin de bunăvoință, și chiar o cameră separată pentru domnișoara.

— Una ne ajunge, spuse Cussane în timp ce îl urmară afară din încăpere, de-a lungul coridorului cu pardoseală de piatră și apoi în sus, pe scara subredă.

Hector deschise prima ușă de pe palier, intrând înaintea lor într-un dormitor mare. Mirosea urât, a îmbâcseală, și tapetul cu flori era pătat de igrasie, înăuntru se afla un pat vechi, dublu, din alamă, cu o saltea care cunoscuse și zile mai bune, pe care erau stivuite păături cazone.

— Alături e un closet, spuse Hector. Deci vă las aici.

Îleși, închizând ușa. Il auziră coborând scara. La ușă era un zăvor vechi, ruginit. Cussane îl trase. În partea opusă a camerei mai era o ușă cu o cheie în broască. O deschise și, privind afară, văzu că dădea spre o scară de piatră, lipită de una din laturile casei, care cobora în curte. Închise ușa și o încuie din nou.

Se întoarse spre fată.

— E totul în regulă?

— Ăla cu ochiul scos... O trecu un fior. E mai rău decât Murray. Ezită o clipă. Pot să-ți spun Harry?

— De ce nu?

Cussane desfăcu repede păturile și le întinse pe saltea.

— Ce facem acum? Întrebă ea.

— Ne odihnim, spuse el. Tragem un pui de somn. Deocamdată n-o să vină nimeni.

— Crezi că ne vor duce la Carlisle?

— Nu, dar nu cred că vor acționa înainte de a se întuneca și de a fi noi gata de plecare.

— De ce ești așa de sigur că nu vor acționa?

— Pentru că așa sunt tipii de soiul lor. Acum, hai, întinde-te și încearcă să dormi.

El se urcă în pat fără să-și scoată impermeabilul, cu Stecikinul în mână dreaptă. Fata se întinse pe cealaltă parte a patului. Stătu un timp așa, apoi se răsuci și se ghemui lângă el.

— Mi-e frică.

— Sst! O cuprinse cu brațul. Liniștește-te. Sunt cu tine. Aici nu te poate atinge nimic.

Răsuflarea fetei deveni tot mai rară și mai grea. El stătea întins, ținând-o în brațe și gândindu-se la tot felul de lucruri. Morag devenise deja o responsabilitate pentru el și nu știa precis cât timp va putea să-i facă față. Pe de altă parte, îi era îndatorat. Avea, desigur, o datorie morală față de ea. Privi în jos la puritatea acelei fețe tinere, încă neîntinată de viață. Ceva bun într-o lume rea. Închise ochii gândindu-se la asta și în cele din urmă adormi.

— Ai văzut ce de bănet era acolo? Întrebă Hector.

— Da, spuse Angus. Am văzut.

— A încuiat ușa. L-am auzit.

— Bineînțeles că a încuiat-o. Nu-i un tâmpit. Deși nu contează. Tot va trebui să iasă de acolo, mai curând sau mai târziu. Îl lichidăm atunci.

— E-n regulă, spuse Hector.

Fratele lui își mai turnă un whisky.

— Și nu uita. Fata o iau eu.

Devlin, Fox, Trent și Brodie parcurseră drumul de la Dunhill la Larwick într-un vechi microbuz Ford albastru, pe care sergentul de poliție îl luase cu împrumut de la un garaj local. Îl parcă în fața magazinului universal din sat și intră. Ceilalți rămaseră în mașină. Se întoarse după cinci minute și se urcă la volan.

— Hector Mungo a trecut mai devreme să facă cumpărături. Bătrâna de aici se ocupă seara de barul de la circiumă. Zice că amândoi sunt pe aici, dar n-a văzut străini, care într-un loc ca ăsta ar bate la ochi imediat.

Devlin se uita afară printr-unul din geamurile de la ușile din spate ale microbuzului. Într-adevăr, nu exista decât o singură stradă, un șir de case din granit, o circiumă, magazinul și dealurile care se înălțau abrupt deasupra lor.

— Înțeleg ce vrei să spui.

Brodie porni motorul și demară, luând-o pe un drum îngust, printre zidurile cenușii de piatră.

— E singurul drum și la capătul lui e ferma. Peste câteva minute spuse: gata, cam până aici putem merge fără să fim văzuți.

Opri sub niște copaci și toți coborâă.

— Cât mai e? întrebă Trent.

— Mai puțin de o jumătate de kilometru. Vă conduc.

O luă înainte, în sus, printre copacii de la marginea drumului, cățărându-se printre ferigi și se opri prudent la marginea povârnișului.

— Priviți.

Ferma se afla dedesubt, în vale. la câteva sute de metri.

— O cutie de conserve, murmură Devlin.

— Da, cam așa arată, replică Fox. Nici o urmă de viață.

— Și ceea ce e mai important, nici urmă de jeep, spuse Devlin. Poate că totuși m-am înșelat.

În clipa aceea, amândoi frații Mungo ieșiră prin ușa de la bucătărie și traversară curtea.

— Probabil că ei sunt. Fox scoase din buzunar un binoclu Zeiss și-l fixă asupra lor. Fioară pereche, adăugă el, în timp ce cei doi intrară în hambar.

O clipă mai târziu, Morag Finlay își făcu apariția dinspre cealaltă parte a casei, ezită o clipă, apoi traversă curtea spre hambar.

Trent spuse agitat:

— Asta-i fata! Ea trebuie să fie. Scurtă marinărească de pânză, beretă scoțiană. Se potrivește exact descrierii.

— Iisuse Hristoase și Sfântă Fecioară! spuse Devlin în șoaptă. Am avut dreptate. Harry trebuie să fie în casă.

Trent întrebă:

— Cum procedăm?

— Aveți amândoi radiouri?

— Desigur.

— E-n regulă. Dați-mi unul din ele. Devlin și cu mine vom pătrunde prin spatele fermei. Dacă avem puțin noroc, îi vom lua prin surprindere. Voi duceți-vă înapoi la microbuz și așteptați. În clipa când vă dau semnalul, dați buzna pe drum cu viteza expresului.

— E-n ordine.

Trent și Brodie o luară înapoi spre drum. Devlin scoase din buzunar un Walther PPK și îl încărca. Fox făcu același lucru.

Irlandezul zâmbi.

— Ține minte un lucru. Harry Cussane nu este omul căruia îi poți lăsa vreo șansă de scăpare.

— N-ai nici o grijă, spuse Fox cu un glas grav. N-o să-i dau nici o șansă. Începu să coboare povârnișul, printre ferigile ude, și Devlin îl urmă.

Morag se trezi și rămase cu privirea ținută în gol. spre tavan, apoi își aminti unde era și se întoarse să se uite la Cussane, întins lângă ea. Dormea liniștit, respirând ușor, cu fața relaxată, foarte pașnic. Ținea încă Stecikinul strâns în mâna dreaptă. Fata își lăsă ușurel picioarele pe podea, se ridică și se întinse, apoi se duse la fereastră. În timp ce privea afară, Hector și Angus traversară curtea și intrară în hambarul aflat vizavi. Morag deschise ușa și rămase în capul scării de piatră, auzind un motor pornind. Se încruntă, ciuli urechile, apoi coborî repede

treptele și traversă curtea.

În dormitor, Cussane tresări, se întinse, apoi deschise ochii, trezindu-se pe loc, ca întotdeauna. Simți imediat absența fetei, într-o secundă era în picioare și atunci observă ușa deschisă.

În hambar se simțea miros dulce-acru de borhot, căci aici își instalaseră frații Mungo distileria. Hector dădu drumul la vechiul motor cu gaz și la pompa care le furniza curent electric, apoi verifică vana.

— Ne mai trebuie niște zahăr, spuse el.

Angus dădu din cap.

— Mă duc să aduc.

Deschise o ușă care ducea într-un șopron lipit de o latură a clădirii. Înăuntru se aflau diversele ingrediente necesare pentru operațiunea lor clandestină, incluzând și câțiva saci cu zahăr. Tocmai se pregătea să ridice unul din ei, când o văzu prin crăpătura unei scânduri pe Morag Finlay afară, privind pe fereastră la ceea ce se petrecea în hambar. Zâmbi încântat, puse sacul jos și se strecură afară.

Morag nici nu-l simți apropiindu-se. O mână îi astupă gura, înăbușindu-i țipătul și niște brațe puternice o ridicară și o duseră în hambar, în timp ce ea se zbătea, dând din picioare.

Hector, care învârtea în vană, se întoarse spre ei.

— Ce este?

— O băgăreață care-și vâra nasul unde nu trebuie și care trebuie învățată minte, spuse Angus.

O puse jos și ea îl lovi cu sălbăticie. Angus îi arse un dos de palmă, apoi încă unul, cu atâta forță,

încât o azvârli pe o grămadă de saci.

Aplecându-se deasupra ei, începu să-și descheie cureaua.

— Te-nvăț eu cum trebuie să te porți, spuse el.

— Angus! strigă Harry Cussane din pragul ușii. Ești din fire un ticălos sau trebuie să te străduiești ca să fii?

Stătea acolo, cu mâinile vârâte neglijent în buzunarele impermeabilului și Angus se întoarse cu fața spre el. Se aplecă și luă de jos o lopată.

— Vierme ce ești, îți crăp capul!

— Am învățat ceva de la IRA, spuse Cussane. O pedeapsă specială pentru ticăloși de teapa ta.

Stecikinul ieși la iveală din buzunar, se auzi o pocnitură surdă și un glonte îi despică lui Angus rotula genunchiului drept. Acesta scoase un urlet, căzu cu spatele peste motorul cu gaz, apoi se rostogoli, ținându-se de genunchi cu ambele mâini, în timp ce sângele îi șiroia printre degete. Hector Mungo scoase un urlet îngrozitor, de spaimă, se întoarse și o zbughi spre ușa laterală, cu brațele ridicate, într-un gest inutil de apărare. Țâșni afară și dispăru.

Cussane nu-l băgă în seamă pe Angus și o ridică pe Morag.

— Ești teafără?

Ea se întoarse și se uită în jos la Angus, cu o privire care exprima furie și umilință.

— Da, dar nu datorită lui.

El o luă de braț, ieșiră de acolo și traversară curtea, spre ușa de la bucătărie. În clipa când fata o

deschise, Harry Fox strigă:

— Stai pe loc, Cussane! și apăru din spatele furgonetei parcate acolo.

Cussane recunoscuse imediat glasul, o împinse înăuntru pe fată, apoi se întoarse și trase, totul dintr-o singură mișcare legată. Fox se prăbuși cu spatele lipit de furgonetă și pistolul îi sări din mână. În același moment, Devlin apăru după colț și trase de două ori. Primul glonte îi sfâșie lui Cussane mâneca stângă iar al doilea îl nimeri în umăr, răsucindu-l. Intră cu capul înainte în ușa de la bucătărie, o trânti în urma lui cu piciorul și trase zăvorul.

— Ești rănit! strigă Morag.

El o împinse în țâța lui.

— Lasă asta! Hai să ieșim de-aici! O împinse în sus pe scară, spre dormitor. Ia tu geanta, o îndemnă el și traversă camera spre ușa deschisă, ca să se uite afară.

Furgoneta lângă care erau Fox și Devlin era chiar după colț. Puse un deget la buze, făcându-i semn din cap lui Morag și o luă în jos, încet, pe scara de piatră, tu fata după el. O dată ajunși jos. el o luă înainte, ocoli casa și se îndreptă spre grădina din spate, mergând pe vine prin spatele zidului, apoi porni pe cărarea dintre ferigi care ducea în capul văii Glendhu.

***

Devlin îi descheie cămașa lui Fox și examinează rana care era chiar sub piept, pe partea stângă. Fox

respira greu și în ochi i se citea suferința.

— Ai avut dreptate, șopti el, omul ăsta e iadul întruchipat.

— Stai liniștit, spuse Devlin l-am chemat pe Trent și Brodie.

Se auzea deja Fordul apropiindu-se Fox spuse:

— Mai e încă în casă?

— Mă-ndoiesc.

Fox scoase un oftat.

— Am zbârcit-o, Liam, Va fi al naibii de greu s-o dregem. L-am avut în mână și ne-a scăpat.

— Ăsta-i prostul lui obicei, spuse Devlin, tocmai când Fordul intră în curtea fermei și se opri, frânând brusc.

Cussane ședea într-o parte pe scaunul din dreapta al jeepului, cu picioarele pe pământ. Era gol până la brâu. Nu-i curgea mult sânge, dar rana se căsca urât, cu marginile umflate. Știa că asta nu era bine, dar n-avea rost să-i spună fetei. Morag turnă cu grijă praf de sulfamidă pe rană, din mica lui trusă medicală, apoi aplică unul din pansamentele de armată, urmându-i indicațiile.

— Cum te simți? întrebă ea îngrijorată.

— Bine. Ceea ce era o minciună, căci acum, după ce efectul șocului inițial începea să dispară, avea dureri mari. Scoase o fiolă de morfină. Erau fiole care se folosesc pe câmpul de luptă. Își făcu singur o injecție și durerea începu să-l lase destul de repede.

— E-n regulă, spuse el. Acum dă-mi o cămașă

curată. Trebuie să mai fie una pe acolo.

Ea îl ajută s-o îmbrace, apoi îl ajută să-și pună sacoul și impermeabilul.

— O să trebuiască să te vadă un medic.

— Da, sigur, spuse el. O să mă duc la el și-o să-i spus "Vă rog, ajutați-mă, știți, am un glonte în umăr". Primul lucru după care ar întinde mâna ar fi telefonul.

— Atunci, ce facem? Acum vor începe de-a binelea să te hăituiască. Toate drumurile vor fi supravegheate.

— Știu, spuse el. Hai să ne uităm puțin pe hartă. După câțva timp, spuse:

— Între noi și Anglia se află estuarul Solway. Există o singură șosea principală care duce direct la Carlisle, via Dumfries și Annan. N-au prea multe drumuri de scormonit.

— Deci suntem prinși în capcană?

— Nu neapărat. Mai există calea ferată. Trebuie să existe o șansă acolo. Hai s-o luăm din loc, ca să aflăm.

Ferguson spuse:

— E o porcărie. Mai rău nici că se putea. Cum se simte Harry Fox?

— A scăpat cu zile, cum se spune. Cel puțin asta este părerea medicului local. L-au adus aici, în Dumfries, la spitalul central.

— Să aranjez să-l expedieze la noi, la Londra, cât mai curând posibil. Vreau să beneficieze de cea mai bună îngrijire. De unde suni?

— De la sediul poliției din Dumfries. Trent e aici, cu mine. Mobilizează toți oamenii pe care-i poți găsi. Blochează drumurile și așa mai departe. Vremea nu ne ajută deloc, încă plouă pe rupte.

— Tu ce părere ai, Liam?

— Cred că a șters-o.

— Nu crezi că îl vor încolți acolo?

— Nu există nici cea mai mică șansă.

Ferguson oftă.

— Da, ca să fiu sincer, și eu presimt același lucru. Mai stai puțin cu Harry, ca să fii sigur că e bine, apoi întoarce-te.

— Acum, în seara asta?

— la trenul de noapte spre Londra. Papa aterizează la aeroportul Gatwick mâine dimineață, la opt. Vreau să fii cu mine.

Cussane și Morag lăsară jeepul într-o mică carieră de piatră dintr-o pădure aflată deasupra Dunhillului și coborâră spre calea ferată. La marginea orașelului, străzile erau pustii sub ploaia torențială și traversară drumul, trecură pe lângă un depozit cu ferestrele bătute în scânduri și se strecurară printr-o gaură din gardul de lângă calea ferată. Pe o linie secundară era tras un mărfar. Cussane se lăsă pe vine și văzu cum un mecanic în salopetă se apropia de-a lungul șinelor și se urcă în locomotivă.

— Dar nu știm încotro merge, spuse Morag.

Cussane zâmbi.

— E orientat spre sud, nu? O apucă de braț. Hai!

Coborâra terasamentul în amurgul care se lăsa și traversară șinele, în timp ce trenul se puse în mișcare. Cussane o luă la picior, întinse mâna, și trase de o ușă glisantă. Azvârli geanta înăuntru, sări și el, se întoarse și întinse mâna după mâna fetei. Peste o clipă, era lângă el. Vagonul era aproape plin eu lăzi, unele având scrise pe ele adresa unei fabrici din Penrith.

— Unde-i asta? întrebă Morag.

— La sud de Carlisle. Chiar dacă n-ajungem mai departe de atât. suntem în direcția cea bună.

Se așeză, destul de satisfăcut, și își aprinse o țigară. Putea să miște brațul sting, dar parcă nu-i aparținea. Totuși morfina îi luase durerea. Morag se cuibări lângă el, și el o cuprinse cu brațul. De mult timp nu mai ocrotise pe cineva. Mai exact, de mult timp nu-i mai pasase de cineva.

Fata închisese ochii și părea că doarme. Datorită morfinei, durerea nu revenise și când o să reapară va putea să-i facă față. Avea mai multe fiole în trusă, destule ca să-l țină pe picioare. Cu glonte din el și în lipsa unor îngrijiri medicale adecvate, instalarea septicemiei era doar o chestiune de timp, dar lui nu-i trebuiau acum decât treizeci și șase de ore. Sanctitatea Sa ateriza la Gatwick a doua zi dimineața. Iar în ziua următoare, va fi la Canterbury.

Trenul porni la drum întins și Cussane se lăsă pe spate, cu brațul sănătos după umerii fetei și se cufundă în somn.

14

Morag se trezi simțind o smucitură. Trenul părea că frânează. Treceau pe un fel de linie secundară și din când în când lumina unei lămpi se cernea printre scândurile vagonului, scoțând la iveală din întuneric fața lui Cussane. Dormea și de pe fața lui se ștersese orice expresie. Când fata îi atinse ușor fruntea, văzu că era udă de transpirație. Cussane gemu, se întoarse pe o parte și brațul i se balansă de-a curmezișul corpului; observă că tot mai ținea Stecikinul.

Îi era frig. Își ridică gulerul scurtei marinărești și își băgă mâinile în buzunare, continuând să se uite la el. Era o fată simplă, deloc complicată, în ciuda vieții pe care o dusesese, dar era dotată cu o minte ascuțită și cu un fond de bun simț sănătos.

Nu mai cunoscuse pe nimeni ca acest Cussane. Nu era vorba doar de pistolul din mâna lui. de violența rece, rapidă a acestui om. Nu se temea de el. Oricum ar fi fost, nu era nemilos. Și lucrul cel mai important. o ajutase și ea nu era obișnuită cu așa ceva. Nici măcar bunicul ei nu reușise întotdeauna s-o ocrotească de brutalitatea lui Murray. Cussane o scăpase de această brutalitate și era destul de femeie ca să-și dea seama că o scăpase de ceva mult mai rău. Dar nu-i trecea prin cap că și ea îl ajutase. Pentru prima oară în viața ei, avea

sentimentul libertății.

Trenul se zgâlțâi din nou. Cussane deschise ochii și se întoarse repede, se ridică pe un genunchi și se uită la ceas.

— Unu și jumătate. Se vede că am dormit mult.

— Într-adevăr.

Se uită afară printre scânduri și dădu din cap.

— Cred că intrăm în triajul de la Penrith. Unde mi-e geanta?

Fata o împinse spre el. Scotoci prin ea, găsi trusa medicală și își mai făcu o injecție cu morfină.

— E-n regulă, spuse el. Nici o problemă. Vreau doar să fiu sigur.

Mintea, căci la trezire, durerea fusese foarte reală. Trase ușa și aruncă o privire afară. În întuneric, se întrezărea un indicator pe care scria Penrith.

— Am avut dreptate, spuse el.

— Coborâm aici?

— N-avem nici o garanție că trenul merge mai departe și n-avem mult de mers pe jos până la autostradă.

— Și pe urmă?

— O să întâlnim un centru comercial, un local, magazine, mașini parcate, camioane. Cine știe? Durerea dispăruse din nou și izbuti să zâmbească. Există posibilități infinite. Acum dă-mi mâna, așteaptă până ce trenul încetinește și sări.

Au avut de mers mai mult decât se așteptase

Cussane, așa că se făcuse ora trei când intrară în parcare celui mai apropiat centru de servicii publice de pe șoseaua M-6 și se apropie de local. Dinspre autostradă intrară în parcare două autoturisme și apoi un camion, un transportor de containere atât de masiv, încât Cussane nu văzu mașina poliției decât în ultima clipă. O trase pe Morag în jos, în spatele unui microbuz și mașina poliției se opri, în timp ce giroscopul de pe capotă încă se mai rotește alene.

— Ce facem?

— Așteptăm să vedem ce se-ntâmplă.

Șoferul rămase la volan iar celălalt polițist coborî și intră în local. Îl vedeau clar prin ferestrele localului, înăuntru erau poate vreo douăzeci, treizeci de oameni, răspândiți pe la mese. Polițistul se uită cu atenție de jur împrejur, apoi ieși. Se urcă înapoi, în mașină, și în timp ce mașina pornea, vorbi prin stația radio.

— Ne căutau pe noi, spuse Morag.

— Bineînțeles, ce altceva? Îi luă bereta scoțiană de pe cap și o înfundă bine într-o pubelă de lângă ei. E mai bine așa. Bate prea mult la ochi. Se căută în buzunar și găsi o bancnotă de cinci lire, pe care i-o dădu fetei. În localurile astea, au produse pe care le poți lua cu tine. Ia niște ceai fierbinte și niște sandvișuri. Eu aștept aici. E mai prudent.

Morag urcă rampa și apoi intră în local. Cussane o văzu cum ezită la capătul tejghelei, apoi cum își ia o tavă. Observă o bancă lipită de un zid scund, aproape de el, pe jumătate ascunsă de un camion. Se așeză, își aprinse o țigară și așteaptă, gândindu-se

la Morag Finlay.

Ciudat, cât de bine-i făcea să se gândească la Morag și se crispă, dându-și seama, din cauza obiceiului prostesc de a se îndoii de sine, că nu trebuie să facă asta. Era doar o copilă. El era celibatar de mai bine de douăzeci de ani și nu i se păruse niciodată cătuși de puțin dificil să se descurce fără femei. Ce absurd ar fi să se îndrăgostească la sfârșitul vieții de o țiğăncușă de șaisprezece ani!

Fata apăru de după camion cu o tavă de plastic, pe care o puse pe bancă.

— Ceai și sandvișuri cu șuncă. Și ce părere ai de asta? Ne-au dat la ziar. Era o tarabă cu ziare lângă ușă.

Cussane bău încet ceaiul fierbinte, dintr-una din ceștile de plastic și despături ziarul pe genunchi, citindu-l la lumina slabă de la local, care bătea până dincolo de parcare. Era un ziar local, tipărit în Carlisle în seara precedentă. Cussane era pe prima pagină, și alături era o fotografie separată a lui Morag.

— Pari mai tânără, spuse el.

— E o poză pe care mi-a făcut-o mama anul trecut. Bunicul a pus-o pe coviltirul căruței lui. Probabil că i-au luat-o. El nu le-ar fi dat-o niciodată.

— Dacă un ziar local a tipărit-o noaptea trecută, cred că în cursul acestei dimineți va apărea în prima ediție a tuturor ziarelor naționale, spuse el.

Se lasă o tăcere grea. El își mai aprinse o țigară și sezu acolo, fumând, fără să rostească o vorbă.

— O să ne despărțim, nu-i așa? spuse ea.

El zâmbi cu blândețe.

— Dumnezeule, dar ești atât de înțeleaptă, de parcă ai avea o mie de ani! Da, o să ne despărțim. N-avem încotro.

— Nu-i nevoie să-mi dai explicații.

Dar îi dădu.

— Fotografiile din ziar nu le spun nimic celor mai mulți oameni. Ceea ce sare în ochi este o situație neobișnuită, cum ar fi asocierea dintre mine și tine. Dacă ești singură, ai o șansă foarte mare de a te putea duce unde vrei. Mai ai banii pe care ți i-am dat?

— Da.

— Atunci du-te în local, așează-te acolo, la căldură, și așteaptă. Autobuzele rapide au stație aici. Știu, pentru că am venit eu cu unul alaltăieri, din direcție opusă. Te urci într-un autobuz de Birmingham și de acolo te duci mai departe la Londra, fără nici o problemă.

— Și tu?

— Nu te preocupa de mine. Dacă totuși pun mâna pe tine, spune-le că te-am silit să mă ajuți. O să pară verosimil, fiindcă se vor găsi destui care să creadă asta. Își luă geanta și îi atinse fața cu mâna. Ești o ființă deosebită. Să nu mai lași pe nimeni să te încovoie vreodată. Îmi promiți?

— Da. Simți că se sufocă, se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz, apoi se întoarce și o luă la fugă.

Morag învățase, la o școală grea, să nu plângă, dar când intră în local, simți o usturime fierbinte în dosul pleoapelor. Trecând pe lângă o masă, o mână

o apucă de mânecă. Se răsuci și privirea îi căzu pe doi tineri în costume din piele neagră de motocicliști — băieți duri, cu părul tuns mărunț, părând a avea gânduri rele. Cel care o trăsese de mânecă era blond și avea pe piept o Cruce de Fier nazistă. Acesta i se adresă.

— Ce probleme ai, drăguț? O plimbare pe șaua motocicletei mele te face să uiți orice problemă.

Ea se desprinsese din mâna lui, fără măcar să se înfurie, se duse și își luă o ceașcă de ceai și se așeză la o masă, cuprinzând-o cu mâinile, ca să-i simtă căldura plăcută. Cussane pătrunsese în viața ei, dispăruse din ea și nimic nu va mai fi vreodată la fel. Începu să plângă încet, cu lacrimi amare, primele lacrimi după ani de zile.

Pentru Cussane existau două posibilități. Să riște făcând autostopul sau să fure o mașină. A doua posibilitate îi oferea mai multă libertate de mișcare, mai multă siguranță personală, dar nu va fi eficientă decât dacă vehiculului respectiv nu i se va simți lipsa o perioadă de timp. De cealaltă parte a autostrăzii era un motel. Orice vehicul parcat în fața lui aparținea probabil unor oameni care înnoptau acolo. Va dura trei, patru ore, cel puțin, până ce i se va observa lipsa și până atunci el va fi de mult plecat.

Urcă scara pasajului suspendat, gândindu-se la Morag Finlay, întrebându-se ce se va întâmpla cu ea, dar nu asta îl preocupa. Ceea ce îi spusese el era foarte înțelept. Împreună băteau la ochi. Se opri pe pod, mai aprinse o țigară, în timp ce pe sub el treceau vâjâind pe autostradă camioane. Totul era

cât se poate de înțelept și de logic, dar atunci de ce se simțea atât de nenorocit din cauza asta?

— Doamne Dumnezeule, Harry, spuse el încet, încep să te corupă cinstea, bunătatea și inocența. Fata asta nu poate fi întinată. N-o va atinge niciodată putregaiul vieții.

Și totuși...

Cineva apăru lângă ea și o voce blândă spuse:

— Ai pățit ceva, puștoaico? Pot să te ajut?

Își dădu seama că era un indian american, avea părul negru, ondulat, puțin cărunt la tâmplă. Avea probabil vreo patruzeci și cinci de ani și era îmbrăcat cu o scurtă groasă de șofer, cu guler de blană, pătată toată cu unsoare și ținea în mână o cutie de plastic pentru sandvișuri și un termos. Zâmbi. cu un zâmbet care îi spuse pe loc că era un om cumsecade, și se așază.

— Care-i necazul?

— Viața, spuse ea.

— Ei, rostești vorbe prea adânci pentru o puicuță de vârsta ta. Pot să te ajut cu ceva?

— Aștept autobuzul.

— Încotro?

— Spre Londra.

Indianul clătină din cap.

— Voi, puștii, vă duceți întotdeauna la Londra când fugiți de-acasă.

— Bunica mea locuiește la Londra, spuse ea într-o doară. Pe cheiul Tamisei.

El dădu din cap și se încruntă, ca și cum ar fi cugetat la această chestiune, apoi se ridică.

— Bine, îți stau la dispoziție.

— Ce vreți să spuneți?

— Sunt șofer pe un transportor de marfă și Londra este punctul meu terminus. Să știi însă că mergem pe ocolite, fiindcă de la Manchester trebuie s-o iau pe autostrada spre Leeds ca să las ceva acolo, dar vom ajunge la Londra la începutul după-amiezii.

— Știu eu? Fata ezita.

— Autobuzul trece pe aici abia peste cinci ore, așa că n-ai nimic de pierdut. Dacă asta te convinge cu ceva, află că am și eu trei fete, toate mai mari ca tine. Numele meu este Earl Jackson.

— Bine, merg, spuse ea, hotărându-se, și ieși alături de el.

Coborâră rampa și se îndreptară spre parcare. Transportorul remorca și un trailer uriaș.

— Țsta e, spuse el. Ai tot confortul, ca acasă.

Se auziră pași și în clipa când se întoarseră, din spatele unui alt camion se ivi motociclistul blond din local. Înaintă și rămase pe loc, cu mâinile în șolduri.

— Ești o fată rea, spuse el. Ți-am spus că ți-ar fi mai bine la spatele meu, pe șaua motocicletei, și acum ce vād? Te topești în noapte cu un John oarecare. Așa ceva, categoric, nu e-n regulă.

— Vai, vai! spuse Earl Jackson. Are și gură, are de toate. Probabil că se și umezește dacă-i pui apă.

Se aplecă să-și lase jos cutia cu sandvișuri și termosul și celălalt motociclist se ivi de sub camion

și-i dădu un șut care-l făcu pe Earl să se clatine, pierzându-și echilibrul, iar blondul îi împinse un genunchi în față. Cel care era în spate îl ridică pe Jackson în picioare, cuprinzându-i gâtul cu brațul iar celălalt își flexă degetele, trăgându-și mai bine mânușile pe mâini.

— Ține-l, Sammy. E al meu acum.

Sammy urlă, primind un pumn în rinichi. Trupul lui zvâcni, sfâșiat de durere, îi dădu drumul lui Jackson și Cussane îl lovi din nou, făcându-l să cadă în genunchi.

Se strecură pe lângă Jackson, ca să-l înfrunte pe celălalt motociclist.

— Trebuia să fi stat la locul tău.

Tânărul scoase mâna din buzunar și în clipa când Morag scoase un strigăt de avertisment, se auzi un tăcănit și se văzu sclipind în lumina palidă lama unui șis. Cussane își aruncă geanta, se răsuci într-o parte îl înșfăcă de încheietura mâinii cu amândouă mâinile, o răsuci și i-o trase în sus, blocându-i brațul, apoi îl izbi cu capul înainte de o latură a camionului. Tânărul căzu în genunchi, cu fața plină de sânge și Cussane îl ridică, întinzând mâna după celălalt, care era acum în picioare. Îi trase unul lângă celălalt.

— Aș putea să vă pun în cârje pe un an, dar poate că totuși preferați s-o-ntindeți.

Se dădură îngroziți înapoi și o luară din loc împleticindu-se. Pe Cussane îl săgetă în clipa aceea atât de tare durerea, încât simți că leșină. Se răsuci, apucându-se de prelata trailerului și Morag alergă spre el și îl luă de după umeri.

— Harry, nu te simți bine?

— Ba da, nu te speria. Earl Jackson spuse:

— Mi-ai salvat viața, bătrâne. Îți rămân dator. Se întoarse spre Morag. Nu prea înțeleg toată povestea asta.

— Am fost împreună și pe urmă ne-am despărțit. Îi aruncă o privire lui Cussane. Acum suntem iarăși împreună.

Jackson spuse:

— Destinația lui e tot Londra?

Fata dădu din cap.

— Vă mai mențineți oferta?

El zâmbi.

— De ce nu? Urcăți-vă în mașină. În spatele scaunului din dreapta e un panou glisant. E o îmbunătățire făcută de mine. Găsiți acolo un pat, pături și tot ce trebuie. Le-am pus ca să pot dormi în parcări, să nu dau banii pe motel.

Morag se urcă. Când Cussane dădu s-o urmeze, Jackson îl apucă de mânecă.

— Ascultă, nu știu care-i treaba, dar e o fată bună.

— N-ai nici o grijă, îi spuse Cussane. Asta-i și părerea mea. Și se urcă în mașină.

Era opt și ceva și o dimineață frumoasă și senină, când avionul companiei aeriene Alitalia care-l aducea pe papa Ioan Paul de la Roma, ateriza pe aeroportul Gatwick. Suveranul pontif coborî scara, salutând mulțimea entuziastă și primul său gest a fost să îngenuncheze, sărutând pământul englez.

Devlin și Ferguson stăteau pe balcon și priveau în jos. Brigadierul spuse:

— În asemenea momente aş fi fericit să fiu pensionar.

— Priveşte realitatea în faţă, spuse Devlin. Dacă un asasin, cu adevărat hotărât, de teapa celor care sunt în stare să se sinucidă, îşi pune în minte să-l lichideze pe Papă sau pe regina Angliei sau pe cine vrei tu, are toate şansele s-o facă.

Dedesubt, Papa era întâmpinat de cardinalul Basil Hume şi de ducele de Norfolk. În numele reginei. Cardinalul ţinu un discurs de bunvenit şi Papa răspunse. Apoi se îndreptară spre maşinile care-i aşteptau.

Devlin spuse:

— Acum ce se întâmplă?

— Urmează slujba de la catedrala Westminster. După o gustare, o vizită la palatul Buckingham, la Majestatea Sa. Apoi se duce la catedrala St. George din Southwark să-i miruiască pe cei bolnavi. Îmi dau seama că vom fi mereu pe drumuri. Se vedea că Ferguson era nemulţumit. Unde naiba o fi, Liam? Unde e nemernicul ăla de Cussane?

— Pe aici, pe undeva, spuse Devlin. Mai aproape decât ne închipuim, probabil. Singurul lucru sigur este că va ieşi la iveală în decursul următoarelor douăzeci şi patru de ore.

— Şi atunci o să-l înhăţăm, spuse Ferguson în timp ce o luară din loc. Trebuie să-l înhăţăm.

— Dacă spui tu, comentă sec Liam Devlin.

Curtea depozitului din Hunslet, Leeds. aflat chiar lângă autostradă, era înțesată de camioane. Cussane trăsese panoul glisant și Jackson spuse:

— Nu te arăta, bătrâne. E strict *verboden* să iau pasageri. Risc să-mi pierd carnetul.

Coborî din camion ca să se ocupe de decuplarea trailerului, apoi intră în biroul dispeceratului ca să primească semnătura pentru el.

Funcționarul de la birou își ridică privirea.

— Salut, Earl, cum a fost drumul?

— Nu prea rău.

— Am auzit că a fost distracție pe autostrada M-6. A sunat unul din băieți din apropiere de Manchester. A avut o pană. Zicea că mișuna poliția pe acolo.

— N-am observat nimic, spuse Jackson. Despre ce era vorba?

— Îl caută pe un tip care-i amestecat în IRA. E și o fată cu el.

Jackson izbuti să rămână calm și semna hârtiile.

— Altceva?

— Nimic, totul e-n regulă, Earl. Ne vedem la următorul transport.

Jackson ieși. Ezită o clipă lângă camion, apoi dădu curs intenției inițiale: ieși din curte și traversă drumul, îndreptându-se spre localul șoferilor. Îi dădu fetei din spatele teighelei termosul ca să-l umple, comandă niște sandvișuri cu costiță și cumpără un ziar, pe care îl citi pe îndelete întorcându-se la camion.

Se urcă la volan și le întinse celor din spate

termosul și sandvișurile.

— Micul dejun și ceva de citit în timp ce mâncați.

Fotografiile erau cele care apăruseră în ziarul din Carlisle și relatarea era în linii mari identică. Despre fată nu se spunea mai nimic. Se menționa doar că îl însoțea.

În timp ce pătrundeau pe drumul îngust care ieșea în autostradă, Cussane spuse:

— Ei bine?

Jackson se concentra asupra drumului.

— E o treabă încurcată, bătrâne. Știu că-ți sunt îndatorat, dar nu chiar în halul ăsta. Dacă te înhață...

— Nu ți-ar prinde bine.

— Nu-mi pot permite, îi spuse Jackson, Am cazier. Am fost de două ori la zdup. Până m-am mai deșteptat, șterpeleam mașini. N-am chef să dau de bucluc și nu-mi doresc deloc să mai văd o dată cum arată închisoarea Pentonville pe dinăuntru.

— Atunci cel mai simplu lucru pe care-l ai de făcut este să mergi mai departe, îi spuse Cussane. O dată ajunși la Londra, noi coborâm și ne ducem la treburile noastre. Nimeni n-o să știe niciodată nimic.

Era singura soluție și Jackson știa asta.

— Bine, oftă el. Cred că asta-i situația și gata.

— Îmi pare rău, domnule Jackson, îi spuse Morag.

El îi zâmbi prin oglindă.

— Nu face nimic, fetiço. Trebuia să fiu mai atent. Stați acolo și trageți panoul, spuse el și intră cu transportorul pe autostradă.

Devlin vorbea la telefon cu spitalul din Dumfries, când Ferguson ieși din birou.

În timp ce irlandezul punea receptorul în furcă, brigadierul spuse:

— Tare aş dori să mai am şi veşti bune. Colonelul Jones a fost ucis în timp ce ataca Goose Green din insulele Falkland. Se pare că au fost acolo de trei ori mai multe trupe argentinienne decât se anticipase.

— Ce s-a întâmplat?

— Au ieşit învingători, dar, din nefericire, Jones a murit.

— Am veşti îmbucurătoare despre Harry Fox, spuse Devlin. Îl aduc în seara asta cu avionul de la Glasgow. Dar e în formă bună.

— Slavă Domnului! spuse Ferguson.

— Am vorbit cu Trent. N-au putut să scoată nimic de la tinichigii ăia. Sau în orice caz nimic util. Bătrânul Susţine că habar n-are unde s-ar fi putut duce fata. Maică-sa e în Noua Zeelandă.

— Tinichigii sunt mai rău ca ţiganii, spuse Ferguson. Ştiu, fiindcă nu uita că sunt din Angus. Sunt oameni ciudaţi. Chiar dacă se urăsc între ei, urăsc şi mai mult poliţia. Nu ţi-ar spune nici măcar cum s-ajungi la un closet public.

— Şi ce facem acum?

— Plecăm la catedrala St. George să vedem ce are de gând Sanctitatea Sa, apoi cred că ai putea da o fugă până la Canterbury. Apropo, îţi pun la dispoziţie o maşină de poliţie cu şofer. O să te ajute să ai de acum încolo un aer cât mai oficial.

Morag ședea în colțul patului, cu spatele sprijinit de perete.

— De ce te-ai întors, la Penrith? Nu mi-ai spus.
Cussane dădu din umeri.

— Cred că mi-am dat seama că nu trebuie să fii lăsată să umbli singură sau cam așa ceva.

Ea clătină din cap.

— De ce te temi atât de mult să arăți că ești bun?

— Sunt oare? Își aprinse o țigară și se uită la ea cum își scoate din buzunar o pereche veche de cărți și le amestecă. Erau cărți de tarot.

— Știi să ghicești cu ele?

— Mi-a arătat bunica demult de tot. când eram mică. Nu sunt sigură că am darul de a ghici. E greu de spus.

Amestecă din nou cărțile. Cussane spuse:

— S-ar putea ca poliția să aștepte la ea acasă. Fata se opri, mirată.

— Ce să caute acolo? Nici nu știi că există.

— Probabil că s-au interesat la tabără și cineva le-o fi spus câte ceva. Dacă nu bunicul, nu uita că mai e și Murray.

— Niciodată, spuse ea. Nici chiar Murray n-ar face una ca asta. Cu tine a fost altceva, erai un străin, nu-i deloc același lucru.

Întoarse prima carte. Era Turnul, lovit de trăsnet și din el se prăbușeau două trupuri.

— Omul suferă din cauza forțelor destinului care acționează în lume, comentă Morag.

— De mine e vorba. O, da, categoric, de mine e

vorba, îi spuse Harry Cussane și izbucni într-un râs pe care nu și-l putea stăpâni.

Susan Calder era o fată scundă de douăzeci și trei de ani. incontestabil atrăgătoare în cocheta uniformă bleumarin de poliție, cu pălăria cu bandă în pătrate albe și negre în jurul borului. Se pregătise pentru o carieră didactică, dar trei trimestre îi fuseseră mai mult decât de-ajuns. Făcuse cerere să intre în Poliția Metropolitană și fusese acceptată. Lucra în poliție doar de un an și ceva. Prezenta o imagine plăcută lângă mașina de poliție parcată în Cavendish Square și lui Devlin îi tresaltă inima. Când coborî scara, fata ștergea parbrizul mașinii.

— Bună să-ți fie ziua, *colleen*. Și Dumnezeu să-ți binecuvânteze hărnicia.

Fata remarcă trenciul negru de Burberry, pălăria de fetru așezată pe o parte și era cât pe-acți să-i dea o replică în doi peri, dar se abținu.

— Sunteți cumva profesorul Devlin?

— Mai mult ca niciodată. Dar tu cine ești?

— Agent de poliție Susan Calder, domnule.

— Ți s-a spus că ești la dispoziția mea până mâine?

— Da, domnule. E rezervat hotelul la Canterbury.

— O să ne iasă vorbe la comisariatul de poliție. Atunci, hai s-o luăm din loc, spuse el, deschise portiera din spate și se urcă în mașină. Ea se strecură la volan și porni iar Devlin se lăsă pe speteaza banchetei, urmărind-o cu privirea. Ți s-a

spus despre ce e vorba?

— Nu știu decât că lucrați cu Grupul 4.

— Adică...?

— Antiterorism — partea de informații, aparte de detașamentul antiterorist al Scotland Yard-ului.

— Într-adevăr, Grupul 4 poate folosi oameni ca mine fără să pățească nimic. Se încruntă. În următoarele șaisprezece ore se va decide această treabă, albă sau neagră, și dumneata mă vei seconda pas cu pas.

— Dacă spuneți dumneavoastră, domnule...

— Deci consider că meriți să știi despre ce e vorba.

— Chiar trebuie să-mi spuneți, domnule? întrebă ea calma.

— Nu, dar eu tot o să-ți spun, spuse el și începu să vorbească, spunându-i tot ce era de spus despre toată afacerea, de la început, și mai ales despre Harry Cussane. În felul acesta, își limpezi și el lucrurile în minte.

După ce termină, fata spuse:

— Teribilă poveste!

— Prea puțin spus.

— Un singur lucru v-aș spune, domnule.

— Ce anume?

— Fratele meu mai mare a fost ucis în Belfast acum trei ani, fiind locotenent în infanteria marină. Un francțiror a tras în el dintr-un loc numit blocul Divis.

— Asta înseamnă că îți creez probleme? o întrebă

Devlin.

— Nicidecum, domnule. Voiam doar să știți, spuse ea vioaie și intră pe șoseaua principală, îndreptându-se spre râu.

Cussane și Morag stăteau pe străduța liniștită de la marginea cartierului Wapping, privind după transportorul de marfă, care dădu colțul și dispăru din vedere.

— Săracul Earl Jackson, spuse Cussane. Pun pariu că abia așteaptă să fie cât mai departe. Care-i adresa bunicii tale?

— Cork Street Wharf. N-am mai fost acolo de vreo cinci, șase ani. Nu cred că mai știu cum se ajunge.

— O să-l descoperim noi.

O luară în jos, spre râu, ceea ce părea lucrul cel mai logic de făcut. Îl durea din nou brațul și avea migrenă, dar n-o lăsă pe fată să vadă nimic din toate astea. Ajunseră la o băcănie în colțul străzii și fata intră să se intereseze de adresă.

leși imediat.

— Nu-i departe. Doar la două străzi de-aici.

Merseră până la colț și zăriră râul. La o sută de metri, pe un zid era un indicator, "Cork Street Wharf", Cussane spuse:

— Du-te tu. Eu nu m-arăt deocamdată, în eventualitatea că are musafiri.

— Mă-ntorc imediat.

Morag porni grăbită pe stradă și Cussane se retrase printr-o ușă spartă, într-o curte pe jumătate plină cu moloz, și așteptă. Simțea mirosul râului.

Dar nu erau prea multe ambarcațiuni. Aici fusese odinioară cel mai important port din lume iar acum era un cimitir de macarale ruginite care se înălțau spre cer ca niște monștri primitivi. Se simțea îngrozitor de rău și când își aprinse o țigară, mâna îi tremura. Se auzi zgomot de pași în fugă și Morag apărură.

— Nu-i aici. Am vorbit cu vecina de alături.

— Unde e?

— E în turneu cu un circ ambulant. Săptămâna asta e la Maidstone.

Maidstone era la numai douăzeci și patru, douăzeci și cinci de kilometri de Canterbury. Exista o fatalitate. Cussane spuse:

— Atunci hai s-o luăm din loc.

— Mă duci până acolo?

— De ce nu? spuse el și se întoarse, luând-o înainte pe stradă.

Peste douăzeci de minute găsi ceea ce căuta, o parcare cu plată și chitanța de plată la vedere.

— De ce e asta atât de important? întrebă ea.

— Pentru că oamenii plătesc dinainte pentru numărul de ore de parcare și își lipesc chitanța pe parbriz. Ceea ce le e de mare ajutor hoților de mașini, care află în felul acesta cât timp au la dispoziție până ce se va observa lipsa mașinii.

Fata se uită în jurul ei.

— Uite aici una, pe care scrie șase ore.

— Și la ce oră a fost înregistrată? Verifică, apoi își scoase briceagul. E bună. Mai avem patru ore. Apoi oricum se întunecă.

Umblă cu briceagul la broască, o forță și descuie portiera, apoi băgă mâna sub bord și trase firele în jos.

— Nu-i prima oară când faci asta, spuse ea.

— Așa este. Motorul porni. E-n regulă, spuse el. Hai s-o-ntindem. Și după ce fata se urcă pe locul din dreapta, Cussane demară.

15

— Nu este deloc surprinzător că Papa dorește să vină aici, domnule, îi spuse Susan Calder lui Devlin. Catedrala a fost întemeiată de Sfântul Augustin. Pe vremea saxonilor. Acesta este locul de naștere al creștinătății engleze.

— Zău?

Se aflau în magnificul naos perpendicular al catedralei, ale cărui coloane se ridicau spre tavanul bolții, sus deasupra lor. Peste tot mișunau muncitori prinși într-o activitate febrilă.

— Este într-adevăr spectaculoasă, spuse Devlin.

— A fost bombardată în 1942, în timpul blitzkrieg-ului lansat asupra Canterburyului. Biblioteca a fost distrusă, dar a fost reconstruită recent. Aici. În transeptul dinspre nord-vest, a fost ucis Sfântul Thomas Beckett de către trei cavaleri, în urmă cu opt sute de ani.

— Din câte știu Papa are o afinitate deosebită față de el, spuse Devlin. Hai să aruncăm o privire.

Străbătură naosul catedralei până la locul martiriului lui Beckett. Locul exact, unde se considera conform tradiției că murise Beckett, era marcat cu o lespede pătrată. Era o atmosferă stranie. Pe Devlin îl trecură fiorii, simțind brusc că i se face frig.

— Vârful Spadei, spuse fata simplu. Așa i se spune.

— Mi se pare firesc. Hai să ieșim de aici. Aș fuma o țigară și pe lângă asta, cred că am văzut destul.

Ieșiră prin portalul dinspre sud, trecând de polițiștii aflați de gardă.

Afară se desfășura de asemenea o activitate intensă, cu oameni lucrând pe schele, în prezența unui număr considerabil de polițiști, Devlin își aprinse o țigară și coborî împreună cu Susan Calder pe trotuar.

— Ce părere aveți? spuse ea. Vreau să spun că nici măcar Cussane nu poate trage nădejde să pătrundă mâine aici. Ați văzut ce bine e păzită.

Devlin își scoase portofelul și extrase din el permisul de liberă trecere pe care i-l dăduse Ferguson.

— Ai mai văzut așa ceva?

— Nu cred.

— E un permis foarte special. Îți garantează deschiderea tuturor ușilor.

— Și?

— Nimeni nu mi l-a cerut. Am fost acceptați fără rezerve din clipa în care am intrat. De ce? Pentru că porți uniforma de polițist. Și să nu-mi răspunzi că asta și ești. Nu asta e problema.

— Înțeleg ce vreți să spuneți. Se vedea că e tulburată.

— Un copac este cel mai bine ascuns într-o pădure, spuse el. Mâine va fi aici plin de polițiști și de prelați, așa că n-o să mai conteze un polițist sau un prelat în plus.

În clipa aceea, se auzi strigat pe nume și când se întoarseră, îl văzură pe Ferguson venind spre ei împreună cu un bărbat într-un impermeabil negru. Ferguson purta mantaua ofițerilor din Gardă și ținea în mână o umbrelă strânsă cu grijă.

— Brigadierul Ferguson, îi spuse Devlin fetei în fugă.

— Deci aici erai, spuse brigadierul. Acesta este soferul tău?

— Vi-l prezint pe comisarul Foster de la brigada antiteroristă a Scotland Yard-ului, spuse Ferguson. Am trecut în revistă situația împreună, Mi se pare ținută bine sub control.

— Chiar dacă omul vostru va ajunge până la Canterbury, n-are cum să pătrundă mâine în catedrală, spuse simplu Ferguson. Sunt gata să pariez pe reputația mea.

— Să sperăm că nu va fi nevoie, îi spuse Devlin.

Ferguson îl trase de mânecă nerăbdător pe Foster.

— Bine, hai să intrăm cât mai e lumină. Devlin, înnoptez și eu aici. Te sun la hotel mai târziu.

Cei doi bărbați se îndreptară spre ușa cea mare, un polițist le-o deschise și pășiră înăuntru.

— Crezi că îl cunoaște? o întrebă Devlin pe fată încet.

— Habar n-am. M-ați făcut să devin bănuitoare, domnule.

Îi deschise portiera mașinii și el se urcă, în timp ce fata se strecură la volan și porni motorul.

— Mai e ceva.

— Ce anume?

— Chiar dacă ar pătrunde înăuntru și ar reuși să facă ceva. n-ar mai putea să iasă.

— Tocmai asta e, spuse Devlin. Nu-i pasă ce se întâmplă cu el după aceea.

— Alunei să ne ajute Dumnezeu.

— Eu nu m-aș baza pe asta. Acum nu putem *tace* nimic, fată dragă. Jocul nu mai e în mâinile noastre, acum ne joacă el pe noi, așa că hai să mergem la hotelul unde stau eu și te invit la cea mai bună masă pe care o poate oferi restaurantul. Apropo, ți-am spus că simt o atracție teribilă față de femeile în uniformă?

Fata izbucni în râs, în timp ce pătrundeau în traficul de pe bulevard.

Rulota era mare, spațioasă și extrem de bine utilată. Partea în care se afla dormitorul era despărțită de rest. alcătuiind un mic compartiment independent. cu două paturi identice. Când Cussane deschise ușa și aruncă o privire înăuntru, Morag părea că doarme.

Dădu să-nchidă ușa, când ea îl strigă.

— Harry?

— Da. Cussane se întoarse. Ce este?

— Bunica mai lucrează încă?

— Da.

El se așeză pe marginea patului. Începuse să aibă dureri cumplite. Îl dureau și când respira. Știa că era ceva foarte grav. Fata întinse mâna ca să-i atingă fața și el se dădu puțin înapoi.

Morag spuse:

— Ții minte prima zi în căruța bunicului, când te-am întrebat dacă nu ți-e teamă că te-aș putea corupe?

— Mai exact. Îi spuse el, cuvintele tale au fost următoarele: Vă e teamă, părinte, că am să vă corup?

Ea înlemni.

— Deci ești preot? Ești cu adevărat preot? Cred că am știut asta dintotdeauna.

— Dormi, spuse el.

Ea întinse mâna după mâna lui.

— N-ai să pleci fără să-mi spui, nu?

Glasul ei trăda o teamă autentică. El îi spuse cu blândețe:

— Cum o să-ți fac una ca asta? Se ridică și deschise ușa. Ți-am spus să te culci. Ne vedem mâine dimineață.

Își aprinse o țigară, deschise ușa și ieși. Bâlcii Maidstone era o afacere de mică anvergură — câteva estrade, diverse dughene, jocuri de noroc, mai multe caruseluri. Mai era încă destulă lume, toți zgomotoși și bine dispuși, în ciuda orei târzii, și muzica răsuna tare în noapte. La unul din capetele rulotei se afla Land Roverul care o trăgea, la celălalt, cortul roșu cu o firmă luminoasă, pe care scria Gypsy Rose. În timp ce Cussane privea într-acolo, o tânără pereche ieși din cort râzând. Cussane ezită o clipă, apoi intră.

Brană Smith avea pe puțin șaptezeci de ani, și avea pe cap o basma viu colorată care-i ținea părul legat, dezvelindu-i fața măslinie, ca de pergament.

Purta un șal peste umeri și o salbă de bani de aur la gât. Pe masa la care era așezată se afla un glob de cristal.

— Îți joci bine rolul, spuse el.

— Asta și vreau. Publicul dorește ca o țigancă să arate într-adevăr ca o țigancă. Pune plăcuța cu închis și dă-mi o țigară. El se conformă, se întoarce și se așează în fața ei ca orice client, cu globul de cristal între ei. Morag doarme?

— Da. Respiră adânc, ca să-și stăpânească durerea. Nu trebuie s-o mai lași să se întoarcă vreodată la tabăra aceea, înțelegeți?

— Fii fără grijă. Glasul ei era sec și foarte calm. Noi, țiganii, suntem uniți și ne plătim datoriile. Voi da de veste și într-o bună zi, cât de curând, Murray va plăti pentru ce-a făcut, crede-mă.

El dădu din cap.

— Probabil că ai fost îngrijorată când i-ai văzut fotografia în ziarul de azi și ai citiți ce s-a întâmplat. De ce n-ai luat legătura cu poliția?

— Cu poliția? Cred că glumești. Dădu din umeri. Oricum știam că o să vină și știam că nu va păți nimic.

— Știai? spuse Cussane.

Ea își așează ușor mâna pe globul de cristal.

— Astea reprezintă doar decorul, prietene. Eu am darul de a prevesti, așa cum l-a avut mama înaintea mea și mama ei înaintea ei.

Cussane dădu din cap.

— Mi-ar spus Morag. Mi-a ghicit în cărțile de tarot, dar ea nu e sigură pe puterile ei.

— O, are acest dar. Bătrâna. dădu din cap. Deși nu e încă format. Împinse spre el un pachet de cărți. Taie-le, apoi dă-mi-le înapoi cu mâna stângă.

El se conformă și ea le mai tăie o dată.

— Cărțile nu spun nimic dacă nu ai darul ghicitului, înțelegi?

Se simțea ciudat de amețit.

— Da.

— Trei cărți care vor spune totul. O întoarse pe prima. Era Turnul. A suferit din cauza forțelor destinului, spuse ea. Alții i-au dirijat viața.

— Și Morag a tras aceeași carte. Pe ea era reprezentat un tânăr agățat de glezna dreaptă, cu capul în jos, de o spânzurătoare de lemn.

— Spânzuratul. Când se luptă mai înverșunat, se luptă cu propria lui umbră. În el sunt doi oameni. Este el însuși și totuși nu este el însuși. Acum este imposibil să fie din nou unul singur, ca în tinerețe.

— E prea târziu, spuse el. Mult prea târziu.

Cea de a treia carte reprezenta Moartea, sub forma ei tradițională, cu coasa în mână, secerând o recoltă de cadavre umane.

— Dar a cui? Cussane râse un pic cam strident. A cui moarte? A mea sau poate a altcuiva?

— Cartea semnifică mult mai mult decât arată imaginea ei superficială. Ea vine ca o izbăvire. Moartea acestui om conține în ea germenul renașterii.

— Da, dar pentru cine? întreabă Cussane, aplecându-se în față și lumina reflectată de globul de cristal deveni foarte puternică.

Ea îi atinse fruntea, umedă de transpirație.

— Ești bolnav.

— O să-mi treacă. Trebuie să mă-ntind puțin, utila tot. Se ridică. O să dorm puțin, dacă nu te deranjează, apoi o să plec înainte de a se trezi Morag. Asta e foarte important. Mă înțelegeți?

— O, da. Dădu din cap. Te înțeleg foarte bine.

leși în noaptea răcoroasă. Majoritatea oamenilor plecaseră acasă, dughenele și caruselurile se închideau, îi ardea fruntea. Urcă scările, intră în rulotă și se întinse pe bancă, cu ochii țițiți spre tavan. Mai bine să-și facă morfina acum decât mâine dimineață. Se ridică, scotoci în geantă și găsi fiola. Injecția își făcu repede efectul și după un timp, adormi.

Se trezi brusc, cu mintea foarte limpede. Era dimineață, lumina pătrundea prin fereastră și bătrâna ședea la masă, fumând o țigară și privindu-l. Când se ridică în capul oaselor, simți durerea ca pe o ființă vie. Preț de o clipă, crezu că i se va opri respirația.

Bătrâna împinse spre el o ceașcă.

— Ceai fierbinte. Bea puțin.

Era bun la gust, mai bun decât tot ce gustase vreodată și zâmbi, servindu-se cu o țigară din pachetul ei, cu mâna tremurând.

— Cât e ceasul?

— Șapte.

— Morag încă doarme?

— Da.

— E-n regulă. O iau din loc.

Bătrâna spuse cu un glas grav:

— Ești bolnav, părinte Cussane. Foarte bolnav.

El zâmbi cu blândețe.

— E firesc să știi, fiindcă ai acel dar. Trase aer în piept. Mai am de pus la punct niște lucruri înainte de a pleca. Situația lui Morag în toată povestea asta. Ai un creion?

— Da.

— Bun, Notează numărul ăsta. Bătrâna făcu ce spuse. Cel care va răspunde la acest număr se numește Ferguson. Brigadierul Ferguson.

— E polițist?

— Într-un fel. I-ar fi foarte drag să pună mâna pe mine. Dacă nu e acolo, se știe cum se poate lua legătura cu el, oriunde s-ar afla, ceea ce înseamnă probabil la Canterbury.

— De ce să se ducă acolo?

— Pentru că eu o să mă duc la Canterbury să-l ucid pe Papă. Scoase Stecikinul din buzunar. Cu ăsta.

Bătrâna păru că se face mai mică, retrăgându-se parcă în ea însăși, își dădu seama că îl credea categoric.

— Dar de ce? șopti ea. E un om bun.

— Toți suntem, spuse el, sau cel puțin am fost, într-o perioadă sau alta a vieții noastre. Important este următorul lucru: după ce plec, îl suni pe Ferguson și-i spui că am plecat la catedrala din Canterbury. Îi mai spui că am silit-o pe Morag să mă ajute, că i-a fost teamă pentru viața ei. Poți să-i spui

orice. Râse. Luată în ansamblu, cred că povestea asta o să țină.

Își luă geanta și se îndreptă spre ușă. Bătrâna spuse:

— Ești pe moarte. Știi asta?

— Sigur că știu. Reuși să zâmbească. Ai spus că Moartea din cărțile de tarot înseamnă izbăvire. Moartea mea conține germenul renașterii. Un singur lucru contează: copila aceea este acolo. Își deschise geanta, scoase teancul de bancnote de cincizeci de lire și îl aruncă pe masă. Banii sunt pentru ea. Acum nu mai am nevoie de ei.

Ieși. Ușa se trânti în urma lui. Bătrâna rămase cu urechile ciulite, auzi mașina pornind și îndepărtându-se. Stătu foarte mult timp, gândindu-se la Harry Cussane. Îi plăcuse mai mult decât aproape toți bărbații pe care-i cunoscuse, dar în privința lui se citea moartea, văzuse asta din prima clipă când dăduse ochii cu el, și trebuia să se gândească și la Morag.

Se auzi mișcare în încăperea de alături, în care dormea fata. O tresărire ușoară. Bătrâna Brana se uită la ceas, Era opt și jumătate. Se hotărî și se ridică, se strecură încet afară din rulotă și traversă repede terenul pe care se afla bâlciul, intră în cabina telefonică și formă numărul lui Ferguson. .

Devlin lua micul dejun la hotelul din Canterbury, cu Susan Calder, când a fost chemat la telefon. Se întoarse foarte repede.

— Era Ferguson. A apărut Cussane. Sau mai exact, prietena lui. Cunoști localitatea Maidstone?

— Da, domnule. E la vreo douăzeci și patru, douăzeci și cinci de kilometri de aici. Cel mult treizeci.

— Atunci hai s-o luăm din loc, spuse el. Nu mai avem prea mult timp la dispoziție.

La Londra, Papa plecase foarte devreme de la reședința nunțiului papal, pentru a se întâlni cu peste patru mii de reprezentanți ai clerului, călugărițe și călugări, preoți catolici și anglicani, la Digby Stuart Training Col-lege din Londra. Mulți din ei aparțineau unor ordine călugărești care trăiau în recluziune. Pentru ei aceasta era prima oară când ieșeau în lumea din afară, după mulți ani de zile. A fost extrem de emoționant momentul în care și-au reînnoit jurământul de credință. În prezența Sanctității Sale. După ceremonie, a plecat spre Canterbury într-un elicopter pus la dispoziție de compania Caledonian Airways.

Conacul Stokely era înconjurat de un zid înalt din cărămidă roșie, adăugat domeniului în epoca victoriană, când familia mai avea încă bani. Căsuța paznicului de lângă marile porți de fier era tot în stil victorian, deși arhitectul se străduise s-o facă să semene cu stilul clădirii principale, Tudor timpuriu. Când Cussane trecu pe drumul principal cu mașina, în fața porților erau două mașini de poliție iar motociclistul care se ținuse în urma lui pe ultimul kilometru tocmai intra pe poartă.

Cussane continuă să meargă pe drumul mărginit de copaci având zidul în stânga. După ce poarta se pierdu 258

din vedere, cercetă cu privirea partea opusă a drumului, observând în cele din urmă o poartă cu cinci bare și un drumeag care ducea în pădure. Traversă repede, coborând din mașină, deschise poarta, apoi mai înainta puțin printre copaci. Se duse înapoi la poartă, o închise și se întoarse la mașină.

Își scoase impermeabilul, sacoul și cămașa cu efort, din cauza brațului rănit. Simți imediat mirosul pătrunzător de putreziciune. Râse prostește și spuse în șoaptă:

— Doamne, Harry începi să te descompui.

Își scoase din geantă vesta neagră și gulerul preoțesc și le puse pe el. În fine, sutana. Parcă trecuseră o mie de ani, de când o împăturise și o vârâse pe fundul genții la Kilrea. Își reîncărcă Stecikinul și-l băgă într-unui din buzunare, iar în celălalt băgă un încărcător de rezervă și se urcă în mașină, căci începuse să burnițeze. Nu trebuia să mai ia morfină. Durerea îi va ține simțurile treze. Închise ochii și făcu jurământ să-și păstreze stăpânirea de sine.

Brana Smith ședea la masă în rulotă, cu un braț umerii lui Morag, care plângea neînterupt.

— Spune-mi exact ce-a spus, o îndemnă Liam Devlin.

— Bunico... Începu fata.

Bătrâna clătină din cap.

— Taci, fetițo. Se întoarse spre Devlin. Mi-a spus că are de gând să-l împuște pe Papă. Mi-a arătat arma. Apoi mi-a dat un număr de telefon, la care să

sun la Londra. La omul acela, Ferguson.

— Și ce v-a pus să spuneți?

— Că se duce la catedrala din Canterbury.

— Țsta a fost tot?

— Nu e destul?

Devlin se întoarce spre Susan Calder, care stătea ușa.

— Bun, e cazul să ne ducem înapoi.

Susan deschise ușa. Brana Smith spuse:

— Cu Morag cum rămâne?

— Asta hotărăște Ferguson, spuse Devlin, dând din umeri. O să văd ce pot face.

Dădu să iasă, când bătrâna spuse:

— Domnule Devlin...

Acesta se întoarce.

— E pe moarte.

— Pe moarte? spuse Devlin.

— Da. De la o rană de glonte.

Devlin ieși, ignorând mulțimea curioasă a lucrătorilor de la bâlci și se urcă în mașină, pe scaunul din dreapta, lângă Susan. În timp ce ea porni, el chemă prin stație comisariatul de poliție din Canterbury și ceru să i se facă legătura cu Ferguson.

— Nimic nou aici, îi spuse el brigadierului. Mesajul era pentru tine și era foarte clar. Intenționează să fie prezent la catedrala din Canterbury.

— Ce tupeu are ticălosul! spuse Ferguson.

— Și încă ceva. E pe moarte. Se pare că se insta-

lează o septicemie de la glonte pe care l-a încasat la ferma fraților Mungo.

— Glonteale tău?

— Exact.

Ferguson trase aer în piept.

— Bine, întoarce-te repede aici. Papa trebuie să pice în curând.

Papa își exprimase dorința de a se ruga la conacul Stokely. Era unul dintre cele mai frumoase conace în stil Tudor din Anglia și familia Stokely fusese una din puținele familii aristocratice engleze care rămăseseră catolice după domnia lui Henric al VIII-lea și după Reformă. Atracția principală a domeniului Stokely era capela familiei, o capelă aflată în pădure, la care se ajungea prin tunelul ce pornea de la clădirea principală. Majoritatea specialiștilor considerau că era efectiv cea mai veche biserică catolică din Anglia.

Cussane se lăsă pe speteaza scaunului din dreapta șoferului, chibzuind. Simțea durerea sfâșiindu-l ca o ființă vie. Fața îi era rece ca gheața și în același timp acoperită cu broboane de sudoare. Izbuti să găsească o țigară și dădu s-o aprindă, când auzi în depărtare uruit de motoare pe deasupra. Coborî din mașină și stătu să asculte. Peste o clipă, elicopterul vopsit în albastru și alb trecu pe deasupra capului lui.

***

Susan Calder spuse:

— Nu păreți prea încântat, domnule.

— Aseară mi-ai spus pe nume, Liam. Și sigur că nu sunt încântat. Comportarea lui Cussane n-are nici o noimă.

— Asta a fost atunci, eu vorbesc de clipa asta. Ce vă frământă?

— Harry Cussane. bunul meu prieten de mai bine de douăzeci de ani. Cel mai bun șahist pe care l-am cunoscut.

— Și ce vă frapa cel mai mult la el?

— Faptul că întotdeauna anticipa trei mișcări. Faptul că avea capacitatea de a te face să te concentrezi asupra mâinii drepte, când de fapt, important era ceea ce făcea cu stânga. În condițiile de față, ce-ți sugerează asta?

— Că n-are de gând să se ducă la catedrala din Canterbury. Acolo se petrece acțiunea. Acolo îl așteaptă toată lumea.

— Și el apare în altă parte. Dar cum? Unde e programul?

— Pe bancheta din spate, domnule.

Îl găsi și citi cu glas tare.

— Pornește de la Digby Stuart din Londra, de unde este dus cu elicopterul la Canterbury. Se încruntă. Ia stai puțin! Se oprește și într-un loc numit conacul Stokely, pentru a vizita o capelă catolică.

— Am trecut pe lângă ea în drum spre Maidstone, spuse ea. E cam la vreo patru kilometri de aici. Dar vizita nu e trecută în program. N-a fost menționată în nici un ziar și am văzut că toate

celelalte sunt menționate, De unde să știe Cussane?

— A fost șeful biroului de presă al secretariatului catolic din Dublin, Devlin se lovi cu pumnul la coapsă. Asta e! Asta trebuie să fie! Apasă piciorul pe accelerație și nu te opri cu nici un preț.

— Și ce facem cu Ferguson?

Întinse mâna după microfon.

— O să-ncerc să iau legătura cu el, dar e prea târziu ca să mai poată face ceva. Ajungem acolo în câteva minute. Acum totul depinde de noi.

Își scoase Waltherul din buzunar, îl armă apoi îi puse piedica, în timp ce mașina țâșni înainte.

Drumul era liber, când Cussane îl traversă și sa strecură pe sub copaci, mergând pe lângă zid. Ajunse la o veche poartă de fier, îngustă și ruginită, fixată bine în zid. Când o încercă, auzi glasuri de cealaltă parte. Se retrase în spatele unui copac și așteptă. Vedea prin barele porții o potecă și tufe de rododendroni. Peste o clipă, două călugărițe trecură pe potecă.

Le lăsă răgaz să treacă, apoi se întoarse sub copaci, unde terenul se înălța cu câteva zeci de centimetri, aducându-l aproape la nivelul zidului. Întinse mâna după o creangă care trecea peste zid. Ar fi fost ridicol de ușor dacă ar fi avut umărul și brațul zdravene. Durerea era cumplită, dar își ridică poalele sutanei pentru a avea libertate de mișcare și trecu dincolo balansându-se, oprindu-se doar o clipă pe muchea zidului, înainte de a-și da drumul jos.

Rămase pe un genunchi, luptându-se să-și

recapete răsuflarea, apoi se ridică și își trecu o mână prin păr. Apoi o luă repede pe potecă, auzind în fața lui glasurile călugărițelor, dădu colțul pe lângă o veche fântână de piatră și le ajunse din urmă. Ele se întoarseră spre el, surprinse. Una din ele era foarte bătrână, cealaltă mai tânără.

— Bună dimineața, măicuțelor, le spuse el vioi. Nu-i așa că e frumos aici? N-am rezistat tentației de a face o mică plimbare.

— Nici noi, părinte, spuse cea mai vârstnică.

Merseră alături și ieșiră dintre tufe pe o peluză întinsă. Elicopterul era parcat la o sută de metri spre dreapta, echipajul se odihnea lângă el. În fata casei, erau mai multe limuzine și două mașini de poliție. Doi polițiști traversară peluza ținând de lesă un câine lup alsacian. Trecură fără o vorbă pe lângă Cussane și cele două călugărițe și își continuară drumul spre tufișuri.

— Sunteți din Canterbury, părinte? se interesă călugărița bătrână.

— Nu măicuță... Se opri.

— Maica Agatha... Și ea e maica Anne.

— Eu sunt de la secretariatul din Dublin. E minunat să fii invitat la o întâlnire cu Sanctitatea Sa. N-am reușit să-l văd când a fost în Irlanda.

Susan Calder viră din șosea spre poarta din față și Devlin își arată permisul de liberă trecere, când doi polițiști înaintară spre ei.

— A trecut cineva pe aici în ultimele minute?

— Nu, domnule, spuse un ofițer. Dar au sosit o

groază de oaspeți înainte de a ateriza elicopterul.

— Dă-i drumul! spuse Devlin.

Susan străbătu aleea în viteză.

— Ce părere aveți?

— E aici! spuse Devlin. Bag mâna în foc!

— V-ați întâlnit deja cu Sanctitatea Sa, părinte? se interesă maica Anne.

— Nu. Abia am sosit de la Canterbury cu un mesaj pentru el.

În clipa aceea, traversau aleea cu pietriș, trecând pe lângă cei doi polițiști postați lângă mașini, apoi urcară scara și trecură pe lângă cei doi gardieni în uniformă și pătrunseră prin marea ușă de stejar. Holul era spațios și o scară principală ducea sus, pe un palier. În dreapta, erau deschise niște uși duble, lăsând să se vadă o mare sală de recepție plină de vizitatori, dintre care mulți erau demnitari ai bisericii.

Cussane și cele două călugărițe se îndreptară spre ea.

— Și unde e celebra capelă Stokely? întrebă el. N-am văzut-o niciodată.

— O, e atât de frumoasă! spuse maica Agatha. Gândiți-vă, câte rugăciuni s-au rostit acolo atâta amar de ani!... Intrarea este chiar la capătul holului, acolo unde e monseniorul, vedeți?

Se opriă în ușa sălii de recepție și Cussane spuse:

— Scuzați-mă o clipă. Poate că reușesc să-l transmit Sanctității Sale mesajul, înainte de a veni la recepție.

— Vă așteptăm, părinte, spuse maica Agatha. E mai bine să intrăm o dată cu dumneavoastră.

— Desigur. Mă întorc repede.

Cussane trecu de capătul scării și se strecură în colțul sălii în care se afla monseniorul, magnific înveșmântat în purpuriu și negru. Era un bătrân cu păr argintiu, care vorbea cu accent italian.

— Ce căutați, părinte?

— Pe Sanctitatea Sa.

— Nu se poate să-l vedeți, Se roagă.

Cussane îi astupă fața bătrânului cu o mână, răsuci minerul de la ușa și-l împinse prin deschizătura ei, închise apoi ușa în urma lui cu piciorul.

— Îmi pare sincer rău, părinte. Îl lovi pe bătrân cu latul palmei într-o parte a gâtului, apoi îl lăsă ușor pe pardoseală.

În fața lui se așternea un tunel lung și îngust, slab luminat, cu o scară la al cărei capăt se afla o ușă de stejar. Durerea devenise cumplită, sfâșietoare. Dar acum nu mai conta asta. Se luptă o clipă să-și recapete respirația, apoi își scoase Stecikinul din buzunar și pomi înainte.

Susan Calder opri mașina la piciorul scării și când Devlin coborî, ea îl urmă imediat. Avea deja permisul de liberă trecere în mână, când un sergent de poliție înaintă spre ei.

— S-a întâmplat ceva neobișnuit? A pătruns vreo persoană suspectă?

— Nu, domnule. Au sosit o mulțime de vizitatori

înainte de a veni Papa. Adineauri au intrat două călugărițe și un preot.

Devlin urcă scara în fugă, trecând pe lângă gardieni, eu Susan Calder după el. Se opri o clipă, înregistra scena din fața ochilor lui, în dreapta sala de recepție, cu cele două călugărițe așteptând lângă ușă. *Un preot*; spusese sergentul.

Se apropie de maicile Agatha și Arme.

— Ați sosit adineauri, măicuțelor?

În spatele lor, oaspeții purtau discuții animate, în timp ce printre ei umblau chelnerii.

— Da, spuse maica Agatha.

— Nu era și un preot cu dumneavoastră?

— O, ba da, bunul părinte din Dublin.

Devlin simți un gol în stomac.

— Și unde e?

— Avea un mesaj pentru Sanctitatea Sa, un mesaj de la Canterbury, dar i-am spus că suveranul pontif este în capelă și s-a dus să discute cu monseniorul de lângă ușă. Maica Agatha o luă înainte traversând holul, apoi se opri. O, se pare că monseniorul nu mai e acolo.

Devlin o luă la fugă și avea deja Waltherul în mână, când deschise brusc ușa și se împiedică de monseniorul care zăcea pe pardoseală. O auzi pe Susan Calder în spatele lui și îl auzi și mai bine pe preotul în sutană neagră care urca scara din capătul tunelului și care tocmai întindea mâna spre minerul ușii de stejar.

— Harry! strigă Devlin.

Cussane se întoarse și trase fără cea mai mică

ezitare, glonte nimerindu-l pe Devlin în antebrațul drept, izbindu-l de zid. Devlin scăpă Waltherul din mână, în clipa când se prăbușea, iar Susan țipă și se lipi de zid.

Cussane rămăsese pe loc, cu Stecikinul întins spre ei, în mâna dreaptă, dar nu trase, ci zâmbi cu un zâmbet cumplit.

— Nu te băga, Liam, striga el. E ultimul act! Și se întoarse și deschise ușa capelei.

Devlin se simțea rău, amețit din cauza șocului. Întinse mâna stângă după Walther, bâjbâi și îl scăpă, în-cercând să se ridice. O săgetă pe fată cu privirea.

— Ia-l! Oprește-l! Totul e în mâna ta!

Susan Calder nu știa prea multe despre arme. Avea doar câteva noțiuni elementare despre mînuirea lor, însușite în vreo două ore, în cadrul cursurilor de instruire. Trăsese de câteva ori cu un revolver, la poligon, și atât. Acum luă Waltherul fără să ezite și o rupse la fugă de-a lungul tunelului. Devlin se ridică și se duse după ea.

Capela era un loc sfințit de umbre seculare, candela din sanctuar fiind singura sursă de lumină și Sanctitatea Sa, papa Ioan Paul al II-lea era îngenunchiat în veșmintele sale albe. În fața altarului auster. Zgomotul produs de Stecikinul cu surdină, înăbușit de ușă, nu-l alertase, în schimb îl alertaseră glasurile ridicate. Era deja în picioare și se întoarse când ușa se deschise trosnind și Cussane își făcu apariția.

Stătea nemișcat, cu fața scăldată în sudoare, ciudat de medieval în sutana lui neagră, cu

Stecikinul lipit de coapsă.

Ioan Paul spuse calm:

— Ești părintele Cussane.

— Vă înșelați. Sunt Kelly. Cussane izbucni într-un râs sălbatic. Un fel de actor ambulant.

— Ești părintele Harry Cussane, spuse Ioan Paul neabătut. Ai fost, ești și vei fi veșnic preot. Pe Dumnezeu nu-l poți părăsi.

— Nu! scoase Cussane un strigăt ca de muribund. Refuz!

Stecikinul se ridică și în acea clipă Susan Calder dădu buzna pe ușă, căzu în genunchi, fusta ridicându-i-se. Ținea Waltherul cu ambele mâini. Îl împușcă de două ori în spate, zdrobindu-i șira spinării. Cussane scoase un urlet de agonie și căzu în genunchi în fața Papei. Rămase așa o clipă, apoi se rostogoli pe spate, cu mâinile încă încleștate pe pistol.

Susan rămase în genunchi. Lăsă Waltherul pe pardoseală, privind cum suveranul pontif ia încet Slecikinul din mâna lui Cussane.

Îl auzi pe Papă rostind în engleză:

— Vreau să te căiești. Repetă după mine: Doamne, Dumnezeu meu, Tu, care ești nemărginit de bun...

— Doamne, Dumnezeu meu... rosti Cussane și muri.

Papa îngenunche și începu să se roage, cu mâinile împreunate.

În spatele lui Susan, Devlin intră târându-se și se așează cu spatele rezemat de zid, ținându-se de

rană, cu degetele pline de sânge. Fata aruncă pistolul și se ghemui lângă el, ca și cum ar fi vrut să se încălzească.

— Așa te simți întotdeauna? îl întrebă cu o voce aspră. Murdar și acoperit de rușine?

— Ești binevenită în clubul nostru, fetițo dragă, spuse Liam Devlin și o luă de după umeri cu brațul sănătos.

Epilog

Era ora șase, într-o dimineață cenușie cu cerul încărcat de ploaie, când Susan Calder intră cu mini-automobilul ei prin poarta cimitirului catolic St. Joseph din Highgate. Era un cimitir sărăcăcios cu o mulțime de monumente gotice, înălțate într-un trecut evident mai prosper, însă acum totul era acoperit de bălării, totul era în paragină.

Nu era în uniformă. Avea pe cap un batic negru și era îmbrăcată cu un pardesiu albastru, strâns cu o curea, iar în picioare avea cizme de piele. Opri în fața căsuței administratorului și îl găsi pe Devlin stând lângă un taxi. Era îmbrăcat cu veșnicul lui trenzi Burberry de culoare închisă, pălăria neagră de fetru, și avea brațul drept legat cu o eșarfă neagră. Coborî din mașină și el îi veni în întâmpinare.

— Iartă-mă că am întârziat. Din cauza traficului, spuse ea. Au început?

— Da. Devlin zâmbi ironic. Cred că Harry ar fi apreciat asta. E ca un decor prost pentru un film de mâna a doua. Chiar și ploaia este tot un clișeu, spuse el în timp ce începură să cadă picături grele.

Îi spuse șoferului de taxi să aștepte și porni împreună cu fata pe cărarea dintre mormintele de piatră.

— Nu-i prea grozav cimitirul, spuse ea.

— Trebuiau să-l îngroape undeva. Își scoase o țigară cu mâna sănătoasă și și-o aprinse. Ferguson și cei de la Interne sunt de părere că ar trebui să primești un fel de medalie pentru vitejie.

— O medalie? Pe fața ei se citi o repulsie autentică. Pot să și-o păstreze. Trebuia să fie oprit! Dar asta nu înseamnă că mi-a plăcut s-o fac.

— Oricum au hotărât să nu ți-o acorde. Ar fi fost un gest public, care ar fi necesitat o explicație. Așa ceva nu pot accepta. Spre ghinionul lui Harry, care ar fi vrut ca vina să cadă pe capul KGB-ului.

Ajunseră la mormânt și se opriră la oarecare distanță, sub un copac. Erau de față doi gropari, un preot, o femeie într-un pardesiu negru și o fată.

— Femeia e Tania?

— Da, iar fata este Morag Finlay, spuse Devlin. Cele trei femei din viața lui Harry Cussane s-au adunat la un loc pentru a-l conduce la groapă. Cea căreia el i-a făcut atâta rău în copilărie, și copila pe care a salvat-o. Mi se pare o ironie a soartei. Harry, izbăvitorul.

— Și apoi, eu, spuse ea. Călăul lui. Și eu nici nu l-am cunoscut.

— O singură dată, spuse Devlin. A fost de-ajuns. Ciudat! Oamenii cei mai importanți, care au contat cel mai mult în viața lui, au fost femei și, până la urmă, ele i-au adus moartea.

Preotul stropi groapa și sicriul cu apă sfințită și arse tămâie pe deasupra lor. Morag izbucni în plâns iar Tania Voroninova o luă de după umeri, în timp ce preotul începu rugăciunea.

Doamne Iisuse Cristoase Mântuitorul nostru, Ți-l încredințăm pe robul Tău și ne rugăm pentru el.

— Bietul Harry, spuse Devlin. Iată-ne la cortina finală și tot n-a avut parte de o sală plină.

O luă de braț și amândoi se întoarseră și se îndepărtară prin ploaie.